BIBLIOTHECA INDICA;

A

COLLECTION OF ORIENTAL WORKS

PUBLISHED UNDER THE PATRONAGE OF THE

ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.

Nos. 19 and 179.

THE NITISA'RA,

OR

THE ELEMENTS OF POLITY,

BY KA'MANDAKI.

EDITED BY

RA'JENDRALA'LA MITRA.

CALCUTTA:

PRINTED BY C. B. LEWIS, BAPTIST MISSION PRESS.

1861.

PREFACE.

THIS, the first, edition of Kámandaki's "Elements of Polity," has been printed from a modern but very correct manuscript obtained at Benares by the late enthusiastic antiquarian Major Markham Kittoe. The work is very scarce in Calcutta, and the only copy we could obtain for collation is contained in the Library of the Asiatic Society, No. 168 of the Sanskrita Catalogue. It had been copied for the Library of the late College of Fort William, and, like most works of that collection, abounds in errors and lacunæ which render it utterly unreliable as an authority. It has, however, one redeeming merit, a Sanskrita commentary, not to be met with in the Benares MS., which has been of great use in settling the reading and meaning of a great number of technical terms. In this respect the *Pañchatantra* and the *Hitopades'a* of Vishṇus'armá have also been of service.

Of the author of the work very little seems to be known. The commentary above cited, states that he was a disciple of the celebrated politician Chánakya, the Machiavel of India, who raised the first Mauriya king Chandragupta on the throne of Páṭaliputra (B. C. 319); and this statement is fully corroborated by tradition. From a report submitted by Dr. Frederich to the Batavian Society of Arts and Sciences on the Sanskrita literature of Bali, it appears that the most popular work in that Island on Polity is entitled *Kámandakiya Nítisára,* and all the Sanskrita books there extant are acknowledged to be the counterparts of purely Indian originals. The researches of Sir Stamford Raffles and

Crawfurd shew that the predominance of Buddhism in the island of Java obliged the Hindu inhabitants of that place to retire, in the fourth century of the Christian era, with their household gods and their sacred scriptures to the island of Bali, where they and their descendants have, ever since, most carefully preserved the authenticity of their literature and their religion. It has also been shewn by the same authorities that since the period of their exile, they have not had any religious intercourse with India: it would therefore follow that the Sanskrita works now available in Bali, including the Kámandakiya Níti, are of a date anterior to the 4th century. The contents, however, of the Balenese code of morals are unknown, and it would be premature, from the similarity of names, to infer its identity with the work now presented to the public; yet the fact that the people of Bali themselves acknowledge all their Sanskrita literature to have been obtained from India, would argue the existence of at least *a* Kámandakiya Nítisára at the time when that literature was imported from the shores of Bháratavarsha.

An internal evidence of some moment is in favour of the antiquity which tradition has ascribed to this work. It is dedicated to Chandragupta, and the author, a Buddhist, apparently with a view not to offend the feelings of his Hindu patron with the name of a Buddhist deity, has thought fit to forego the usual invocation at the commencement of his work—a circumstance which has been made the theme of much erudite disquisition by the author of the Síddhánta Muktávalí.*

Although written in verse, its style is peculiarly unpoetical, and in its rude simplicity approaches the older Smritis. The work has not, however, any of the antiquated grammatical forms and obsolete expressions which are so freely met with in Manu and occasionally in the other Smritis, and its versification is unexceptionable. Indeed, had it to be judged by

* That author, however, gives us no information regarding the religious belief of Kámandaki.

its metres alone they would have justified the inference that its origin is due to a much later age than that of Kálídása.

It has been observed by some that the use of the word *horá* in this work is fatal to its claim to antiquity, that word having been shown, in a paper published in the Journal of the Asiatic Society (Vol. p.), to be of Arabic origin, and to have been borrowed by the Brahmans in the 10th century. Mr. Ravenshaw's speculations, however, have not yet obtained that confirmation which would justify our rejecting the testimony of the dedication, and infer the date of the work from the use of a single word which may after all be the result of an interpolation or a mislection.

One of the most striking points in the general tone of the work is its gravity and sententiousness. Confucius, in his proverbs, scarcely attempts anything more pithy; and yet in the anxiety of the author to lay down rules for even the most insignificant movements of kings, there is a dryness of detail which deprives it entirely of the charm of terseness. Its gravity is essentially Oriental, while the morality of its state policy is more worthy of the notorious historiographer of Florence than of the successors of Bhrigu and other great sages of ancient India. Its corner stone is cunning and artifice, intended to favour arbitrary power, and its main object is to overcome party opposition. Considering that the political life of Chánakya was devoted to one eternal round of strategems and artifices for the overthrow of his powerful rival, Rákshasa, of which forgery, perjury and even poisoning formed the most salient points, it is not to be wondered at that his principles, even when systematised by his pupil, should retain some indications of their tortuosity. This defect, however, is confined entirely to the sections on diplomacy, and does not at all affect his rules regarding the general conduct of princes and their officers, which, in their earnest advocacy of truth, justice and honesty, would stand a very favourable comparison with works of much higher pretensions. Those rules are the originals

whence the ethics of the Hitopadesa have been deduced, and the Hitopadesa is a work that has withstood the ordeal of criticism for near fifteen hundred years, and has not been found wanting. As a book on morality it is better known and "has been translated more frequently and into a greater variety of languages than any other composition not sacred."*

It might be argued that in the infancy of race, as in the childhood of man, the apologue or fable is the only form in which moral counsel is successfully imparted, and hence it would be much more reasonable to suppose the Hitopodesa to be the archetype of the Kámandakiya Níti, than the latter to be that of the former. But it is no less true that in the early state of society, concise rules and flashing proverbs, "the condensed conclusions of experience," form better guides of life, and are, therefore, more generally esteemed, than protracted ratiocinations in search of general principles, and hence it is that all our wise men of antiquity from Solomon downwards, are more noted for their proverbs than lengthy processes of inference. Probably apologues followed proverbs, and essays succeeded them next. The argument, however, in either way, is not applicable with reference to the origin of either the Kámandakiya Níti or the Hitopadesa. The *Mahábhárata* must be acknowledged to be anterior to both, and in the Rájadharma section of that epic, maxims are produced in almost the very words in which we see them in the later works;† hence the idea is suggested that those and similar maxims were among the Hindus, as they are among other nations, the heir-looms of remote antiquity, which have been from time to time collected, arranged, amplified, and illustrated according to varying predilections of authors.

The maxims of Kámandaki are arranged under nineteen different heads, and embrace almost all the subjects that may be

* Colebrooke's Introduction to the Hitopadesa.

† The Agni Puráṇa has a section on Polity in which Kámandaki has been freely quoted, but not by name.

fairly included under the term polity, besides some which have only the voucher of Hindu writers to appear in this work. The first chapter is devoted to the inculcation, in princes, of the necessity of study and of controlling their passions. The second has for its subjects the division of learning, the duties of the different castes and the importance of criminal jurisprudence. In the third occurs an exposition of the duty of princes to their subjects, of the necessity of impartial justice, and the impropriety of tyrannising over their people. The fourth affords a description of the essential constituents of a good government. It says "King, minister, kingdom, castle, treasury, army, and allies are known to form the seven constituents of a government. They contribute to each other's weal, and the loss of even a single one of them renders the whole imperfect:—he who wishes to keep a government perfect should study well their natures.

"The first desideratum for a king is to attain royal qualities, and having attained them he should look for them in others. A flourishing sovereignty cannot well be obtained by the worthless; he (only) who has qualified himself is fit to be a king.

"Royal prosperity, so difficult to be obtained and more so to retain, and which depends on the goodwill of multitudes, rests steadily only on moral purity, as water in a (fixed) vessel."

The duties of masters and servants engross the whole of the fifth chapter, and the mode of removing difficulties or rather of punishing the wicked, forms the subject of the sixth. The seventh is devoted to the duty of guarding the persons of kings and crown princes, and includes a variety of expedients against surprises, poisoning, the infidelity of servants, wives and relatives, and the dishonesty of medical attendants. The mode of consolidating a kingdom by providing it with the necessary officers of state, and including within it a number of dependencies and subordinate chiefs, forms the subject of the next chapter.

Then follow a series of rules regarding negociations and disputes with foreign powers, conferences, embassies and spies, which take up the whole of the 9th, 10th, 11th and the 12th chapters. The 13th opens with an exhortation in favour of constant activity and attention to business, and the evils which attend idleness and vicious propensities. The latter are indicated by the term *vyásana,* and include a number of vices and frailties—such as over-fondness for hunting and gambling, sleeping in the day, calumny, concupiscence, dancing, singing, playing, idleness, drinking, general depravity, violence, injury, envy, malice, pride, and tyranny. The term is very comprehensive, and when applied to other than men, is made to imply "defects" generally, and the subsequent chapter particularises the various defects to which the seven members of a government are frequently liable. It is followed by a dissertation on military expeditions. The 16th chapter has fortification, intrenchment and encamping of armies for its subjects, and, though short, is highly interesting, for the rules it contains on matters in which the modern Hindus are so entirely ignorant. The different expedients for overcoming enemies such as reconciliation, wealth, shew of military power, domestic discord, diplomacy, feigning, and stratagem, are detailed in the following chapter, and those failing, a king is recommended to enter into actual warfare, and on the mode of carrying it on, including surprises, guerilla fights, pitched battles, and military stratagies ; the uses of the different members of an army, such as the infantry, cavalry and elephants ; the arrays of soldiers into columns, lines, squares, &c. ; the duties of commanders, and the principle of selecting one's ground, the two subsequent chapters contain the most curious details. With a view to afford an insight into these to those who do not read Sanskrit, it was once our anxious wish to annex to this edition a translation of the entire work, and we had rendered nearly three-fourths of it into English, but press of official duties having caused a long interruption, and an accident—the ravages of white ants—having deprived us of

our MS., we feel compelled to abandon our design for the present.

In carrying the work through the press, we have derived much assistance from Pandita Visvanátha S'ástri to whom, we take this opportunity, publicly, to offer our grateful acknowledgments.

नीतिसारः ।

श्रीकामन्दकपण्डितविरचितः ।

आसियाटिक्-सोसाइटी-नामकसमाजीयानामनुज्ञया

तदीयग्रन्थाध्यक्ष श्रीराजेन्द्रलाल-मित्रेण संशोधितः ।

कलिकाताख्यराजधान्यां

व्याप्टिष्ट मिसन्-मुद्रायन्त्रालये मुद्रितोऽभूत् ॥

शकाब्दे १७७२ ॥

श्रीगणेशाय नमः ॥

कामन्दकीयनीतिसारः ॥

प्रथमः सर्गः ॥

यस्य प्रभावाद्भुवनं शाश्वते पथि तिष्ठति ।
देवः स जयति श्रीमान् दण्डधारो महीपतिः ॥ १ ॥
वंशे विशालवंश्यानामृषीणामिव भूयसां ।
अप्रतिग्राहकाणां यो बभूव भुवि विश्रुतः ॥ २ ॥
जातवेदा इवार्च्चिष्मान् वेदान् वेदविदां वरः ।
योऽधीतवान् सुचतुरश्चतुरोऽप्येकवेदवत् ॥ ३ ॥
यस्याभिचारवज्रेण वज्रज्वलनतेजसः ।
पपात मूलतः श्रीमान् सुपर्व्वा नन्दपर्व्वतः ॥ ४ ॥
एकाकी मन्त्रशक्त्या यः शक्त्या शक्तिधरोपमः ।
आजहार नृचन्द्राय चन्द्रगुप्ताय मेदिनीं ॥ ५ ॥
नीतिशास्त्रामृतं धीमानर्थशास्त्रमहोदधेः ।
समुद्दध्रे नमस्तस्मै विष्णुगुप्ताय वेधसे ॥ ६ ॥
दर्शनात्तस्य सुदृशो विद्यानां पारदृश्वनः ।
राजविद्याप्रियतया सङ्क्षिप्तग्रन्थमर्थवत् ॥ ७ ॥
उपार्ज्जने पालने च भूमेर्भूमीश्वरं प्रति ।

यत् किञ्चिदुपदेक्ष्यामो राजविद्याविदां मतं ॥ ८ ।
राजाऽस्य जगतो हेतुर्वृद्धेर्वृद्धाभिसम्मतः ।
नयनानन्दजननः शशाङ्क इव तोयधेः ॥ ९ ।
यदि न स्यान्नरपतिः सम्यङ्नेता ततः प्रजा ।
अकर्णधारा जलधौ विप्लवेतेह नौरिव ॥ १० ।
धार्म्मिकं पालनपरं सम्यक् परपुरञ्जयं ।
राजानमभिमन्येत प्रजापतिमिव प्रजा ॥ ११ ।
प्रजां संरक्षति नृपः सा वर्द्धयति पार्थिवं ।
वर्द्धनाद्रक्षणं श्रेयस्तदभावे सदप्यसत् ॥ १२ ।
न्यायप्रवृत्तो नृपतिरात्मानमपि च प्रजाः ।
त्रिवर्गेणोपसन्धत्ते निहन्ति ध्रुवमन्यथा ॥ १३ ।
धर्म्माद्वै यवनो राजा चिराय बुभुजे भुवं ।
अधर्म्माच्चैव नहुषः प्रतिपेदे रसातलं ॥ १४ ।
तस्माद्धर्म्मं पुरस्कृत्य यतेतार्थाय पार्थिवः ।
धर्म्मेण वर्द्धते राज्यं तस्य स्वादु फलं श्रियः ॥ १५ ।
स्वाम्यमात्यश्च राष्ट्रञ्च दुर्गं कोषो बलं सुहृत् ।
एतावदुच्यते राज्यं सत्वबुद्धिव्यपाश्रयं ॥ १६ ।
आलम्ब्य बलवत्सत्वं बुद्ध्यालोकितनिर्गमः ।
सप्ताङ्गस्यास्य लाभाय यतेत सततोत्थितः ॥ १७ ।
न्यायेनार्जनमर्थस्य रक्षणं वर्द्धनं तथा ।
सत्पात्रप्रतिपत्तिश्च राजवृत्तं चतुर्विधं ॥ १८ ।

नयविक्रमसम्पन्नः सूत्थानश्चिन्तयेच्छ्रियं ।
नयस्य विनयो मूलं विनयः शास्त्रनिश्चयः ॥ १९ ।
विनयो हीन्द्रियजयस्तद्युक्तः शास्त्रमृच्छति ।
तन्निष्ठस्य हि शास्त्रार्थाः प्रसीदन्ति ततः परं ॥२०।
शास्त्रं प्रज्ञा धृतिर्दाक्ष्यं प्रागल्भ्यं धारयिष्णुता ।
उत्साहो वाग्मिता दार्ढ्यमापत्क्लेशसहिष्णुता ॥ २१ ।
प्रभावः शुचिता मैत्री त्यागः सत्यं कृतज्ञता ।
कुलं शीलं दमश्चेति गुणाः सम्पत्तिहेतवः ॥ २२ ।
आत्मानं प्रथमं राजा विनयेनोपपादयेत् ।
ततोऽमात्यांस्ततो भृत्यांस्ततः पुत्रांस्ततः प्रजाः॥ २३ ।
सदानुरक्तप्रकृतिः प्रजापालनतत्परः ।
विनीतात्मा हि नृपतिर्भूयसीं श्रियमश्नुते ॥ २४ ।
प्रकीर्णविषयारण्ये धावन्तं विप्रमाथिनं ।
ज्ञानाङ्कुशेन कुर्वीत वश्यमिन्द्रियदन्तिनं ॥ २५ ।
आत्मा प्रयत्नेनार्थेभ्यो मनः समधितिष्ठति ।
संयोगादात्ममनसोः प्रवृत्तिरुपजायते ॥ २६ ।
विषयामिषलोभेन मनः प्रेरयतीन्द्रियं ।
तन्निरुन्ध्यात् प्रयत्नेन जिते तस्मिन् जितेन्द्रियः॥२७
विज्ञानं हृदयं चित्तं मनो बुद्धिश्च तत्समं ।
अनेनात्मा करोतीह प्रवर्त्तननिवर्त्तने ॥ २९ ।
धर्म्माधर्म्मौ सुखं दुःखमिच्छाद्वेषौ तथैव च ।

प्रयत्नज्ञानसंस्कारा आत्मलिङ्गमुदाहृतं । २९ ।
ज्ञानस्यायुगपद्भावो मनसो लिङ्गमुच्यते ।
नानार्थेषु च सङ्कल्पः कर्म्म चास्य प्रकीर्त्तितं ॥ ३० ।
श्रोत्रं त्वक् चक्षुषी जिह्वा नासिका चेति पञ्चमी ।
पायूपस्थे हस्तपादौ वागितीन्द्रियसङ्ग्रहः ॥ ३१ ।
शब्दः स्पर्शश्च रूपञ्च रसो गन्धश्च पञ्चमः ।
उत्सर्गानन्दनादानगत्यालापाश्च तत्क्रियाः ॥ ३२ ।
आत्मा मनश्च तद्विधैरन्तःकरणमुच्यते ।
आभ्यां तु सप्रयत्नाभ्यां सङ्कल्प उपजायते ॥ ३३ ।
आत्मा बुद्धीन्द्रियाण्यर्था वहिष्करणमुच्यते ।
सङ्कल्पाध्यवसायाभ्यां सिद्धिरस्य प्रकीर्त्तिता ॥ ३४ ।
उभे एते हि करणे यत्नानन्तर्य्यके स्मृते ।
तस्मात्प्रवृत्तिसंरोधाद्भावयेन्निर्मनस्कतां ॥ ३५ ।
एवं करणसामर्थ्यात् संयम्यात्मानमात्मना ।
नयापनयविद्राजा कुर्व्वीत हितमात्मनः ॥ ३६ ।
एकस्यैव हि योऽशक्तो मनसः सन्निवर्हणे ।
महीं सागरपर्य्यन्तां स कथं ह्यवजेष्यति ॥ ३७ ।
क्रियावसानविरसैर्विषयैरपहारिभिः ।
गच्छत्याक्षिप्तहृदयः करीव नृपतिर्ग्रहं ॥ ३८ ।
सज्जमानो ह्यकार्य्येषु विषयान्धीकृतेक्षणः ।
आवहत्युग्रभयदां स्वयमेवापदं नृपः ॥ ३९ ।

शब्दः स्पर्शश्च रूपञ्च रसो गन्धश्च पञ्चमः ।
एकैकमलमेतेषां विनाशप्रतिपत्तये ॥ ४० ।
शुचिशस्पाङ्कुराहारो विदूरक्रमणक्षमः ।
लुब्धकाङ्गीतलोभेन मृगो मृगयते बधं ॥ ४१ ।
गिरीन्द्रशिखराकारो लीलयोन्मूलितद्रुमः ।
करिणीस्पर्शसम्मोहादालानं याति वारणः ॥ ४२ ।
स्निग्धदीपशिखालोकविलोभितविलोचनः ।
मृत्युमृच्छत्यसन्देहात् पतङ्गः सहसा पतन् ॥ ४३ ।
दूरेऽपि हि भवन् दृष्टेरगाधसलिले चरन् ।
मीनस्तु सामिषं लोहमास्वादयति मृत्यवे ॥ ४४ ।
गन्धलुब्धो मधुकरो दानासवपिपासया ।
अभ्येत्यसुखसञ्चारां गजकर्णझनज्झनां* ॥ ४५ ।
एकैकशो विनिघ्नन्ति विषया विषसन्निभाः ।
क्षेमी नु स कथं वा स्याद्यः समं पञ्च सेवते ॥ ४६ ।
सेवेत विषयान्काले मुक्त्वा तत्परतां वशी ।
सुखं हि फलमर्थस्य तन्निरोधे वृथा श्रियः ॥ ४७ ।
निकामं सक्तमनसां कान्तामुखविलोकने ।
गलन्ति गलिताश्रूणां यौवनेन सह श्रियः ॥ ४८ ।
धर्म्मादर्थोऽर्थतः कामः कामात्सुखफलोदयः ।

---

* झनज्झनेत्यनुकरणशब्दोपलक्षणं । दन्तिनः कर्णगतिर्झनज्झनेत्युच्यते ॥
कां ढौका ॥

आत्मानं हन्ति तान् हत्वा युक्त्या यो न निषेवते॥४९।
नामापि स्त्रीति संह्लादि विकरोत्येव मानसं ।
किं पुनर्दर्शनन्तस्या विलासोल्लासितभ्रुवः ॥ ५० ।
रहःप्रचारकुशला मृदुगद्गदभाषिणी ।
कं न नारी रमयति रक्तं रक्तान्तलोचना ॥ ५१ ।
मुनेरपि मनोऽवश्यं सरागं कुरुतेऽङ्गना ।
प्रसन्नं कान्तिजननं सन्ध्येव शशिमण्डलं ॥ ५२ ।
मनः प्रह्लादयन्तीभिर्मदयन्तीभिरप्यलं ।
महान्तोऽपि हि भिद्यन्ते स्त्रीभिरद्रिरिवाचलाः ॥५३।
मृगयाऽक्षास्तथा पानं गर्हितानि महीभुजां ।
दृष्टास्तेभ्यस्तु विपदः पाण्डुनैषधवृष्णिषु ॥ ५४ ।
कामः क्रोधस्तथा लोभो हर्षो मानो मदस्तथा ।
षड्वर्गमुत्सृजेदेनमस्मिन् त्यक्ते सुखी नृपः ॥ ५५ ।
दण्डको नृपतिः कामात् क्रोधाच्च जनमेजयः ।
लोभादैलस्तु राजर्षिर्वातापिर्हर्षितोऽसुरः ॥ ५६ ।
पौलस्त्यो राक्षसो मानान्मदाद्दम्भोद्भवो नृपः ।
प्रयाता निधनं ह्येते शत्रुषड्वर्गमाश्रिताः ॥ ५७ ।
शत्रुषड्वर्गमुत्सृज्य जामदग्न्यो जितेन्द्रियः ।
अम्बरीषो महाभागो बुभुजाते चिरम्महीं ॥ ५८ ।
शास्त्राय गुरुसंयोगः शास्त्रं विनयवृद्धये ।
विद्याविनीतो नृपतिर्न कृच्छ्रेष्ववसीदति ॥ ५९ ।

वृद्धोपसेवी नृपतिः सताम्भवति सम्मतः ।
प्रेर्य्यमाणोऽप्यसद्वृत्तैर्न्नाकार्य्येषु प्रवर्त्तते ॥ ६० ।
आदधानः प्रतिदिनं कलाः सम्यङ्महीपतिः ।
शुक्लपक्षे प्रतिचरन् शशाङ्क इव वर्द्धते ॥ ६१ ।
जितेन्द्रियस्य नृपतेर्नीतिमार्गानुसारिणः ।
भवन्ति ज्वलिता लक्ष्म्यः कीर्त्तयश्च नभस्स्पृशः ॥ ६२ ।

इति स्म राजा विनयी नयान्वितो
निषेवमाणो नरदेवसेवितं ।
पदं समाक्रामति भास्वरं श्रियः
शिरो महारत्नगिरेरिवोन्नतं ॥ ६३ ।
इयं हि लोकव्यतिरेकवर्त्तिनी
स्वभावतः पार्थिवता समुन्नता ।
बलात्तदेनां विनये नियोजये-
न्नयस्य सिद्धौ विनयः पुरःसरः ॥ ६४ ।
परां विनीतः समुपैति सेव्यतां
महीपतीनां विनयो विभूषणं ।
प्रवृत्तदानो मृदुसञ्चरत्करः
करीव भद्रो विनयेन शोभते ॥ ६५ ।
गुरुस्तु विद्याधिगमाय सेव्यते
श्रुता च विद्या मतये महात्मनां ।
श्रुतानुबन्धीनि मतानि वेधसा-

स संशयं साधु भवन्ति भूतये ॥ ६६ ।
सुनिपुणमुपसेव्य सद्गुरुं
शुचिरनुवृत्तिपरो विभूतये ।
भवति हि विनयोपबृंहितो
नृपतिपदाय शमाय च क्षमः ॥ ६७ ।
अविनयरतमादराद्दते
वशमवशञ्च नयन्ति विद्विषः ।
श्रुतविनयविधिं समाश्रित-
स्तनुरपि नैति पराभवं क्वचित् ॥ ६८ ।

इति कामन्दकीये नीतिसारे इन्द्रियविजयविद्या-
वृद्धसंयोगो नाम प्रथमः सर्गः ॥ १ ॥

द्वितीयप्रारम्भः ।

आन्वीक्षिकीं त्रयीं वार्त्तां दण्डनीतिञ्च पार्थिवः ।
तद्विद्यैस्तत्क्रियोपेतैश्चिन्तयेद्विनयान्वितः ॥ १ ।
आन्वीक्षिकी त्रयी वार्त्ता दण्डनीतिश्च शाश्वती ।
विद्याश्चतस्र एवैता योगक्षेमाय देहिनां* ॥ २ ।
त्रयी वार्त्ता दण्डनीतिरिति विद्या हि मानवाः ।
त्रय्या एव विभागोऽयं सेयमान्वीक्षिकी मता ॥ ३ ।

---

* लोकसंस्थितिहेतव इति पाठान्तरं ।

वार्त्ता च दण्डनीतिश्च द्वे विद्ये इत्यवस्थिते ।
लोकस्यार्थप्रधानत्वाच्छ्रिथाः सुरपुरोधसः ॥ ४ ॥
एकैव दण्डनीतिस्तु विद्येत्यौशनसी स्थितिः ।
तस्यान्तु सर्व्वविद्यानामारम्भाः समुदाहृताः ॥ ५ ॥
विद्याश्चतस्र एवैता इति नो गुरुदर्शनम् ।
पृथक् पृथक् प्रसिद्ध्यर्थं यासु लोको व्यवस्थितः ॥ ६ ॥
आन्वीक्षिक्यात्मविज्ञानं धर्म्माधर्म्मौ त्रयीस्थितौ ।
अर्थानर्थौ तु वार्त्तायां दण्डनीतौ नयानयौ ॥ ७ ॥
आन्वीक्षिकी त्रयी वार्त्ता सती विद्या प्रचक्ष्यते ।
सत्योऽपि हि न सत्यस्ता दण्डनीतेस्तु विभ्रमे ॥ ८ ॥
दण्डनीतिर्यदा सम्यङ्नेतारमधितिष्ठति ।
तदा विद्याविदः शेषा विद्याः सम्यगुपासते ॥ ९ ॥
वर्णाः सर्व्वाश्रमाश्चैव विद्यास्वासु प्रतिष्ठिताः ।
ईक्षणाद्रक्षणात्तासां तद्धर्म्मस्यांशभाङ्नृपः ॥ १० ॥
आन्वीक्षिक्यात्मविद्या स्यादीक्षणात्सुखदुःखयोः ।
ईक्षमाणस्तया तत्त्वं हर्षशोकौ व्युदस्यति ॥ ११ ॥
ऋग्यजुःसामनामानस्त्रयो वेदास्त्रयी मता ।
उभौ लोकाववाप्नोति त्रय्यां तिष्ठन्यथाविधि ॥ १२॥
अङ्गानि वेदाश्चत्वारो मीमांसा न्यायविस्तरः ।
धर्म्मशास्त्रं पुराणञ्च त्रयीदं सर्व्वमुच्यते ॥ १३ ॥
पाशुपाल्यं कृषिः पण्यं वार्त्ता वार्त्तानुजीविनां ।

सम्पन्नो वार्त्तया साधुर्न्न वृत्तेर्भयमृच्छति ॥ १४ ॥
दमो दण्ड इति ख्यातस्तात्स्थ्याद्दण्डो महीपतिः ।
तस्य नीतिर्द्दण्डनीतिर्न्नयनान्नीतिरुच्यते ॥ १५ ॥
तयाऽऽत्मानञ्च शेषाश्च विद्याः पायान्महीपतिः ।
विद्या लोकोपकारिण्यस्तत्पाता हि महीपतिः॥१६॥
विद्याद्यदाभिर्न्निपुणश्चतुर्व्वर्गमुदारधीः ।
विद्यात्तदासां विद्यात्वं विदिर्ज्ञाने निरुच्यते ॥ १७ ॥
इज्याध्ययनदानानि यथाशास्त्रं सनातनः ।
ब्राह्मणक्षत्रियविशां सामान्यो धर्म्म उच्यते ॥ १८ ॥
याजनाध्यापने शुद्धे विशुद्धाच्च प्रतिग्रहः ।
वृत्तित्रयमिदं प्राहुर्म्मुनयो ज्येष्ठवर्णिनः ॥ १९ ॥
शस्त्रेण जीवनं राज्ञो भूतानाञ्चाभिरक्षणं ।
पाशुपाल्यं कृषिः पण्यं वैश्यस्याजीवनं स्मृतं ॥२०॥
शूद्रस्य धर्म्मः शुश्रूषा द्विजानामनुपूर्व्वशः ।
शुद्धा च वृत्तिस्तस्यैव कारुचारणकर्म्म च ॥ २१ ॥
गुरौ वासोऽग्निशुश्रूषा स्वाध्यायो व्रतधारणं ।
त्रिकालस्नायिता भैक्ष्यं गुरौ प्राणान्तिकी स्थितिः॥२२॥
तदभावे गुरुसुते तथा सब्रह्मचारिणि ।
कामतो वाऽऽश्रमान्यत्वं सधर्म्मो ब्रह्मचारिणः ॥ २३ ॥
स मेखली जटी दण्डी मुण्डी चागुरुसंश्रयः ।
आविद्याग्रहणाद्गच्छेत्कामतो वाऽऽश्रमान्तरं ॥ २४ ॥

अग्निहोत्रोपचरणं जीवनञ्च स्वकर्म्मभिः ।
धर्म्मोऽयं गृहिणां काले पर्व्ववर्ज्जं रतिक्रिया ॥ २५ ॥
देवपित्रतिथीनाञ्च पूजा दीनानुकम्पनं ।
श्रुतिस्मृत्यर्थसंस्थानं धर्म्मोऽयं गृहमेधिनः ॥ २६ ॥
जडत्वमग्निहोतृत्वं भूशय्याजिनधारणं ।
वनवासः पयोमूलनीवारफलवृत्तिता ॥ २७ ॥
प्रतिग्रहनिवृत्तिश्च त्रिःस्नानं व्रतचारिता ।
देवातिथीनां पूजा च धर्म्मोऽयं वनवासिनः ॥२८॥
सर्व्वारम्भपरित्यागो भैक्षाश्यं वृक्षमूलता ।
निष्प्रतिग्रहताऽद्रोहः समता सर्व्वजन्तुषु ॥ २९ ॥
प्रियाप्रियपरिष्वङ्गसुखदुःखाविकारिता ।
सबाह्याभ्यन्तरं शौचं वाङ्मनोव्रतचारिता ॥ ३० ॥
सर्व्वेन्द्रियसमाहारो धारणा ध्याननित्यता ।
भावसंशुद्धिरित्येष परिव्राड्धर्म्म उच्यते ॥ ३१ ॥
अहिंसा सूनृता वाणी सत्यं शौचं दया क्षमा ।
वर्णिनां लिङ्गिनाञ्चैव सामान्यो धर्म्म उच्यते ॥३२॥
स्वर्गानन्त्याय धर्म्मोऽयं सर्व्वेषां वर्णिलिङ्गिनां ।
तस्याभावे तु लोकोऽयं शङ्करान्नाशमाप्नुयात् ॥ ३३ ॥
सर्व्वस्यास्य यथान्यायं भूपतिः सम्प्रवर्त्तकः ।
तस्याभावे धर्म्मनाशस्तदभावे जगच्च्युतिः ॥ ३४ ॥
वर्णाश्रमाचारयुक्तो वर्णाश्रमविभागवित् ।

पाता वर्णाश्रमाणाञ्च पार्थिवः सर्व्वलोकभाक् ॥ ३५ ॥
इति यस्मादुभौ लोकौ धारयित्वात्मतो नृपः ।
प्रजानाञ्च ततः सम्यग्दण्डं दण्डीव धारयेत् ॥ ३६ ॥
उद्वेजयति तीक्ष्णेन मृदुना परिभूयते ।
दण्डेन नृपतिस्तस्माद्युक्तदण्डः प्रशस्यते ॥ ३७ ॥
त्रिवर्गं वर्द्धयत्याशु राज्ञा दण्डो यथाविधि ।
प्रणीतो वाऽसमञ्जस्याद्वनस्थानपि कोपयेत् ॥ ३८ ॥
लोकशास्त्रानुगो नेयो दण्डो नोद्वेजनः श्रिये ।
उद्वेजनादधर्म्मस्तु तस्माद् भ्रंशो महीपतेः ॥ ३९ ॥
परस्पराभिषतया जगतो भिन्नवर्त्मनः ।
दण्डाभावे परिध्वंसी मात्स्यो न्यायः प्रवर्त्तते ॥ ४० ॥
जगदेतन्निरालम्बं कामलोभादिभिर्बलात् ।
निमज्जमानं निरये राज्ञा दण्डेन धार्य्यते ॥ ४१ ॥
इदं प्रकृत्या विषयैर्व्वशीकृतं
परस्परं स्त्रीधनलोलुपं जगत् ।
सनातने वर्त्मनि साधुसेविते
प्रतिष्ठते दण्डभयोपपीडितं ॥ ४२ ॥
नियतविषयवर्त्ती प्रायशोदण्डयोगात्
जगति परवशेऽस्मिन् दुर्ल्लभः साधुवृत्तः ।
कृशमथ विकलं वा व्याधितं वाऽधनं वा
पतिमिव कुलनारी दण्डनीत्याऽभ्युपैति ॥ ४३ ॥

इति परिगणितार्थः प्राप्तमार्गानुसारी
नियमयति यतात्मा यः प्रजां दण्डनीत्या ।
अपुनरपगमाय प्राप्तमार्गप्रचाराः
सरित इव समुद्रं सम्पदस्तं विशन्ति ॥ ४४ ॥
इति कामन्दकीये नीतिसारे विद्याविभागो वर्णाश्रम-
व्यवस्था दण्डमाहात्म्यञ्च द्वितीयः सर्गः ॥ २ ॥

तृतीयसर्गप्रारम्भः ॥

दण्डं दण्डीव भूतेषु धारयन् धरणीपतिः ।
प्रजाः समनुगृह्णीयात् प्रजापतिरिव स्वयं ॥ १ ॥
वाक्सूनृता दया दानं दीनोपगतरक्षणं ।
इति सङ्गः सतां साधु ह्येतत् सत्पुरुषव्रतं ॥ २ ॥
आविष्ट इव दुःखेन तद्गतेन गरीयसा ।
समन्वितः करुणया परया दीनमुद्धरेत् ॥ ३ ॥
न तेभ्योऽभ्यधिकाः सन्तः सन्ति सत्पुरुषव्रतैः ।
दुःखपङ्कार्णवे मग्नं दीनमभ्युद्धरन्ति ये ॥ ४ ॥
दयामास्थाय परमां धर्म्मादविचलन्नृपः ।
पीडितानामनाथानां कुर्य्यादश्रुप्रमार्ज्जनं ॥ ५ ॥
आनृशंस्यं परो धर्म्मः सर्व्वप्राणभृतां यतः ।
तस्माद्राजाऽऽनृशंस्येन पालयेत्कृपणं जनं ॥ ६ ॥
न हि स्वसुखमन्विच्छन् पीडयेत्कृपणं नृपः ।

कृपणः पीड्यमानो हि मन्युना हन्ति पार्थिवं ॥ ७ ॥
को हि नाम कुले जातः सुखलेशेन लोभितः ।
अल्पसाराणि भूतानि पीडयेदविचारयन् ॥ ८ ॥
आधिव्याधिपरीताय अद्य श्वो वा विनाशिने ।
को हि नाम शरीराय धर्म्मापेतं समाचरेत् ॥ ९ ॥
आहार्य्यैर्नीयमानं हि क्षणं दुःखेन ह्यद्यतां ।
छायामात्रकमेवेदं पश्येदुदकविन्दुवत् ॥ १० ॥
महावाताहृतभ्रान्तिमेघमालातिपेलवैः ।
कथं नाम महात्मानो ह्रियन्ते विषयारिभिः ॥ ११ ॥
जलान्तश्चन्द्रचपलं जीवनं खलु देहिनां ।
तथाविधमिति ज्ञात्वा शश्वत् कल्याणमाचरेत् ॥ १२ ॥
जगन्मृगतृषातुल्यं वीक्ष्येदं क्षणभङ्गुरं ।
स्वजनैः सङ्गतः कुर्य्याद्धर्म्माय च सुखाय च ॥ १३ ॥
सेव्यमानस्तु स्वजनैर्महानतिविराजते ।
सुधातल इव श्रीमान् प्रासादश्चन्द्ररश्मिभिः ॥ १४ ॥
हिमांशुमाली न तथा न चोत्फुल्लोत्पलं सरः ।
आनन्दयति चेतांसि यथा सज्जनचेष्टितं ॥ १५ ॥
ग्रीष्मसूर्य्यांशुसन्तप्तमुद्वेजनमनाश्रयं ।
मरुस्थलमिवोदग्रं त्यजेद्दुर्जनसङ्गतं ॥ १६ ॥
सतः शीलोपसम्पन्नानकस्मादेव दुर्जनः ।
अन्तः प्रविश्य दहति शुष्कवृक्षानिवानलः ॥ १७ ॥

निश्वासोद्गीर्णहुतभुग्धूमधूम्रीकृताननैः ।
वरमाशीविषैः सङ्गं कुर्य्यान्न त्वेव दुर्ज्जनैः ॥ १८ ॥
दीयते स्वच्छहृदयैः पिण्डो येनैव पाणिना ।
मार्ज्जार इव दुर्वृत्तस्तमेव हि विलुम्पति ॥ १९ ॥
असाध्यं साधुमन्त्राणां तीव्रं वाग्विषमुत्सृजन् ।
द्विजिह्ववदनं धत्ते दुष्टो दुर्जनपन्नगः ॥ २० ॥
क्रियतेऽभ्यर्हणीयाय स्वजनाय यथाञ्जलिः ।
ततः साधुतरः कार्य्यो दुर्जनाय हितार्थिना ॥ २१ ॥
ह्लादिनीं सर्व्वसत्वानां सम्यग्गुनजिहीर्षया ।
भावयन्परमां मैत्रीं विसृजेल्लौकिकीं गिरं ॥ २२ ॥
नित्यं मानोपहारिण्या वाचा प्रह्लादयेज्जगत् ।
उद्वेजयति भूतानि क्रूरवाग्धनदोऽपि सन् ॥ २३ ॥
हृदि विद्ध इवात्यर्थं यया सन्तप्यते जनः ।
पीडितोऽपि हि मेधावी न तां वाचमुदीरयेत् ॥ २४ ॥
तीव्राण्युद्वेगकारीणि विसृष्टान्यनयात्मकैः ।
कृन्तन्ति देहिनाम्मर्म्म शस्त्राणीव वचांसि च ॥ २५ ॥
प्रियमेवाभिधातव्यं नित्यं सत्सु द्विषत्सु च ।
शिखीव केकामधुरः प्रियवाक्कस्य न प्रियः ॥ २६ ॥
अलङ्क्रियन्ते शिखिनः केकया मदरक्तया ।
वाचा विपश्चितोऽत्यर्थं माधुर्य्यगुणयुक्तया ॥ २७ ॥
मदरक्तस्य हंसस्य कोकिलस्य शिखण्डिनः ।

हरन्ति न तथा वाचो यथा साधु विपश्चितां ॥ २८ ॥
गुणानुरागी स्थितिमान् श्रद्दधानो दयान्वितः ।
धनं धर्म्माय विसृजेत् प्रियां वाचमुदीरयेत् ॥ २९ ॥
ये प्रियाणि प्रभाषन्ते प्रयच्छन्ति च सत्कृतिं ।
श्रीमन्तोऽनिन्द्यचरिता देवास्ते नरविग्रहाः ॥ ३० ॥
शुचिरास्तिक्यपूतात्मा पूजयेद्देवताः सदा ।
देवतावद्गुरुजनमात्मवच्च सुहृज्जनम् ॥ ३१ ॥
प्रणिपातेन हि गुरून् सतोऽनूचानचेष्टितैः ।
कुर्व्वीताभिमुखान् भूत्यै देवान् सुकृतकर्म्मणा ॥ ३२ ॥
स्वभावेन हरेन्मित्रं सद्भावेन च बान्धवान् ।
स्त्रीभृत्यान् प्रेमदानाभ्यां दाक्षिण्येनेतरं जनं ॥ ३३ ॥
अनिन्दापरकृत्येषु स्वधर्म्मपरिपालनं ।
कृपणेषु दयालुत्वं सर्व्वत्र मधुरा गिरः ॥ ३४ ॥
प्राणैरप्युपकारित्वं मित्रायाव्यभिचारिणे ।
गृहागते परिष्वङ्गः शक्त्या दानं सहिष्णुता ॥ ३५ ॥
बन्धुभिर्वन्धुसंयोगः स्वजने चरितानि च ।
तच्चित्तानुविधायित्वमिति वृत्तं महात्मनां ॥ ३६ ॥
सनातने वर्त्मनि साधु तिष्ठता-
मयं हि पन्था गृहमेधिनाम्मतः ।
अनेन गच्छन्नियतं महात्मना-
मिमञ्च लोकं परमञ्च विन्दति ॥ ३७ ॥

इति पथि विनिवेशितात्मनो
रिपुरपि गच्छति साधुमित्रतां ।
तदवनिपतिमत्सराद्दते
विनयगुणेन जगद्वशीभवेत् ॥ ३८ ॥
क्व च नरपतिवर्गः सङ्ग्रहः क्व प्रजानां
मधुरवचनयोगाल्लोकमाह्लादयी च ।
मधुरवचनपाशैरानतो लालितः सन्
पदमपि हि न लोकः संस्थितेर्भेदमेति ॥ ३९ ॥
इति कामन्दकीये नीतिसारे आचारव्यवस्थापनं नाम
तृतीयः सर्गः । ३ ॥

चतुर्थसर्गप्रारम्भः ॥

स्वाम्यमात्यश्च राष्ट्रञ्च दुर्गं कोशो बलं सुहृत् ।
परस्परोपकारीदं सप्ताङ्गं राज्यमुच्यते ॥ १ ॥
एकाङ्गेनापि विकलमेतत् साधु न वर्त्तते ।
तस्य सामग्र्यमन्विच्छन् कुर्व्वीत सुपरीक्षणं ॥ २ ॥
आत्मानमेव प्रथममिच्छेद्गुणसमन्वितं ।
कुर्व्वीत गुणसंयुक्तस्ततः शेषपरीक्षणं ॥ ३ ॥
साधुभूतलदेवत्वं दुष्करञ्चाकृतात्मभिः ।
आत्मसंस्कारसम्पन्नो राजा भवितुमर्हति ॥ ४ ॥

लोकाधाराः श्रियो राज्ञां दुरापा दुष्परिग्रहाः ।
तिष्ठन्त्याप इवाधारे विशदात्मनि संस्कृते ॥ ५ ॥
कुलं सत्त्वं वयः शीलं दाक्षिण्यं क्षिप्रकारिता ।
असंविवादिता सत्यं वृद्धसेवा कृतज्ञता ॥ ६ ॥
दैवसम्पन्नता बुद्धिरक्षुद्रपरिवारिता ।
शक्यसामन्तता चैव तथा च दृढभक्तिता ॥ ७ ॥
दीर्घदर्शित्वमुत्साहः शुचिता स्थूललक्ष्यता ।
विनीतता धार्म्मिकता गुणाः साध्याभिगामिकाः ॥ ८ ॥
गुणैरेतैरुपेतः सन् सुव्यक्तमभिगम्यते ।
तथा च कुर्व्वीत यथा गच्छेल्लोकाभिगम्यतां ॥ ९ ॥
प्रख्यातवंशमक्रूरं लोकसङ्ग्राहिणं शुचिं ।
कुर्व्वीतात्महिताकाङ्क्षी परिवारं महीपतिः ॥ १० ॥
दुष्टोऽपि भोग्यतामेति परिवारगुणैर्नृपः ।
न क्रूरपरिवारस्तु व्यालाक्रान्त इव द्रुमः ॥ ११ ॥
निरुन्धानाः सतां मार्गं भक्षयन्ति महीपतिं ।
दुष्टात्मानस्तु सचिवास्तस्मात्सुसचिवो भवेत् ॥ १२ ॥
विभूतीः प्राप्य परमाः सतां सम्भोग्यतां व्रजेत् ।
यासु सन्तो न तिष्ठन्ति ता वृथैव विभूतयः ॥ १३ ॥
असद्भिरसतामेव भुज्यन्ते धनसम्पदः ।
फलं किम्पाकवृक्षस्य ध्वाङ्क्षा भक्षन्ति नेतरे ॥ १४ ॥
वाग्मी प्रगल्भः स्मृतिमानुदग्रो बलवान् वशी ।

नेता दण्डस्य निपुणः कृतशिल्पः सुविग्रहः ॥ १५ ॥
पराभियोगप्रसहो दृष्टसर्व्वप्रतिक्रियः ।
परच्छिद्रानुपेक्षी च सन्धिविग्रहतत्त्ववित् ॥ १६ ॥
गूढ़मन्त्रप्रचारश्च देशकालविभागवित् ।
आदाता सम्यगर्थानां विनियोक्ता च पात्रवित् ॥ १७ ॥
क्रोधलोभभयद्रोहस्तम्भचापलवर्जितः ।
परोपतापपैशुन्यमात्सर्य्येर्षानृतातिगः ॥ १८ ॥
वृद्धोपदेशसम्पन्नः शक्तो मधुरदर्शनः ।
गुणानुरागी स्मितवागात्मसम्पत्प्रकीर्त्तिता ॥ १९ ॥
इत्यादिगुणसम्पन्ने लोकयात्राविदि स्थिरे ।
निर्वृतःपितरीवास्ते यत्र लोकः स पार्थिवः ॥ २० ॥
आत्मसम्पद्गुणैः सम्यक् संयुक्तं युक्तकारिणं ।
महेन्द्रमिव राजानं प्राप्य लोकोऽभिवर्द्धते ॥ २१ ॥
शुश्रूषाश्रवणञ्चैव ग्रहणं धारणन्तथा ।
ऊहोऽपोहोऽर्थविज्ञानं तत्त्वज्ञानञ्च धीगुणाः ॥ २२ ॥
दाक्ष्यं शैघ्र्यं तथामर्षः शैार्य्यञ्चोत्साहलक्षणं ।
गुणैरेतैरुपेतस्सन् राजा भवितुमर्हति ॥ २३ ॥
त्यागः सत्यञ्च शैार्य्यञ्च त्रय एते महागुणाः ।
प्राप्नोति हि गुणान् सर्व्वानेतैर्युक्तो नराधिपः ॥ २४ ॥
कुलीनाः शुचयः शूराः श्रुतवन्तोऽनुरागिनः ।
दण्डनीतिप्रयोक्तारः सचिवाः स्युर्महीपतेः ॥ २५ ॥

उपधाः शोधिताः सम्यग्गाहमानाः फलोदयं ।
तस्य सर्व्वं परीक्षेरन् सानुरागाः कृताकृतं ॥ २६ ॥
उपेत्य धीयते यस्मादुपधेति ततः स्मृता ।
उपाया उपधा ज्ञेयास्तयाऽमात्यान्परीक्षयेत् ॥ २७ ॥
स्ववग्रहो जानपदः कुलशीलबलान्वितः ।
वाग्मी प्रगल्भश्चक्षुष्मानुत्साही प्रतिपत्तिमान् ॥२८॥
स्तम्भचापलहीनश्च मैत्रः क्लेशसहः शुचिः ।
सत्यसत्त्वधृतिस्थैर्य्यप्रभावारोग्यसंयुतः ॥ २९ ॥
कृतशिल्पश्च दक्षश्च प्रज्ञावान्धारणान्वितः ।
दृढभक्तिरकर्त्ता च वैराणां सचिवो भवेत् ॥ ३० ॥
स्मृतिस्तत्परतार्थेषु वितर्क्को ज्ञाननिश्चयः ।
दृढता मन्त्रगुप्तिश्च मन्त्रिसम्पत् प्रकीर्त्तिता ॥ ३१ ॥
त्रय्याञ्च दण्डनीत्याञ्च कुशलोऽस्य पुरोहितः ।
अथर्व्वविहितं कर्म्म कुर्य्याच्छान्तिकपौष्टिकं ॥३२॥
तादृक् सांवत्सरोऽप्यस्य ज्योतिःशास्त्रार्थचिन्तकः ।
प्रश्नाभिधानकुशलो होरागणिततत्त्ववित् ॥ ३३ ॥
साधुतैषाममात्यानां तद्विधेभ्यस्तु बुद्धिमान् ।
चक्षुष्मतश्च शिल्पञ्च परीक्षेत गुणद्वयं ॥ ३४ ॥
स्वजनेभ्यो विजानीयात् फलस्थानानवग्रहं ।
परिकर्म्म स्वदाक्ष्यञ्च विज्ञानं धारयिष्णुतां ॥ ३५ ।
गुणद्वयं परीक्षेत प्रागल्भ्यं प्रतिभान्तथा ।

कथायोगेन बुध्येत वाग्मित्वं सत्यवादितां ॥ ३६ ॥
उत्साहञ्च प्रभावञ्च तथा क्लेशसहिष्णुतां ।
धृतिञ्चैवानुरागञ्च स्थैर्य्यं वा यदि लक्षयेत् ॥ ३७ ॥
भक्तिं मैत्रीञ्च शैाचञ्च जानीयाद्व्यवहारतः ।
संवासिभ्यो बलं सत्त्वमारोग्यं शीलमेव च ॥ ३८ ॥
अस्तब्धतामचापल्यं वैराणाञ्चापि कर्त्तृतां ।
प्रत्यक्षतो विजानीयाद् भद्रतां क्षुद्रतामपि ॥ ३९ ॥
कर्म्मानुमेयाः सर्व्वत्र परोक्षगुणवृत्तयः ।
तस्मात्परोक्षवृत्तीनां फलैः कर्म्म विभावयेत् ॥ ४० ॥
सज्जमानमकार्य्येषु निरून्ध्युर्मन्त्रिणो नृपं ।
गुरूणामिव चैतेषां शृणुयाद्वचनं नृपः ॥ ४१ ॥
नरेश्वरे जगत्सर्व्वं निमीलति निमीलति ।
सूर्य्योदये यथाऽम्भोजं तत्प्रबोधे प्रबुध्यते ॥ ४२ ॥
तं बोधयेज्जगन्नाथं स बुध्येत यथा तथा ।
धीसत्त्वोद्योगसम्पन्नैस्तत्कर्मसु समाहितैः ॥ ४३ ॥
नृपस्य ते हि सुहृदस्त एव गुरवो मताः ।
य एनमुत्पथगतं वारयन्त्यनिवारिताः ॥ ४४ ॥
सज्जमानमकार्य्येषु सुहृदो वारयन्ति ये ।
सत्यन्ते नैव सुहृदो गुरवो गुरवो हि ते ॥ ४५ ॥
कृतविद्योऽपि बलिना व्यक्तं रागेण रज्यते ।
रागानुरक्तचित्तस्तु किन्न कुर्य्यादसाम्प्रतं ॥ ४६ ॥

पश्यन्नपि भवत्यन्धः सम्राडागोवृतस्तु सन् ।
सुहृद्वैद्याश्चिकित्सन्ति निर्मलैर्विनयाञ्जनैः ॥ ४७ ॥
रागमानमदान्धस्य स्खलतः शत्रुसङ्कटे ।
हस्तावलम्बो भवति सुहृत्सचिवचेष्टितं ॥ ४८ ॥
मदोद्धतस्य नृपतेः सङ्कीर्णस्येव दन्तिनः ।
गच्छन्त्यन्यायवृत्तस्य नेतारः खलु वाच्यतां ॥ ४९ ॥
भूगुणैर्व्वर्द्धते राष्ट्रं तद्वृद्धिर्नृपवृद्धये ।
तस्माद्गुणवतीं भूमिं भूत्यै भूपस्तु कारयेत् ॥ ५० ॥
शस्याकरवती पण्यखनिद्रव्यसमन्विता ।
गोहिता भूरिसलिला पुण्यैर्जनपदैर्व्वृता ॥ ५१ ॥
रम्या सकुञ्जरवना वारिस्थलपथान्विता ।
अदेवमातृका चेति शस्यते भूर्व्विभूतये ॥ ५२ ॥
सशर्क्करा सपाषाणा साटवी नित्यतस्करा ।
रूक्षा सकण्टकवना सव्याला चेति भूरभूः ॥ ५३ ॥
स्वाजीव्यो भूगुणैर्युक्तः सारूपः पर्व्वताश्रयः ।
शूद्रकारुवणिक्प्रायो महारम्भकृषीबलः ॥ ५४ ॥
सानुरागो रिपुद्वेषी पीडाकरसहः पृथुः ।
नानादेश्यैः समाकीर्णो धार्म्मिकः पशुमान्धनी ॥ ५५ ॥
ईदृग्जनपदः शस्तोऽमूर्खव्यसनिनायकः ।
तं वर्द्धयेत्प्रयत्नेन तस्मात्सर्व्वं प्रवर्द्धते ॥ ५६ ॥
पृथुसीममहाखातमुच्चप्राकारगोपुरं ।

समावशेत्पुरं शैलसरिद्वनवनाश्रयं ॥ ५७ ॥
जलवद्धान्यधनवद्दुर्गं कालसहम्महत् ।
दुर्गहीनो नरपतिर्व्वाताभ्रावयवैस्समः ॥ ५८ ॥
औदकं पार्व्वतं वार्क्षमैरिणं* धान्वनन्तथा† ।
प्रशस्तं शास्त्रमतिभिर्दुर्गं दुर्गोपचिन्तकैः ॥ ५९ ॥
जलान्नायुधयन्त्राढ्यं धीरयोधैरधिष्ठितं ।
गुप्तिप्रधानमाचार्य्या दुर्गं समनुमेनिरे ॥ ६० ॥
सापसाराणि दुर्गाणि भुवः सारूपजाङ्गलाः ।
निवासाय प्रशस्यन्ते भूभुजां भूतिमिच्छतां ॥ ६१ ॥
वह्वादानोऽल्पनिःस्रावः ख्यातः पूजितदैवतः ।
ईप्सितद्रव्यसम्पूर्णो हृद्य आप्तैरधिष्ठितः ॥ ६२ ॥
मुक्ताकनकरत्नाढ्यः पितृपैतामहोचितः ।
धर्म्मार्ज्जितो व्ययसहः कोषः कोषज्ञसम्मतः ॥ ६३ ॥
धर्म्महेतोस्तथाऽर्थाय भृत्यानां भरणाय च ।
आपदर्थञ्च संरक्ष्यः कोषः कोषवता सदा ॥ ६४ ॥
पितृपैतामहो वंश्यः संहतो दत्तवेतनः ।
विख्यातपौरुषोजित्यः कुशलः कुशलैर्वृतः ॥ ६५ ॥
नानाप्रहरणोपेतो नानायुद्धविशारदः ।
नानायोधसमाकीर्णो नीराजितहयद्विपः ॥ ६६ ॥

---

* ऐरिणे निर्जले देशे भवमैरिणं ॥ का. टी. ॥ † धन्वा निस्तृणो देश इति का. टी. ॥

प्रवासायासदुःखेषु युद्धेषु च कृतश्रमः ।
अद्वैध्यक्षत्रियप्रायो दण्डो दण्डविदाम्मतः ॥ ६७ ॥
त्यागविज्ञानसत्वाढ्यं महापक्षं प्रियंवदं ।
आयतिक्षममद्वैध्यं मित्रं कुर्व्वीत सत्कुलं ॥ ६८ ॥
समुत्पन्नेषु कृच्छ्रेषु दारुणेष्वप्यसंशयं ।
दर्शयत्यच्छहृदयः कुलीनश्चतुरस्रतां ॥ ६९ ॥
पितृपैतामहं नित्यमद्वैध्यं हृदयानुगं ।
महल्लघुसमुत्थानं मित्रं मित्रार्थमिष्यते ॥ ७० ॥
दूरादेवाभिगमनं स्पष्टार्थहृदयानुगा ।
वाक्सत्कृत्यप्रदानञ्च त्रिविधो मित्रसङ्ग्रहः ॥ ७१ ॥
धर्म्मार्थकामसंयोगो मित्राणां त्रिविधं फलं ।
यस्मादेतत्त्रयं न स्यान्न तत् सेवेत पण्डितः ॥ ७२ ॥
आदौ तन्व्यो वृहन्मध्या विस्तारिण्यः पदे पदे ।
यायिन्यो न निवर्त्तन्ते सताम्मैत्र्यः सरित्समाः ॥ ७३ ॥
औरसं कृतसम्बद्धं तथा वंशक्रमागतं ।
रक्षितं व्यसनेभ्यश्च मित्रं ज्ञेयं चतुर्विधं ॥ ७४ ॥
शुचिता त्यागिता शौर्य्यं समानसुखदुःखता ।
अनुरागश्च दाक्ष्यञ्च सत्यता च सुहृद्गुणाः ॥ ७५ ॥
तदर्थे ह्यनुरागश्च सङ्क्षिप्तं मित्रलक्षणं ।
यस्मिन्नैतन्न तन्मित्रं तत्रात्मानं न निक्षिपेत् ॥ ७६ ॥
इति स्म राज्यं सकलं समीरितं

परा प्रतिष्ठाऽस्य धनं ससाधनं ।
गृहीतमेतन्निपुणेन मन्त्रिणा
त्रिवर्गनिष्पत्तिमुपैति शाश्वतीं ॥ ७७ ॥
यथाऽन्तरात्मा प्रकृतीरधिष्ठित-
श्चराचरं विश्वमिदं समश्नुते ।
तथा नरेन्द्रः प्रकृतीरधिष्ठित-
श्चराचरं विश्वमिदं समश्नुते ॥ ७८ ॥
प्रकृतिभिरिति सम्यगर्च्चितो
जनपदमादरवांस्तु पालयेत् ।
जनपदपरिपालनाच्चिरं
स्पृशति नृपः परमं श्रियः पदं ॥ ७९ ॥
प्रकृतिगुणसमन्वितः सुधी-
र्व्रजति नृपः स्पृहणीयतां परां ।
भवति च स रणेषु विद्विषाम्
प्रबल इव श्वसनः पयोमुचां ॥ ८० ॥
इति कामन्दकीये नीतिसारे स्वाम्यमात्यजनपददुर्गकोषदण्डमित्राणि चतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥

पञ्चमसर्गप्रारम्भः ।

ईत्यर्थवृत्तिसम्पन्नाः कल्पवृक्षोपमं नृपं ।
अभिगम्य गुणैर्य्युक्तं सेवेयुरनुजीविनः ॥ १ ॥

E

द्रव्यप्रकृतिहीनोऽपि सेव्यते सद्गुणान्वितः ।
भवत्याजीवनं तस्माच्छ्लाघ्यं कालान्तरादपि ॥ २ ॥
अपि स्थाणुरिवासीत शुष्यन्परिगतः क्षुधा ।
न त्वेवानात्मसम्पन्नाद्वृत्तिमीहेत पण्डितः ॥ ३ ॥
अनात्मवान्नयद्वेषी वर्द्धयन्नतिसम्पदः ।
प्राप्यापि महदैश्वर्य्यं सह तेन विपद्यते ॥ ४ ॥
लब्धावकाशो निपुण आत्मवानविकारवान् ।
स्थाने स्थैर्य्यमवाप्नोति मतिकर्म्मसु निश्चितः ॥ ५ ॥
आयत्याञ्च तदात्वे च यत्स्यादास्वादपेषलं ।
तदेव तस्य कुर्व्वीत न लोकद्विष्टमाचरेत् ॥ ६ ॥
तिलाश्चम्पकसंश्लेषात्प्राप्नुवन्त्यधिवासतां ।
रसो न भक्ष्यस्तद्गन्धः सर्व्वे साङ्क्रामिका गुणाः ॥ ७ ॥
अपां प्रवाहो गाङ्गो वा समुद्रं प्राप्य तद्रसः ।
भवत्यपेयस्तद्विद्वान्नाश्रयेदशुभात्मकं ॥ ८ ॥
क्लिश्यन्नपि हि मेधावी शुद्धं जीवनमाचरेत् ।
तेनेह श्लाघ्यतामेति लोकेभ्यश्च न हीयते ॥ ९ ॥
अभिलष्यं स्थिरं पुण्यं ख्यातं सिद्धैर्न्निषेवितं ।
सेवेत सिद्धिमन्विच्छञ्श्लाघ्यं विन्ध्यमिवेश्वरं ॥ १० ॥
दुरापमपि लोकेऽस्मिन् यद्यद्वस्त्वभिवाञ्छति ।
तत्तदाप्नोति मेधावी तस्मात्कार्य्यः समुद्यमः ॥ ११ ॥
आरिराधयिषुः सम्यगनुजीवी महीपतिं ।

विद्याविनयशिल्पाद्यैरात्मानमुपपादयेत् ॥ १२ ॥
कुलविद्याश्रुतौदार्य्यशीलविक्रमधैर्य्यवान् ।
वपुस्सत्त्वबलारोग्यस्थैर्य्यशौचदयान्वितः ॥ १३ ॥
पैशुन्यद्रोहसम्भेदशाठ्यलौल्यानृतातिगः ।
स्तम्भचापलहीनश्च सेवनं कर्त्तुमर्हति ॥ १४ ॥
दक्षता भद्रता दार्ढ्यं क्षान्तिः क्लेशसहिष्णुता ।
सन्तोषः शीलमुत्साहो मण्डयत्यनुजीविनं ॥ १५ ॥
अर्थशौचपरो नित्यं गुणैरेतैः समन्वितः ।
भूतये भूतिसम्पन्नं साधु विश्वासयेन्नृपं ॥ १६ ॥
प्रविश्य सम्यगुचिते स्थाने तिष्ठन् स वेषवान् ।
यथाकालमुपासीत राजानं विनयान्वितः ॥ १७ ॥
परस्थानासनं क्रौर्य्यमौद्धत्यं मत्सरं त्यजेत् ।
विगृह्य कथनञ्चैव न कुर्य्याज्ज्यायसा सह ॥ १८ ॥
विप्रलम्भञ्च मायाञ्च दम्भं स्तेयञ्च वर्जयेत् ।
पुत्रेभ्यश्च नमस्कुर्य्याद् वल्लभेभ्यश्च भूपतेः ॥ १९ ॥
न नर्म्मसचिवैः सार्द्धं किञ्चिदप्यप्रियं वदेत् ।
ते हि मर्म्माण्यभिघ्नन्ति प्रहासेनापि संसदि ॥ २० ॥
भर्त्तुरन्वासने तिष्ठन् दृष्टिन्नान्यत्र विक्षिपेत् ।
कुर्य्यात्किमयमित्यस्य तिष्ठेच्चास्यं विलोकयन् ॥ २१ ॥
कोऽत्रेत्यहमिति ब्रूयात्सम्यगाज्ञापयेति च ।
आज्ञाञ्चावितथीकुर्य्याद्यथाशक्त्याऽविलम्बितं ॥ २२ ॥

उच्चैः प्रहसनं कासं ष्ठीवनं कुत्सनन्तथा ।
जृम्भणं गात्रभङ्गञ्च पर्व्वास्फोटञ्च वर्जयेत् ॥ २३ ॥
प्रविश्य सानुरागस्य चित्तं चित्तज्ञसम्मतः ।
समर्थयंश्च तत्पक्षं साधु भाषेत भाषितः ॥ २४ ॥
तन्नियोगेन वा ब्रूयादर्थं सुपरिनिश्चितं ।
सुखप्रवृद्धगोष्ठीषु विवादे वादिनां मतं ॥ २५ ॥
विजानन्नपि न ब्रूयाद्भर्तुः क्षिप्तोत्तरं वचः ।
प्रवीणोऽपि हि मेधावी वर्ज्जयेदभिमानितां ॥ २६ ॥
यदप्युच्चैर्व्विजानीयान् नीचैस्तदपि कीर्त्तयेत् ।
कर्म्मणा तस्य वैशिष्ट्यं कथयेद्विनयान्वितः ॥ २७ ॥
आपद्युन्मार्गगमने कार्य्यकालात्ययेषु च ।
अपृष्टोऽपि हितान्वेषी ब्रूयात् कल्याणभाषितं ॥ २८
प्रियं तथ्यञ्च पथ्यञ्च वदेद्धर्म्मार्थमेव च ।
अश्रद्धेयमसत्यञ्च परोक्षं कटु चोत्सृजेत् ॥ २९ ॥
परार्थं देशकालज्ञो देशे काले च साधयेत् ।
स्वार्थञ्च स्वार्थकुशलः कुशलेनानुकारिणा ॥ ३० ॥
गुह्यं कर्म्म च मन्त्रञ्च न भर्तुः सम्प्रकाशयेत् ।
विद्विष्टिञ्च विनाशञ्च मनसापि न चिन्तयेत् ॥ ३१ ॥
स्त्रीभिस्तद्दर्शिभिः पापैर्वैरिदूतैर्न्निराकृतैः ।
एकार्थचर्य्यां साहित्यं संसर्गञ्च विवर्ज्जयेत् ॥ ३२ ॥
वेशभाषानुकरणं न कुर्य्यात्पृथिवीपतेः ।

सम्पन्नोऽपि हि मेधावी स्पर्द्धेत न च तद्गुणैः ॥ ३३ ॥
रागापरागौ जानीयाद्भर्त्तुः कुशलकर्म्मकृत् ।
इङ्गिताकारलिङ्गाभ्यामिङ्गिताकारतत्त्ववित् ॥ ३४ ॥
दृष्ट्वा प्रसन्नो भवति वाक्यं गृह्णाति चादरात् ।
दिशत्यासनमभ्यासे कुशलं परिपृच्छति ॥ ३५ ॥
विविक्तदर्शनस्थाने रहस्ये च न शङ्कते ।
तदर्थां तत्कृतामुच्चैराकर्णयति सत्कथां । ३६ ॥
श्लाघते श्लाघनीयेषु श्लाघ्यमानञ्च नन्दति ।
कथान्तरेषु स्मरति प्रहृष्टः कीर्त्तयेद्गुणान् ॥ ३७ ॥
सहते पथ्यमप्युक्तं न निन्दामनुमन्यते ।
करोति वाक्यं तत्प्रोक्तन्तद्वचो बहु मन्यते ॥ ३८ ॥
उपकारेषु माध्यस्थं दर्शयत्यद्भुतेष्वपि ।
तत्कृतं कर्म्म चान्येन कृतमित्यभिधीयते ॥ ३९ ॥
विपक्षमुत्थापयति विनाशं चाप्युपेक्षते ।
कार्य्ये संवर्द्धयत्याशां फले च कुरुतेऽन्यथा ॥ ४० ॥
यद्वाक्यं मधुरं किञ्चित्तदप्यर्थेन निष्ठुरं ।
आचरत्यात्मशंसासु परिवादञ्च केवलं ॥ ४१ ॥
अकोपोऽपि सकोपाभः प्रसन्नश्चापि निष्फलः ।
वदत्यकस्माद्व्रजति रूक्षञ्च मुहुरीक्षते ॥ ४२ ॥
आघट्टयति मन्त्राणि ब्रुवन् हास्यं प्रपद्यते* ।

---

* मर्म्माणि गुणान्न बहु मन्यत इति वा पाठः ।

सम्भावयति दोषेण वृत्तिच्छेदङ्करोति च ॥ ४३ ॥
साधूक्तमपि तद्वाक्यं समर्थयति चान्यथा ।
अपर्व्वणि कथाभङ्गङ्करोति विरसीभवन् ॥ ४४ ॥
उपास्यमानः शयने सुप्तलक्ष्येण तिष्ठति ।
बलेन बोध्यमानोऽपि सुप्तवच्च विचेष्टते ॥ ४५ ॥
इत्यादि ह्यनुरक्तस्य विरक्तस्य च लक्षणं ।
रक्ताद्वृत्तिं समीहेत विरक्तस्य विवर्ज्जयेत् ॥ ४६ ॥
निर्गुणं ह्यपि भर्त्तारमापत्सु न परित्यजेत् ।
ततः परतरो नास्ति य आपत्सूपतिष्ठति ॥ ४७ ॥
सुस्थवृत्तेषु सत्वाद्या नैव यान्त्यभिलक्ष्यतां ।
विपत्सु धर्म्मधुर्य्याणां तेषां नामातिरिच्यते ॥ ४८ ॥
श्लाघ्या चानन्दनीया च महतामुपकारिता ।
काले कल्याणमाधत्ते स्वल्पापि सुमहोदयं । ४९ ॥
अकार्य्ये प्रतिषेधश्च कार्य्ये चैवानुवर्त्तनं ।
सङ्क्षेपादिति सद्वृत्तं बन्धुमित्रानुजीविनां ॥ ५० ॥
पानस्त्रीद्यूतगोष्ठीषु राजानमभितश्चराः ।
बोधयेयुः प्रमाद्यन्तमुपायैर्न्नाडिकादिभिः ॥ ५१ ॥
राजानं येऽत्युपेक्षन्ते सज्जमानं विवर्त्मसु ।
ते गच्छन्त्यकृतात्मानः सह तेन पराभवं ॥ ५२ ॥
जयाज्ञापय जीवेति नाथ देवेति चादरात् ।
आज्ञामस्य प्रतीक्षन्तो भृत्याः कुर्य्युरुपासनं ॥ ५३ ॥

भर्त्तुश्चित्तानुवृत्तित्वं सद्वृत्तमनुजीविनां ।
रक्षांस्यपि हि गृह्यन्ते नित्यं छन्दानुवर्त्तिभिः ॥५४॥
धीसत्त्वोद्योगयुक्तानां किं दुरापं महात्मनां ।
छन्दानुवर्त्तिनां लोके कः परः प्रियवादिनां ॥ ५५ ॥
अलसस्याल्पतोषस्य निर्व्विद्यस्याकृतात्मनः ।
प्रदानकाले भवति मातापि हि पराङ्मुखी ॥ ५६ ॥
ये शूरा येऽपि विद्वांसो ये च सेवाविपश्चितः ।
तेषामेव विकाशिन्यो भोग्या नृपतिसम्पदः ॥ ५७ ॥
अप्रियोऽपि हि पथ्यः स्यादिति वृद्धानुशासनं ।
वृद्धानुशासने तिष्ठन् प्रियतामधिगच्छति ॥ ५८ ॥
आजीव्यः सर्व्वभूतानां राजा पर्ज्जन्यवद्भुवि ।
निराजीव्यं त्यजन्त्येनं शुष्कवृक्षमिवाण्डजाः ॥५९॥
कुलं वृत्तञ्च शैार्य्यञ्च सर्व्वमेतन्न गण्यते ।
दुर्व्वृत्तेऽप्यकुलीनेऽपि जनो दातरि रज्यते ॥ ६० ॥
लक्ष्मीरेवान्वयो लोके न लक्ष्म्याः परतोऽन्वयः ।
यस्मिन् कोषो बलञ्चैव तस्मिँल्लोकोऽनुगच्छति ॥६१॥
उत्थिता एव पूज्यन्ते जनाः कार्य्यार्थिभिर्न्नरैः ।
शत्रुवत्पतितं कोऽनुवन्दते मानवं पुनः ॥ ६२ ॥
अर्थार्थी जीवलोकोऽयं ज्वलन्तमुपसर्प्पति ।
क्षीणक्षीरां निराजीव्यां वत्सस्त्यजति मातरं ॥ ६३ ॥
अहापयन्नृपः कालं भृत्यानामनुजीविनां ।

कर्म्मणामानुरूप्येण वृत्तिं समनुकल्पयेत् ॥ ६४ ॥
काले स्थाने च पात्रे च न हि वृत्तिं विलोपयेत् ।
एतद्वृत्तिविलोपेन राजा भवति गर्हितः ॥ ६५ ॥
अपात्रवर्षणं जातु न कुर्य्यात्सद्भिगर्हितं ।
अपात्रवर्षणादन्यत्किं स्यात्कोषक्षयादृते ॥ ६६ ॥
कुलं विद्यां श्रुतं शौर्य्यं सैाशील्यं भूतपूर्व्वतां ।
वयोऽवस्थाञ्च सम्प्रेक्ष्य आद्रियेत महात्मवान् ॥ ६७ ॥
कुलीनान्नावमन्येत सम्यग्वृत्तान्मनस्विनः ।
त्यजन्त्येतेऽवमन्तारं घ्नन्ति वा मानहेतुना ॥ ६८ ॥
गुणैरुदारैः संयुक्तान् प्रोन्नयेन्मध्यमाधमान् ।
महत्त्वं प्राप्नुवन्तस्ते वर्द्धयन्ति नरेश्वरं ॥ ६९ ॥
उत्तमाभिजनोपेतान् न नीचैः सह वर्द्धयेत् ।
कृशोऽपि हि विवेकज्ञो याति संश्रयणीयतां ॥ ७० ॥
निरालोके हि लोकेऽस्मिन्नासते तत्र पण्डिताः ।
जात्यस्य हि मणेर्य्यत्र काचेन समता मता ॥ ७१ ॥
विश्राम्यन्ति महात्मानो यत्र कल्पतराविव ।
स श्लाघ्यं जीवति श्रीमान् सत्यम्भोगफलाःश्रियः॥ ७२॥
लक्ष्म्या लक्ष्मीवतां लोके विकाशिन्या च किन्तया ।
बन्धुभिश्च सुहृद्भिश्च विश्रब्धं या न भुज्यते ॥ ७३ ॥
आपद्द्वारेषु सर्व्वेषु कुर्य्यादाप्तान् परीक्षितान् ।
आददीत धनं तेभ्यो भास्वानस्रैरिवोदकं ॥ ७४ ॥

अभ्यस्तकर्म्मणस्तज्ज्ञान् शुचीन् सुज्ञानसम्मतान् ।
कुर्य्यादुद्योगसम्पन्नानध्यक्षान् सर्व्वकर्म्मसु ॥ ७५ ॥
यो यद्वस्तु विजानाति तं तत्र विनियोजयेत् ।
अशेषविषयप्राप्ताविन्द्रियार्थी इवेन्द्रियं ॥ ७६ ॥
कोष्ठागारेऽभियुक्तः स्यात्तदायत्तं हि जीवितं ।
नात्ययव्ञ्च व्ययं कुर्य्यात्प्रत्यवेक्षेत चान्वहं ॥ ७७ ॥
कृषिर्व्वणिक्पथो दुर्गं सेतुः कुञ्जरबन्धनं ।
खन्याकरधनादानं शून्यानाञ्च निवेशनं ॥ ७८ ॥
अष्टवर्गमिमं साधु स्वच्छवृत्तो विवर्द्धयेत् ।
जीवनार्थमिहाजीव्यैः कर्त्तव्यः करणाधिकैः ॥ ७९ ॥
तथा यया प्रवर्त्तेत वृत्या क्षीणोऽपि पार्थिवः ।
तस्यास्तस्यान्न संरोधं कुर्य्यात्पण्योपजीविनां ॥ ८० ॥
यथारक्षेच्च निपुणं शस्यं कण्टकिशाखया ।
फलाय लगुडः कार्य्यस्तद्वद्भोग्यमिदं जगत् ॥ ८१ ॥
आयुक्तकेभ्यश्चौरेभ्यः परेभ्यो राजवल्लभात् ।
पृथिवीपतिलोभाच्च प्रजानां पञ्चधा भयं ॥ ८२ ॥
पञ्चप्रकारमप्येतदपोह्यं नृपतेर्भयं ।
आददीत धनं काले त्रिवर्गपरिवृद्धये ॥ ८३ ॥
यथा गौः पाल्यते काले दुह्यते च तथा प्रजा ।
सिच्यते चीयते चैव लता पुष्पफलार्थिना ॥ ८४ ॥
आस्त्रावयेदुपचितान्साधु दुष्टव्रणानिव ।

आमुक्तास्ते च वर्त्तेरन् वह्नाविव महीपतौ ॥ ८५ ॥
स्वल्पमप्यपकुर्व्वन्ति ये पापाः पृथिवीपतौ ।
ते वह्नाविव दह्यन्ते पतङ्गा मूढचेतसः ॥ ८६ ॥
संवर्द्धयेत् सदा कोषमाप्तैस्तज्ज्ञैरधिष्ठितं ।
काले चास्य व्ययङ्कुर्य्यात् त्रिवर्गपरिवृद्धये ॥ ८७ ॥
धर्म्मार्थं क्षीणकोषस्य कृशत्वमपि शोभते ।
सुरैः पीतावशेषस्य शरद्धिमरुचेरिव ॥ ८८ ॥
बृहस्पतेरविश्वास इति शास्त्रार्थनिश्चयः ।
अविश्वासी तथा च स्याद्यथा च व्यवहारवान् ॥ ८९ ॥
विश्वासयेदविश्वस्तान् विश्वस्तान्नातिविश्वसेत् ।
यस्मिन्विश्वासमायाति विभूतेः पात्रमेव सः ॥ ९० ॥
प्रादुर्भवन्त्यर्थसमं यस्माच्चित्तान्यनुक्षणं ।
तस्माद्योगीव सततं तानि पश्येत्समाहितः ॥ ९१ ॥
अनुगतपरितोषितानुजीवी
मधुरवचश्चरितानुरक्तलोकः ।
सुनिपुणपरमाप्तसक्ततन्त्रो
भवति नृपः सुचिरं प्रदीप्तरश्मिः ॥ ९२ ॥
इति कामन्दकीये नीतिसारे स्वाम्यनुजीविवृत्तं नाम
पञ्चमः सर्गः ॥ ५ ॥

षष्ठसर्गप्रारम्भः ॥

लोके वेदे च कुशलः कुशलैः परिवारितः ।
आहृतश्चिन्तयेद्राज्यं स वाह्याभ्यन्तरं तथा ॥ १ ॥
आभ्यन्तरं शरीरं स्वं वाह्यं राष्ट्रमुदाहृतं ।
अन्योन्याधारसम्बन्धादेकमेवेदमिष्यते ॥ २ ॥
राज्याङ्गानान्तु सर्व्वेषां राष्ट्राद्भवति सम्भवः ।
तस्मात्सर्व्वप्रयत्नेन राजा राष्ट्रं प्रसाधयेत् ॥ ३ ॥
लोकानुग्रहमन्विच्छन् शरीरमनुपालयेत् ।
राज्ञः संशरणं धाम शरीरं धर्म्मसाधनं ॥ ४ ॥
धर्म्म्यामारेभिरे हिंसामृषिकल्पा महीभुजः ।
तस्मादसाधून् पापिष्ठान्निघ्नन् पापैर्न लिप्यते ॥ ५ ॥
धर्म्मसंरक्षणपरो धर्म्मेणार्थं विवर्द्धयन् ।
ये ये प्रजा प्रबाधेरंस्ताञ्छिष्याच्च महीपतिः ॥ ६ ॥
यमार्य्याः क्रियमाणं हि शंसन्त्यागमवेदिनः ।
स धर्म्मो यं विगर्हन्ति तमधर्म्मं प्रचक्षते ॥ ७ ॥
धर्म्माधर्म्मौ विजानन् हि शासनेऽभिरतः सतां ।
प्रजां रक्षेन्नृपः साधु हन्याच्च परिपन्थिनः ॥ ८ ॥
राज्योपघातं कुर्व्वाणा ये पापा राजवल्लभाः ।
एकैकशः संहता वा दूष्यांस्तान् परिचक्षते ॥ ९ ॥
दूष्यानुपांशुदण्डेन हन्याद्राजाऽविलम्बितं ।

अदृश्यं वा प्रकाशं वा लोकविद्वेषमागतान् ॥ १० ॥
राजा रहसि दूष्यं हि दर्शनायोपमन्त्रयेत् ।
गूढशस्त्रा विशेयुस्तत्पश्चादासन्नूज्झिता नराः ॥ ११ ॥
विश्वस्तांस्तान्विचिन्वीयुर्द्वाःस्थाः कक्षान्तरं गतान् ।
ते शस्त्रग्राहका ब्रूयुः प्रयुक्ताः स्म इति स्फुटं ॥ १२ ॥
इति दूष्यांस्तु सन्दूष्य प्रजानामभिवृद्धये ।
विनयन् प्रिय उत्कर्षं राजशल्यं समुद्धरेत् ॥ १३ ॥
यथा वीजाङ्कुरः सूक्ष्मः परिपुष्टोऽभिरक्षितः ।
काले फलाय भवति साधु तद्वदियं प्रजा ॥ १४ ॥
उद्वेजयति तीक्ष्णेन मृदुना परिभूयते ।
तस्माद्यथार्हतो दण्डं नयेत्पक्षमनाश्रितः ॥ १५ ॥
इति कामन्दकीये नीतिसारे कण्टकशोधनं
नाम षष्ठः सर्गः ॥ ६ ॥

सप्तमसर्गप्रारम्भः ॥

प्रजात्मश्रेयसे राजा कुर्वीतात्मजरक्षणं ।
लोलुभ्यमानास्तेऽर्थेषु हन्युरेनमरक्षिताः ॥ १ ॥
राजपुत्रा मदोन्मत्ता गजा इव निरङ्कुशाः ।
भ्रातरं वा विनिघ्नन्ति पितरं वाऽभिमानिनः ॥ २ ॥
राजपुत्रैर्मदोपेतैः प्रार्थ्यमानमितस्ततः ।
दुःखेन रक्ष्यते राज्यं व्याघ्राघ्रातमिवामिषं ॥ ३ ॥

रक्ष्यमाणा यदि च्छिद्रं कथञ्चित्प्राप्नुवन्ति ते ।
सिंहशावा इव घ्नन्ति रक्षितारमसंशयं ॥ ४ ॥
विनयोपग्रहान् भृत्यैः कुर्व्वीत नृपतिः सुतान् ।
अविनीतकुमारं हि कुलमाशु विनश्यति ॥ ५ ॥
विनीतमौरसं पुत्रं यौवराज्येऽभिषेचयेत् ।
दुष्टं गजमिवोद्वृत्तं कुर्व्वीत सुखबन्धनं ॥ ६ ॥
राजपुत्रः सुदुर्व्वृत्तः परित्यागं हि नार्हति ।
क्लिश्यमानः स पितरं परानाश्रित्य हन्ति हि ॥ ७ ॥
व्यसने सज्जमानं हि क्लेशयेद्व्यसनाश्रयैः ।
तथा च क्लेशयेदेनं यथा स्यात्पितृगोचरः ॥ ८ ॥
याने शय्यासने पाने भोज्ये वस्त्रे विभूषणे ।
सर्व्वत्रैवाप्रमत्तः स्याद्दर्ज्जीत विषदूषितं ॥ ९ ॥
विषघ्नैरुदकैः स्नातो विषघ्नमणिभूषितः ।
परीक्षितं समश्नीयाज्जाङ्गुलाविद्भिषग्वृतः ॥ १० ॥
भृङ्गराजः शुकश्चैव शारिका चेति पक्षिणः ।
क्रोशन्ति भृशमुद्विग्ना विषपन्नगदर्शनात् ॥ ११ ॥
चकोरस्य विरज्येते नयने विषदर्शनात् ।
सुव्यक्तं माद्यति क्रौञ्चो म्रियते कोकिलः किल ॥ १२ ॥
नित्यं जीवस्य च ग्लानिर्जायते विषदर्शनात् ।
एषामन्यतमेनापि समश्नीयात्परीक्षितं ॥ १३ ॥
मयूरपृषतोत्सर्गे न भवन्ति भुजङ्गमाः ।

तस्मान्मयूरपृषतौ भवने नित्यमुत्सृजेत् ॥ १४ ॥
भोज्यमन्नं परीक्षार्थं प्रदद्यात्पूर्व्वमग्नये ।
वयोभ्यश्च ततो दद्यात्तत्र लिङ्गानि लक्षयेत् ॥ १५ ॥
धूमार्च्चिर्न्नीलिता वह्नेः शब्दस्फोटश्च जायते ।
अन्नेन विषदिग्धेन वयसां मरणम्भवेत् ॥ १६ ॥
अस्विन्नता मादकत्वमाशु शल्यं विवर्णता ।
अन्नस्य विषदिग्धस्य तथोष्मा स्निग्धमेचकः ॥ १७॥
व्यञ्जनस्याशु शुष्कत्वं क्वथने श्यामफेनता ।
गन्धस्पर्शरसाश्चैव नश्यन्ति विषदूषणात् ॥ १८ ॥
छायाऽतिरिक्ता हीना वा स्याद्रसे विषदूषिते ।
दृश्यते राजिरूर्द्ध्वा च फेनमण्डलमेव च ॥ १९ ॥
रसस्य नीला पयसश्च ताम्रा
मद्यस्य तोयस्य च कोकिलाभा ।
श्यामा सरन्ध्रा विषदूषितस्य
मध्ये भवत्यूर्द्ध्वगता च लेखा ॥ २० ॥
आर्द्रस्य सर्व्वस्य भवेत्तु सद्यः
प्रम्लानभावो विषदूषितस्य ।
पाकं विना क्वाथविनीतभावः
सश्यामता चेति वदन्ति तज्ज्ञाः ॥ २१ ॥
शुष्कस्य सर्व्वस्य विषोपदेहा-
द्विशीर्णता वाऽशुच्चिवर्णता च ।

खरं मृदु स्यान्मृदुनः खरत्वं
वदन्ति के चाल्पकजन्तुघातं ॥ २२ ॥
प्रावारास्तरणानाञ्च श्याममण्डलकीर्णता ।
तन्तूनां पक्ष्मणां लोम्नां स्याद्ध्वंशश्च विषाश्रयात् ॥ २३ ॥
लोहानाञ्च मणीनाञ्च मलपङ्कोपदिग्धता ।
प्रभावस्नेहगुरुतावर्णस्पर्शवधस्तथा ॥ २४ ॥
मुखस्य श्यामवर्णत्वं त्वग्भेदो जृम्भणं मुहुः ।
स्खलनं वेपथुः स्वेद आवेगो दिग्विलोकनं ॥ २५ ॥
स्वकर्म्मणि स्वभूमौ स्यादनवस्थानमेव च ।
लिङ्गान्येतानि निपुणो लक्षयेद्विषदायिनां ॥ २६ ॥
औषधानि च सर्व्वाणि पानं पानीयमेव च ।
तत्कल्पकैः समास्वाद्य प्राश्नीयाद्भोजनानि च ॥ २७ ॥
प्रसाधनादि यत्किञ्चित् तत्सर्व्वं परिचारिकाः ।
उपनिन्युर्न्नरेन्द्राय सुपरीक्षितमुद्रितं ॥ २८ ॥
परस्मादागतं यच्च तत्सर्व्वञ्च परीक्षयेत् ।
सदा स्वेभ्यः परेभ्यश्च रक्ष्यो राजाऽभिरक्षिभिः ॥ २९ ॥
यानं वाहनमारोहेज्ज्ञातं ज्ञातोपपादितं ।
अविज्ञातेन मार्गेण सङ्कटेन च न ब्रजेत् ॥ ३० ॥
वीक्षितादृष्टकर्म्माणमाप्तं वंशक्रमागतं ।
संविभक्तञ्च कुर्व्वीत जनमासन्नवर्त्तिनं ॥ ३१ ॥
अधार्म्मिकांश्च क्रूरांश्च दृष्टदोषान्निराकृतान् ।

परेभ्योऽभ्यागतांश्चैव दूरादेतान् विवर्जयेत् ॥ ३२ ॥
महावातसमुद्भूतामपरीक्षितनाविकां ।
अन्यनैाप्रतिबद्धां वा नोपेयान्नावमातुरां ॥ ३३ ॥
परितापिषु वासरेषु पश्यं-
स्तटलेखास्थितमात्मसैन्यचक्रं ।
शुचि शोधितनक्रमीनजालं
अवगाहेत जलं सुहृत्समेतः ॥ ३४ ॥
गहनानि विवर्जयन् विशुद्धं
वहिरुद्यानवनं समभ्युपेयात् ।
विहरन्मधुरं वयोऽनुरूपं
न च माद्येद्विषयोपभोगरागात् ॥ ३५ ॥
सुविनीतसुवेगपृष्ठयानः
सुखगम्यामुचिताञ्च लक्ष्यसिद्धै ।
सुपरीक्षितरक्षितान्तसीमां
लघुकोष्ठस्तु मृगाटवीमुपेयात् ॥ ३६ ॥
कारयेद्वनशोधनमादै।
मातुरन्तिकमपि प्रविविक्षुः ।
आप्तशस्त्र्यनुगतः प्रविशेच्च
सङ्कटेषु गहनेषु न तिष्ठेत् ॥ ३७ ॥
पांशूत्कराकर्षिणि वाति वाते
संसक्तधाराजलदे च मेघे ।

अत्यातपे चापि तथाऽन्धकारे
स्वस्थस्तु सन्न क्वचिदभ्युपेयात् ॥ ३८ ॥
निर्गमे च प्रवेशे च राजमार्गं समन्ततः ।
प्रोत्सारितजनं गच्छेत् सम्यगाविष्कृतोन्नतिः ॥ ३९ ॥
यात्रोत्सवसमाजेषु जलसम्बाधशालिनः ।
प्रदेशान्नावगाहेत नातिवेलञ्च सम्पतेत् ॥ ४० ॥
निषेवितो वर्षधरैः कञ्चुकोष्णीषधारिभिः ।
अन्तःपुरे च विचरेत्कुब्जकैरातवामनैः ॥ ४१ ॥
नीचैरन्तःपुरामात्याः शुचयश्चित्तवेदिनः ।
शस्त्राग्निविषवर्ज्जं हि नर्म्मयेयुर्महीपतिं ॥ ४२ ॥
अन्तर्वंशिकसैन्यञ्च सन्नद्धं साधुसम्मतं ।
रक्षेदायुक्तकुशलमन्तःपुरगतं नृपं ॥ ४३ ॥
आशीतिकाश्च पुरुषाः पञ्चाशत्काश्च योषितः ।
बुध्येरन्नवरोधानां शौचमागारिकाश्च ये ॥ ४४ ॥
रूपाजीवाःस्त्रियः स्नाताः परिवर्त्तितवाससः ।
राजानमुपतिष्ठेयुर्विशुद्धस्रग्विभूषणाः ॥ ४५ ॥
कुहकैर्ज्जटिलैश्चैव मुण्डैश्चाभ्यन्तरो जनः ।
संसर्गं न क्वचिद्गच्छेद्वाह्यैर्दासीजनैः सह ॥ ४६ ॥
निर्गच्छेत्प्रविशेच्चापि सर्व्वश्चाभ्यन्तरो जनः ।
विज्ञातद्रव्यसञ्चारी कारणेनोपलक्षितः ॥ ४७ ॥
न चानुजीविनं पश्येदकल्यं पृथिवीपतिः ।

अन्यत्रात्ययिकाद्रोगात् सर्व्वस्यैवातुरो गुरुः ॥ ४८ ॥
स्नातोऽनुलिप्तसुरभिः स्रग्वी रुचिरभूषणः ।
स्नातां विशुद्धवसनां गच्छेद्देवीं सुभूषणां ॥ ४९ ॥
न हि देवीगृहं गच्छेदात्मीयात्सन्निवेशनात् ।
अत्यर्थवल्लभोऽपीह विश्वासं स्त्रीषु न व्रजेत् ॥ ५० ॥
देवीगृहगतं भ्राता भद्रसेनममारयत् ।
मातुः शय्यान्तरे लीनः कारूषञ्चौरसः सुतः ॥ ५१ ॥
लाजान् विषेण संयोज्य मधुनेति विलोभित ।
देवी तु काशीराजेन्द्रं निजघान रहोगतं ॥ ५२ ॥
विषदिग्धेन सौवीरं मेखलामणिना नृपं ।
नूपुरेण च वैरन्त्यं जारूषं दर्पणेन च ॥ ५३ ॥
वेण्यां शस्त्रं समाधाय तथा चापि विदूरथं ।
अहिवृत्तं परिहरेच्छत्रौ चापि प्रयोजयेत् ॥ ५४ ॥
यस्य दाराः सुगुप्ताः स्युः पुरुषैराप्तकारिभिः ।
सर्व्वभोगान्वितं तस्य हस्ते लोकद्वयं स्थितं ॥ ५५ ॥
धर्म्ममिच्छन्नरपतिः सर्व्वान्दाराननुक्रमात् ।
गच्छेदनुनिशं नित्यं वाजीकरणवृंहितः ॥ ५६ ॥
विचार्य्य कार्य्यावयवान् दिनक्षये
विसृज्य लोकं प्रमदाहृतक्रियः ।
आशस्त्रबन्धेन हि साधु पाणिना
स्वपेदसक्तं परमाप्तरक्षितः ॥ ५७ ॥

नयेन जाग्रत्यनिशं नरेश्वरे
सुखं स्वपन्तीह निराधयः प्रजाः ।
प्रमत्तचित्ते स्वपितीह सम्भयात्
प्रजागरेणास्य जगत्प्रबुध्यते ॥ ५८ ॥
इति स्म पूर्व्वं मुनयो बभाषिरे
नृपस्य राज्यस्य च साधु लक्षणं ।
तदेतदेवं परिपालयन्नयान्-
नरेश्वरः पालककल्पतां व्रजेत् ॥ ५९ ॥
इति कामन्दकीये नीतिसारे पुत्ररक्षणमात्मरक्षणञ्च
नाम सप्तमः सर्गः ॥ ७ ॥

अष्टमसर्गप्रारम्भः ।

उपेतः कोषदण्डाभ्यां सामात्यः सह मन्त्रिभिः ।
दुर्गस्थश्चिन्तयेत्साधु मण्डलं मण्डलाधिपः ॥ १ ॥
रथी विराजते राजा विशुद्धे मण्डले चरन् ।
अशुद्धे मण्डले सर्पन् शीर्य्यते रथचक्रवत् ॥ २ ॥
रोचते सर्व्वभूतेभ्यः शशीवाखण्डमण्डलः ।
सम्पूर्णमण्डलस्तस्माद्विजिगीषुः सदा भवेत् ॥ ३ ॥
अमात्यराष्ट्रदुर्गाणि कोषो दण्डश्च पञ्चमः ।
एताः प्रकृतयस्तज्ज्ञैर्विजिगीषोरुदाहृताः ॥ ४ ॥
एताः पञ्च तथा मित्रं सप्तमः पृथिवीपतिः ।

सप्तप्रकृतिकं राज्यमित्युवाच वृहस्पतिः ॥ ५ ॥
सम्पन्नस्तु प्रकृतिभिर्म्महोत्साहः कृतश्रमः ।
जेतुमेषणशीलश्च विजिगीषुरिति स्मृतः ॥ ६ ॥
कौलीनं वृद्धसेवित्वमुत्साहः स्थूललक्षिता ।
चित्तज्ञता बुद्धिमत्त्वं प्रागल्भ्यं सत्यवादिता ॥ ७ ॥
अदीर्घसूत्रताऽक्षौद्रं प्रश्रयः स्वप्रधानता ।
देशकालज्ञता दार्ढ्यं सर्व्वक्लेशसहिष्णुता ॥ ८ ॥
सर्व्वविज्ञानिता दाक्ष्यं सदा संवृतमन्त्रता ।
अविसंवादिता शौर्य्यं भक्तिज्ञत्वं कृतज्ञता ॥ ९ ॥
शरणागतवात्सल्यममर्षित्वमचापलं ।
स्वकर्म्मदृष्टशास्त्रत्वं कृतित्वं दीर्घदर्शिता ॥ १० ॥
जितश्रमित्वं धर्म्मित्वमक्रूरपरिवारता ।
प्रकृतिस्फीतता चेति विजिगीषुगुणाः स्मृताः ॥ ११ ॥
सर्व्वैर्गुणैर्विहीनोऽपि स राजा यः प्रतापवान् ।
प्रतापयुक्ता ह्यस्यन्ति परान् सिंहा मृगानिव ॥ १२ ॥
प्रतापसिद्धौ नृपतिः प्राप्नोति महतीं श्रियं ।
तस्मादुत्थानयोगेन प्रतापं जनयेत्परं ॥ १३ ॥
एकार्थाभिनिवेशित्वमविलक्षणमुच्यते ।
दारुणस्तु स्मृतः शत्रुर्विजिगीषुगुणान्वितः ॥ १४ ॥
लुब्धः क्रूरोऽलसोऽसत्यः प्रमादी भीरुरस्थिरः ।
मूढो योधावमन्ता च सुखच्छेद्यो रिपुः स्मृतः ॥ १५ ॥

अरिर्मित्रमरेर्मित्रं मित्रमित्रमतःपरं ।
तथारिमित्रमित्रञ्च विजिगीषोः पुरःस्थिताः ॥१६॥
पार्ष्णिग्राहः स्मृतः पश्चादाक्रन्दस्तदनन्तरं ।
आसारावनयोश्चैव विजिगीषोस्तु मण्डलं ॥ १७ ॥
अरेस्तु विजिगीषोस्तु मध्यमो भूम्यनन्तरः ।
अनुग्रहे संहतयोः समर्थो व्यस्तयोर्बधे ॥ १८ ॥
मण्डलत्वे हि चैतेषामुदासीनो बलाधिकः ।
अनुग्रहे संहतानां व्यस्तानाञ्च बधे प्रभुः ॥ १९ ॥
मूलप्रकृतयस्त्वेताश्चतस्रः परिकीर्त्तिताः ।
आहैव मन्त्रकुशलश्चतुष्कं मण्डलं मयः ॥ २० ॥
विजिगीषुररिर्मित्रं पार्ष्णिग्राहोऽथ मध्यमः ।
उदासीनः पुलोमेन्द्रौ षट्कं मण्डलमूचतुः ॥ २१ ॥
उदासीनो मध्यमश्च विजिगीषोस्तु मण्डलं ।
उशना मण्डलमिदं प्राह द्वादशराजकं ॥ २२ ॥
द्वादशानां नरेन्द्राणामरिमित्रे पृथक् पृथक् ।
षट्त्रिंशत्कमिदं प्राहुस्ते च ते च पुनर्म्मयः ॥ २३ ॥
द्वादशानां नरेन्द्राणां पञ्च पञ्च पृथक् पृथक् ।
अमात्याद्याश्च प्रकृतीरामनन्तीह मानवाः ॥ २४ ॥
मौला द्वादश यास्त्वेता ह्यमात्याद्यास्तथा च याः ।
सप्ततिश्चाधिका ह्येताः सर्वं प्रकृतिमण्डलं ॥ २५ ॥
संयुक्तस्त्वरिमित्राभ्यामुभयारिस्तथा सुहृत् ।

मौला द्वादश राजान इत्यष्टादशकं गुरुः ॥ २६ ॥
अष्टादशानामित्येषाममात्याद्याः पृथक् पृथक् ।
अष्टोत्तरशतं त्वेतन्मण्डलं कवयो विदुः ॥ २७ ॥
अष्टादशानामेतेषां मित्रं शत्रुः पृथक् पृथक् ।
चतुःपञ्चाशत्कमिति विशालाक्षः प्रभाषते ॥ २८ ॥
चतुःपञ्चाशतां राज्ञाममात्याद्याः पृथक् पृथक् ।
चतुर्विंशतिसंयुक्तं मण्डलं त्रिशतं स्मृतं ॥ २९ ॥
सप्तप्रकृतिकं युक्तं विजिगीषोररेश्च यत् ।
चतुर्दशकमेवैतन्मण्डलं परिचक्षते ॥ ३० ॥
मण्डलत्रिकमित्याहुर्विजिगीष्वरिमध्यमाः ।
मित्रयुक्ताः पृथक् चैतैः षट्कमित्यपरे जगुः ॥ ३१ ॥
अमात्याद्याः प्रकृतय एकैकस्यैव भूपतेः ।
मण्डलं मण्डलविदः षट्त्रिंशत्कं प्रचक्षते ॥ ३२ ॥
सप्तप्रकृतिकाः सर्वे विजिगीष्वरिमध्यमाः ।
एकविंशत्कमित्याहुः परे च नयवादिनः ॥ ३३ ॥
चत्वारः पार्थिवा मौलाः पृथङ् मित्रैः सहाष्टकं ।
अमात्यादिभिरेतैश्च जगत्यक्षरसम्मितं ॥ ३४ ॥
विजिगीषोः पुरस्ताच्च ये पश्चाच्च प्रकीर्त्तिताः ।
दशकं मण्डलमिदं मण्डलज्ञाः प्रचक्षते ॥ ३५ ॥
दशानां भूमिपालानाममात्याद्याः पृथक् पृथक् ।
मण्डलं मण्डलविदः षष्टिसञ्ज्ञं प्रचक्षते ॥ ३६ ॥

अरिमित्रे पुरो नेतुः पश्चिमे चेति पञ्चकं ।
अमात्याद्याः पृथक् तेषां त्रिंशत्कं परिचक्षते ॥ ३७ ॥
अरेरप्येवमेवेति दृष्टं दृष्टिमतां वरैः ॥
पञ्चकं मण्डलं योज्यं त्रिंशत्याञ्च मनीषिभिः ॥ ३८ ॥
द्वे एव प्रकृती न्याय्ये इत्युवाच पराशरः ।
अभियोक्ता प्रधानः स्यात्तथा न्याय्योऽभियुज्यते ॥ ३९ ॥
परस्पराभियोगेन विजिगीषोररेस्तथा ।
अरित्वे विजिगीषुत्वे एका प्रकृतिरिष्यते ॥ ४० ॥
इति प्रकारं बहुधा मण्डलं परिचक्षते ।
सर्व्वलोकप्रतीतं तु स्फुटं द्वादशराजकं ॥ ४१ ॥
अष्टशाखं चतुर्मूलं षष्टिपत्रं द्वये *स्थितं ।
षट्पुष्पं त्रिफलं वृक्षं यो जानाति स नीतिवित् ॥ ४२ ॥
पार्ष्णिग्राहस्तथाऽऽसारः शत्रुमित्रे प्रकीर्त्तिते ।
आक्रन्दोऽथ तदासारो विजिगीषोरुदाहृते ॥ ४३ ॥
पुरो यायाद्विगृह्यैव मित्राभ्यां पश्चिमावरी ।
पश्चिमाविव पूर्व्वाभ्यामरिं तन्मित्रमेव च ॥ ४४ ॥
अरिमित्रस्य मित्रन्तु कृतकृत्येन भूयसा ।
संस्तभ्योभयमित्रेण पश्चाद्गच्छेन्नरेश्वरः ॥ ४५ ॥
आक्रन्देनात्मना चैव पार्ष्णिग्राहं प्रपीडयेत् ।
आक्रन्देन तदासारमाक्रन्दासारभाजिना ॥ ४६ ॥

---

* दैवे पुरुषकारे च स्थितमिति टीं ॥

मित्रेणैवात्मना चैव कुर्व्वीतोद्धरणं रिपोः ।
मित्रेण हि समित्रेण रिपुमित्रं प्रपीडयेत् ॥ ४७ ॥
अरिमित्रस्य मित्रस्य पीडनं पृथिवीपतिः ।
कुर्व्वीतोभयमित्रेण मित्रमित्रेण चैव हि ॥ ४८ ॥
अनेन क्रमयोगेन विजिगीषुः सदोत्थितः ।
पीडयेदहितं शत्रुं मित्राणामन्तरन्तरां ॥ ४९ ॥
पीड्यमानो ह्युभयतः सदोद्युक्तैर्मनीषिभिः ।
रिपुरुच्छेदमायाति तद्वशे चावतिष्ठते ॥ ५० ॥
सर्व्वोपायेन कुर्व्वीत सामान्यं मित्रमात्मसात् ।
भवन्ति मित्रादुच्छिन्नाः सुखच्छेद्या हि शत्रवः ॥५१॥
कारणेनैव जायन्ते मित्राणि रिपवस्तथा ।
रिपवो येन जायन्ते कारणं तत्परित्यजेत् ॥ ५२ ॥
प्राधान्येन हि सर्व्वत्र सर्व्वाः संसर्ज्जयेत्प्रजाः ।
तासां संसर्ज्जनाद्राजा सर्व्वाङ्गीं श्रियमश्नुते ॥ ५३ ॥
दूरेचरान्माण्डलिकान् स्थानदुर्गनिवासिनः ।
मित्रीकुर्व्वीत तत्प्राणाः साधयन्तीह मण्डलं ॥ ५४ ॥
चलेन्नदोर्ज्जितबलो मध्यमो विजिगीषया ।
एकीभूयारिणा तिष्ठेदशक्तः सन्धिमान्नमेत् ॥ ५५ ॥
सहजः कार्य्यजश्चैव द्विविधः शत्रुरुच्यते ।
सहजः स्वकुलोत्पन्न इतरः कार्य्यजः स्मृतः ॥ ५६॥
उच्छेदापचयौ काले पीडनं कर्षणन्तथा ।

इति विद्याविदः प्राहुः शत्रौ वृत्तं चतुर्विधं ॥ ५७ ॥
रेचनं कोषदण्डाभ्यां महामात्रबधस्तथा ।
एतत्कर्षणमित्याहुराचार्य्याः पीडनं परं ॥ ५८ ॥
समाश्रयविहीनो वा दुर्बलं वा समाश्रितः ।
शक्योऽरिः सम्पदा युक्त उच्छेत्तुं भूम्यनन्तरः ॥ ५९ ॥
कर्षणं पीडनं काले कुर्व्वीताश्रयमानिनः ।
समाश्रयं दुर्गमाहुर्मित्रं वा साधुसम्मतं ॥ ६० ॥
विभीषणस्य सोदर्य्यस्तथा सूर्य्यसुतस्य च ।
सर्व्वतन्त्रापहारित्वात्तथोच्छेद्यो निजो रिपुः ॥ ६१ ॥
छिद्रं कर्म्म च वित्तञ्च विजानाति निजो रिपुः ।
दहत्यन्तर्गतश्चैव शुष्कवृक्षमिवानलः ॥ ६२ ॥
वर्त्तते पक्षपातेन मित्रं यदुभयात्मकं ।
वज्रीव हि त्रिशिरसं तदुच्छिन्द्यात्कृतत्वरः ॥ ६३ ॥
बलिना विगृहीतस्य द्विषतः कृच्छ्रवर्त्तिनः ।
कुर्व्वीतापचयं शत्रोरात्मोच्छित्तिविशङ्कया ॥ ६४ ॥
यस्मिन्नुच्छिद्यमाने तु रिपुरन्यः प्रवर्त्तते ।
न तस्योच्छित्तिमन्विच्छेत्कुर्व्वीतैनं स्वगोचरं ॥ ६५ ॥
वंशागतो रिपुर्यस्तु विचलेद्दुरवग्रहः ।
तस्य संशमनायाशु तत्कुलीनं समुन्नयेत् ॥ ६६ ॥
विषं विषेण व्यथते वज्रं वज्रेण भिद्यते ।
गजेन्द्रो दृष्टसारेण गजेन्द्रेणैव बध्यते ॥ ६७ ॥

मत्स्यो मत्स्यं समादत्ते ज्ञातिर्ज्ञातिमसंशयं ।
रावणोच्छित्तये रामो विभीषणमपूजयत् ॥ ६८ ॥
यस्मिन्मण्डलसङ्क्षोभः कृते भवति कर्म्मणि ।
न तत्कुर्य्यात्तु मेधावी प्रकृतीरनुरञ्जयेत् ॥ ६९ ॥
साम्ना दानेन मानेन प्रकृतीरनुरञ्जयेत् ।
आत्मीया भेददण्डाभ्यां परकीयाश्च दारयेत् ॥ ७० ॥
आकीर्ण्णं मण्डलं सर्व्वं मित्रैररिभिरेव च ।
सर्व्वः स्वार्थपरो लोकः कुतो मध्यस्थता क्वचित् ॥ ७१ ॥
भोगप्राप्तं विकुर्व्वाणं मित्रमप्युपपीडयेत् ।
अत्यन्तं विकृतं हन्यात्स पापीयान् रिपुर्म्मतः ॥ ७२ ॥
अमित्राण्यपि कुर्व्वीत मित्राण्युपचयावहान् ।
अहिते वर्त्तमानानि मित्राण्यपि परित्यजेत् ॥ ७३ ॥
स बन्धुर्योऽनुबध्नाति हितेऽर्थे वा हितादरः ।
अनुरक्तं विरक्तं वा तन्मित्रमुपकारि यत् ॥ ७४ ॥
मित्रं विचार्य्य बहुशो ज्ञातदोषं परित्यजेत् ।
त्यजन्नभूतदोषं हि धर्म्मार्थावुपहन्ति हि ॥ ७५ ॥
स्वयं दोषगुणान्वेषी भवेत्सर्व्वत्र सर्व्वदा ।
स्वयं ज्ञातेषु दोषेषु शस्यते दण्डपातनं ॥ ७६ ॥
न ह्यविज्ञाय तत्वेन कोपङ्कुर्य्यात् कदाचन ।
भुजङ्गमिव मन्यन्ते निर्दोषक्रोधनं जनाः ॥ ७७ ॥
मित्राणामन्तरं विद्यान्मध्यज्यायःकनीयसां ।

मध्यज्यायःकनीयांसि कर्म्माणि च पृथक् पृथक्॥ ७८॥
न हि मिथ्याऽभियुञ्जीत शृणुयाच्चापि तद्विधं ।
मित्रभेदन्तु ये कुर्य्युस्तान् सर्व्वांस्तु परित्यजेत्॥ ७९॥
*प्रायोगिकं मात्सरिकं माध्यस्थं पाक्षपातिकं ।
सोपन्यासञ्च जानीयाद्वचः संशयितं तथा ॥ ८० ॥
प्रकाशपक्षग्रहणं न कुर्य्यात्सुहृदां स्वयं ।
अन्योन्यमत्सरञ्चैषां स्वयमेवाशु धारयेत् ॥ ८१ ॥
कार्य्यस्य हि गरीयस्त्वान्नीचानामपि कालवित् ।
सतोऽपि दोषान्प्रच्छाद्य गुणानप्यसतो वदेत् ॥ ८२ ॥
प्रायो मित्राणि कुर्व्वीत सर्व्वावस्थानि †भूपतिः ।
बहुमित्रो हि शक्नोति वशे स्थापयितुं रिपून् ॥ ८३ ॥
न तत्र तिष्ठति भ्राता न पिताऽन्योऽपि वा जनः ।
पुंसामापत्प्रतीकारे सन्मित्रं यत्र तिष्ठति ॥ ८४ ॥
अमित्राण्यवतो मित्रैर्न्न गृह्णीयाद्दृढव्रतैः ।
इति मण्डलवृत्तं हि मण्डलज्ञाः प्रचक्षते ॥ ८५ ॥
मित्रोदासीनरिपव एतन्मात्रं हि मण्डलं ।
सम्यक् शोधनमेतेषामिति मण्डलशोधनं ॥ ८६ ॥
इति स्म राजा नयवर्त्मना व्रजन् ।
समुद्यमी मण्डलशुद्धिमाचरन् ॥
विराजते साधु विशुद्धमण्डलः ।

---

* भेदाद्युपाय भवमिति टीं ॥ † श्रेष्ठमध्यमावराण्येपि टीं ॥

शरच्छशीव प्रतिनन्दयन्प्रजाः ॥ ८७ ॥
इति कामन्दकीये नीतिसारे मण्डलयोनिमण्डलच-
रितञ्चाष्टमः सर्गः ॥ ८ ॥

नवमसर्गप्रारम्भः ॥

बलीयसाऽभियुक्तस्तु नृपोऽनन्यप्रतिक्रियः ।
आपन्नः सन्धिमन्विच्छेत्कुर्वाणः कालयापनां ॥ १ ॥
कपाल उपहारश्च सन्तानः सङ्गतस्तथा ।
उपन्यासः प्रतीकारः संयोगः पुरुषान्तरः ॥ २ ॥
अदृष्टनर आदिष्ट आत्मामिष उपग्रहः ।
परिक्रयस्तथोच्छिन्नस्तथा च परिभूषणः ॥ ३ ॥
स्कन्धोपनेयः सन्धिश्च षोडशः परिकीर्त्तितः ।
इति षोडशकं प्राहुः सन्धिं सन्धिविचक्षणाः ॥ ४ ॥
कपालसन्धिर्विज्ञेयः केवलं समसन्धितः ।
सम्प्रदानाद्भवति य उपहारः स उच्यते ॥ ५ ॥
सन्तानसन्धिर्विज्ञेयो दारिकादानपूर्वकः ।
सद्भिः सङ्गतसन्धिस्तु मैत्रीपूर्व उदाहृतः ॥ ६ ॥
यावदायुःप्रमाणस्तु समानार्थप्रयोजनः ।
सम्पत्तौ च विपत्तौ च कारणैर्यो न भिद्यते ॥ ७ ॥
सङ्गतः सन्धिरेवैष प्रकृष्टत्वात्सुवर्णवत् ।
सोऽपरैः सन्धिकुशलैः काञ्चनः परिकीर्त्तितः ॥ ८ ॥

*भयामेकार्थसंसिद्धिं समुद्दिश्य क्रियेत यः ।
स उपन्यासकुशलैरुपन्यास उदाहृतः ॥ ९ ॥
मयास्योपकृतं पूर्वं ममाप्येष करिष्यति ।
इति यः क्रियते सन्धिः प्रतीकारः स उच्यते ॥ १० ॥
उपकारं करोम्यस्य ममाप्येष करिष्यति ।
अयञ्चापि प्रतीकारो रामसुग्रीवयोरिव ॥ ११ ॥
एकार्थां सम्यगुद्दिश्य क्रियां यत्राभिगच्छतः ।
स संहितप्रयाणस्तु सन्धिः संयोग उच्यते ॥ १२ ॥
आवयोर्योधमुख्याभ्यां मदर्थः साध्य इत्यपि ।
यस्मिन्पणः प्रक्रियते स सन्धिः पुरुषान्तरः ॥ १३ ॥
त्वयैकेन मदीयार्थः सम्प्रसाध्यस्त्वसाविति ।
यत्र शत्रुः पणं कुर्य्यात्सोऽदृष्टपुरुषः स्मृतः ॥ १४ ॥
यत्र भूम्येकदेशेन पणेन रिपुवर्जितः ।
सन्धीयते सन्धिविद्भिरादिष्टः सन्धिरुच्यते ॥ १५ ॥
स्वसैन्येन तु सन्धानमात्मामिष इति स्मृतः ।
क्रियते प्राणरक्षार्थं सर्व्वदानादुपग्रहः ॥ १६ ॥
कोषांशेनाथ†कुप्येन सर्व्वकोषेण वा पुनः ।
शेषप्रकृतिरक्षार्थं परिक्रय उदाहृतः ॥ १७ ॥
भुवां सारवतीनान्तु दानादुच्छिन्न उच्यते ।
सर्व्वभूम्युत्थितफलादानेन परिभूषणः ॥ १८ ॥

---

* आत्मकार्य्यस्य सिद्धिं तु इति हितोपदेशः । † अर्धकोषेणेति वा ।

परिच्छिन्नं फलं यत्र स्कन्धः स्कन्धेन दीयते ।
स्कन्धोपनेयं तं प्राहुः सन्धिं सन्धिविदो जनाः ॥ १९ ॥
परस्परोपकारश्च मैत्रः सम्बन्धजस्तथा ।
उपहारश्च विज्ञेयाश्चत्वारस्ते च सन्धयः ॥ २० ॥
एक एवोपहारस्तु सन्धिरेतन्मतं हि नः ।
उपहारस्य भेदास्तु सर्व्वेऽन्ये मैत्रवर्ज्जिताः ॥ २१ ॥
अभियोक्ता बली यस्मादलब्ध्वा न निवर्त्तते ।
उपहारादृते तस्मात्सन्धिरन्यो न विद्यते ॥ २२ ॥
बालो वृद्धो दीर्घरोगस्तथा ज्ञातिवहिष्कृतः ।
भीरुको भीरुकजनो लुब्धो लुब्धजनस्तथा ॥ २३ ॥
विरक्तप्रकृतिश्चैव विषयेष्वतिशक्तिमान् ।
अनेकचित्तमन्त्रस्तु देवब्राह्मणनिन्दकः ॥ २४ ॥
दैवोपहतकश्चैव दैवचिन्तक एव च ।
दुर्भिक्षव्यसनोपेतो बलव्यसनसङ्कुलः ॥ २५ ॥
अदेशस्थो बहुरिपुर्युक्तः कालेन यश्च न ।
सत्यधर्म्मव्यपेतश्च विंशतिः पुरुषा अमी ॥ २६ ॥
एतैः सन्धिं न कुर्व्वीत विगृह्णीयाच्च केवलं ।
एते विगृह्यमाना हि क्षिप्रं यान्ति रिपोर्वशं ॥ २७ ॥
बालस्य ह्यप्रभावत्वान्न लोको योद्धुमिच्छति ।
योद्धुं स्वयमशक्तस्य परार्थे को हि युध्यते* ॥ २८ ॥

* युद्धायुद्धफलं यस्माद्दातुं शक्तो न बालिश इति हितोपदेशः ।

उत्साहशक्तिहीनत्वाद्वृद्धो दीर्घामयस्तथा ।
स्वैरेव परिभूयेते द्वावप्येतावसंशय ॥ २९ ॥
सुखोच्छेद्यस्तु भवति सर्व्वज्ञातिवहिष्कृतः ।
त एवैनं विनिघ्नन्ति ज्ञातयः *स्वार्थसत्कृताः ॥ ३० ॥
भीरुर्युद्धपरित्यागात्स्वयमेवावसीदति ।
†धीरोऽप्यवीरपुरुषैः सङ्ग्रामे तैर्विमुच्यते ॥ ३१ ॥
लुब्धस्यासंविभागित्वान्न युध्यन्तेऽनुजीविनः ।
लुब्धानुजीवितैरेव दानभिन्नैर्न्निहन्यते ॥ ३२ ॥
सन्त्यज्यते प्रकृतिभिर्विरक्तप्रकृतिर्युधि ।
सुखाभियोज्यो भवति विषयेऽप्यतिसक्तिमान् ॥ ३३ ॥
अनेकचित्तमन्त्रस्तु द्वेष्यो भवति मन्त्रिणां ।
अनवस्थितचित्तत्वात्कार्य्ये तैः स उपेक्ष्यते ॥ ३४ ॥
सदा धर्म्मबलीयस्त्वाद्देवब्राह्मणनिन्दकाः ।
विशीर्य्यन्ते स्वयञ्चैव दैवोपहतकास्तथा ॥ ३५ ॥
सम्पत्तेश्च विपत्तेश्च दैवमेव हि कारणं ।
इति दैवपरो ध्यायन्नात्मना न विचेष्टते ॥ ३६ ॥
दुर्भिक्षव्यसनी चैव स्वयमेवावसीदति ।
बलव्यसनसक्तस्य योद्धुं शक्तिर्न्न जायते ॥ ३७ ॥
अदेशस्थो हि रिपुणा स्वल्पकेनापि हन्यते‡ ।

---

* ज्ञातयस्तात्मसात् कृता इति चिं । † वीर इति पाठान्तरः ॥ चिं ।
‡ बध्यतइत्यन्यः पाठः ॥ चिं ।

ग्राहोऽल्पीयानपि जले गजेन्द्रमपकर्षति ॥ ३८ ॥
बहुमित्रस्तु सन्त्रस्तः श्येनमध्ये कपोतवत् ।
येनैव गच्छति पथा तेनैवाशु विनश्यति* ॥ ३९ ॥
अकालयुक्तसैन्यस्तु हन्यते कालयोधिना ।
कौशिकेन हतज्योतिर्न्निशीथ इव वायसः ॥ ४० ॥
सत्यधर्म्मव्यपेतेन न सन्दध्यात् कथञ्चन ।
स सन्धितोऽप्यसाधुत्वादचिराद्याति विक्रियां ॥ ४१ ॥
सत्यार्य्यधार्म्मिकानार्य्यभ्रातृसङ्घातवान्बली ।
अनेकविजयी* चेति सन्धेयाः सप्त कीर्त्तिताः ॥ ४२ ॥
सत्यञ्च पालयन् सत्यसन्धितो नैति विक्रियां ।
प्राणबाधेष्वपि व्यक्तमार्य्यो नो यात्यनार्य्यतां ॥ ४३ ॥
धार्म्मिकस्याभियुक्तस्य सर्व्व एव हि युध्यते ।
प्रजानुरागधर्म्माच्च दुःखच्छेद्यो हि धार्म्मिकः ॥ ४४ ॥
सन्धिः कार्य्योऽप्यनार्य्येण सम्प्राप्योत्सादयेद्धि सः* ।
रेणुकायाः सुत इव मूलेष्वपि न तिष्ठति ॥ ४५ ॥
सङ्घातवान्यथा वेणुर्न्निविडः कण्टकैर्वृतः ।
न शक्यते समुच्छेत्तुं भ्रातृसङ्घातवांस्तथा ॥ ४६ ॥
समाक्रान्तस्य बलिना सर्व्वयत्नवतोऽपि हि ।
हरिणस्येव सिंहेन शरणं नेह विद्यते ॥ ४७ ॥

---

* विपद्यत इति चिं । * अनेकयुद्धविजयीति चिं ।
* विनाशे समुपस्थित इति चिं ।

ईषदायच्छमानो हि सिंहो मत्तमिव द्विपं ।
हिनस्ति बलवांस्तस्मात्सन्धेयः शिवमिच्छता ॥ ४८॥
बलिना सह योद्धव्यमिति नास्ति निदर्शनं ।
प्रतिवातन्न हि घनः कदाचिदुपसर्पति ॥ ४९ ॥
बलीयसि प्रणमतां काले विक्रमतामपि ।
सम्पदो नापसर्पन्ति प्रतीपमिव निम्नगाः ॥ ५० ॥
जमदग्नेः सुतस्येव सर्व्वैः सर्व्वत्र सर्व्वदा ।
अनेकयुद्धजयिनः प्रतापादेव भुज्यते ॥ ५१ ॥
अनेकयुद्धविजयी सन्धानं यस्य गच्छति ।
तत्प्रतापेन तस्याशु वशं गच्छन्ति शत्रवः ॥ ५२ ॥
न जातु गच्छेद्विश्वासं सन्धितोऽपि हि बुद्धिमान् ।
अद्रोहसमयं कृत्वा वृत्रमिन्द्रः पुराऽवधीत् ॥ ५३ ॥
विकारं याति पुत्रो हि राज्यान्नीचः पिता तथा ।
तल्लोकवृत्तान्नृपतेरन्यद्वृत्तं प्रचक्षते ॥ ५४ ॥
अभियुक्तो बलवता तिष्ठन्दुर्गे प्रयत्नवान् ।
तद्बलीयस्तराह्वानं कुर्व्वीतात्मविमुक्तये ॥ ५५ ॥
स्वोत्साहशक्तिमुद्वीक्ष्य विगृह्णीयान्महत्तरं ।
केशरीव द्विपमिति भारद्वाजः प्रभाषते ॥ ५६ ॥
एकोऽपि सिंहः साहस्रं यूथं मथ्नाति दन्तिनः ।
तस्मात्सिंह इवोदग्रमात्मानं वीक्ष्य सम्पतेत् ॥ ५७ ॥
ज्यायांसं हि ससैन्यस्य बलाद्विक्रम्य निघ्नतः ।

प्रतापसिद्धा सर्व्वत्र भवन्ति रिपवोऽपरे ॥ ५८ ॥
सन्धिमिच्छेत्समेनापि सन्दिग्धो विजयो युधि ।
न हि संशयितं कुर्य्यादित्युवाच वृहस्पतिः ॥ ५९ ॥
तत्सम्प्रवृद्धेरतिवृद्धिकामः
समेन सन्धानमिहोपगच्छेत् ।
अपक्कयोर्व्वा घटयोरवश्य-
मन्योन्यभेदो समसन्निपातः ॥ ६० ॥
नाशो भवति युद्धेन कदाचिदुभयोरपि ।
सुन्दोपसुन्दावन्योऽन्यं समवीर्य्यौ हतौ न किं ॥ ६१ ॥
विहीनोऽपि सुसन्धोऽपि व्यसने रिपुरागतः ।
पतन्दुनोति हिमवत्तोयविन्दुरिव क्षितौ ॥ ६२ ॥
न सन्धिमिच्छेद्धीनैश्च तत्र हेतुरसंशयः ।
तस्य विश्रम्भमालभ्य प्रहरेत्तं गतस्पृहः ॥ ६३ ॥
बलीयसाभिसन्धाय तं प्रविश्य प्रतापवान् ।
तथा साध्वनुगन्तव्यो यथा विश्रम्भमाप्नुयात् ॥ ६४ ॥
विश्रम्भी नित्यमुद्युक्तो निगूढाकारचेष्टितः ।
प्रियाण्येवाभिभाषेत यत्कार्य्यं कार्य्यमेव तत् ॥ ६५ ॥
विश्रम्भात् प्रियतामेति विश्रम्भात्कार्य्यमृच्छति ।
विश्रम्भेण हि देवेन्द्रो दितेर्गर्भमघातयत् ॥ ६६ ॥
युवराजेन सन्धाय प्रधानपुरूषेण वा ।
ततः प्रकोपं जनयेदभियोक्तुः स्थिरात्मनः ॥ ६७ ॥

अथोत्सर्गेण महता लेख्यैश्चाप्यात्मसंहितैः ।
प्रधानपुरुषस्येह प्रकुर्व्वीतात्मदूषणं ॥ ६८ ॥
दूषिते हि महामात्रे रिपुरग्र्योऽपि धीमता ।
स्वपक्षे यस्य विश्वास इत्थं भूतश्च निष्क्रियः ॥ ६९ ॥
अरेरमात्यान्सन्धाय तदवस्थं समुन्नयेत् ।
भिषग्भेदेन वा शत्रुं रसदानेन साधयेत् ॥ ७० ॥
अरेः सर्व्वप्रयत्नेन पश्चात्कोपं प्रकल्पयेत् ।
पश्चात्कोपमथातिष्ठन्ननुस्मृत्य प्रसाधयेत् ॥ ७१ ॥
उद्देशकृतसंवासैश्चरैर्नैमित्तिकैररेः ।
उपोढव्यसनादेशं कारयेत्साधुलक्षणैः ॥ ७२ ॥
क्षयव्ययायासबधादिदोषं व्यपेक्षयावेक्षितसाधुकृत्यः ।
कामात्तुपीडामपिकाञ्चिदिच्छे-
न्नविग्रहं तत्प्रभवा हि दोषाः ॥ ७३ ॥
आत्मा बलं वा सुहृदो धनानि
वृथा भवन्तीह निमेषमात्रात् ।
मुहुर्मुहुश्चाकुलितानि तानि
तस्मान्न विद्वान्नतिविग्रही स्यात् ॥ ७४ ॥
सुहृज्जनं तथा राज्यमात्मानं कीर्त्तिमेव च ।
युधि सन्देहदोलास्थं को हि कुर्य्यादबालिशः ॥ ७५ ॥
साम्ना प्रदानेन विभेदनेन
सन्तापयेत्साध्वभियुज्यमानः ।

सन्धित्सुरेवास्य च सैन्यचक्रं
सीमान्तमायान्तमपेतसन्धिं ॥ ७६ ॥
सुगुप्तिमाधाय सुसंहतेन
बलेन धीरो विचरन्नरातिं ।
सन्तापयेद्येन सुसम्प्रतप्त-
स्तप्तेन सन्तापमुपैति तप्तः ॥ ७७ ॥
इति स्म सन्धिं खलु सन्धिवित्तमा
बभाषिरे पूर्ब्बतरा महर्षयः ।
तदेतदेवं विजयन्नरेश्वरः
समीक्ष्य कार्य्यं गुरु चेति तद्विधाः ॥ ७८ ॥
इति कामन्दकीये नीतिसारे सन्धिविकल्पोनाम
नवमः सर्गः ॥ ९ ॥

दशमसर्गप्रारम्भः ॥

अमर्षोपगृहीतानां मन्युसन्तप्तचेतसां ।
परस्परापकारेण पुंसां भवति विग्रहः ॥ १ ॥
आत्मनोऽभ्युदयाकाङ्क्षी पीड्यमानः परेण वा ।
देशकालबलोपेतः प्रारभेत हि विग्रहं ॥ २ ॥
राज्यस्त्रीस्थानदेशानां यानस्य च धनस्य च ।
अपहारो मदो मानः पीडा वैषयिको तथा ॥ ३ ॥
ज्ञानार्थधर्म्मशक्तीनां विघातो दैवमेव च ।

मित्रार्थञ्चापमानञ्च तथा बन्धुविनाशनं ॥ ४ ॥
भूतानुग्रहविच्छेदस्तथा मण्डलदूषणं ।
एकार्थाभिनिवेशित्वमिति विग्रहयोनयः ॥ ५ ॥
राज्यस्त्रीस्थानदेशानां दानेन च मदेन च ।
विग्रहस्य तु युक्तिज्ञैरिति प्रशमनं स्मृतं ॥ ६ ॥
एतदेव तु विज्ञेयं स्वार्थधर्म्मविघातजे ।
विषयध्वंसजे शत्रोर्व्विषयप्रतिपीडनं ॥ ७ ॥
यानापहारसम्भूते ज्ञानशक्तिविघातजे ।
समस्तदर्थश्चाङ्गेन क्षान्त्या चोपेक्षणेन च ॥ ८ ॥
अधर्म्मद्रोहसंयुक्ते मित्रजात उपेक्षणं ।
आत्मवान्मित्रवर्गे तु प्राणानपि परित्यजेत् ॥ ९ ॥
अपमानात्तु सम्भूतं मानेन प्रशमं नयेत् ।
सामपूर्व्व उपायो वा प्रणामो वाभिमानजे ॥ १० ॥
विग्रहं नाशयेद्वीरो बन्धुनाशसमुद्भवं ।
येन पीडा न जायेत तादृशं सुविचक्षणः ॥ ११ ॥
कुर्य्यादर्थपरित्यागमेकार्थाभिनिवेशजे ।
धनापचारजाते तन्निरोधं न समाचरेत् ॥ १२ ॥
कदाचिद्विग्रहे पुंसां सर्व्वनाशस्तु जायते ।
महाजनसमुत्पन्नं भेदेन प्रशमंनयेत् ॥ १३ ॥
भूतानुग्रहविच्छेदजाते तत्र * वदेत्प्रियं ।

---

* प्रियं वचः ।

कर्म्मणामानुरूप्येण वृत्तिं समनुकल्पयेत् ॥ ६४ ॥
काले स्थाने च पात्रे च न हि वृत्तिं विलोपयेत् ।
एतद्वृत्तिविलोपेन राजा भवति गर्हितः ॥ ६५ ॥
अपात्रवर्षणं जातु न कुर्य्यात्सद्भिगर्हितं ।
अपात्रवर्षणादन्यत्किं स्यात्कोषक्षयादृते ॥ ६६ ॥
कुलं विद्यां श्रुतं शौर्य्यं सौशील्यं भूतपूर्वतां ।
वयोऽवस्थाञ्च सम्प्रेक्ष्य आद्रियेत महात्मवान् ॥ ६७ ॥
कुलीनान्नावमन्येत सम्यग्वृत्तान्मनस्विनः ।
त्यजन्त्येतेऽवमन्तारं घ्नन्ति वा मानहेतुना ॥ ६८ ॥
गुणैरुदारैः संयुक्तान् प्रोन्नयेन्मध्यमाधमान् ।
महत्त्वं प्राप्नुवन्तस्ते वर्द्धयन्ति नरेश्वरं ॥ ६९ ॥
उत्तमाभिजनोपेतान् न नीचैः सह वर्द्धयेत् ।
कृशोऽपि हि विवेकज्ञो याति संश्रयणीयतां ॥ ७० ॥
निरालोके हि लोकेऽस्मिन्नासते तत्र पण्डिताः ।
जात्यस्य हि मणेर्य्यत्र काचेन समता मता ॥ ७१ ॥
विश्राम्यन्ति महात्मानो यत्र कल्पतराविव ।
स श्लाघ्यं जीवति श्रीमान् सत्यम्भोगफलाःश्रियः॥ ७२॥
लक्ष्म्या लक्ष्मीवतां लोके विकाशिन्या च किन्तया ।
बन्धुभिश्च सुहृद्भिश्च विश्रब्धं या न भुज्यते ॥ ७३ ॥
आपद्द्वारेषु सर्बेषु कुर्य्यादाप्तान् परीक्षितान् ।
आददीत धनं तेभ्यो भास्वानस्त्रैरिवोदकं ॥ ७४ ॥

अभ्यस्तकर्म्मणस्तज्ज्ञान् शुचीन् सुज्ञानसम्मतान् ।
कुर्य्यादुद्योगसम्पन्नानध्यक्षान् सर्व्वकर्म्मसु ॥ ७५ ॥
यो यद्वस्तु विजानाति तं तत्र विनियोजयेत् ।
अशेषविषयप्राप्ताविन्द्रियार्थे इवेन्द्रियं ॥ ७६ ॥
कोष्ठागारेऽभियुक्तः स्यात्तदायत्तं हि जीवितं ।
नात्ययञ्च व्ययं कुर्य्यात्प्रत्यवेक्षेत चान्वहं ॥ ७७ ॥
कृषिर्बणिक्पथो दुर्गं सेतुः कुञ्जरबन्धनं ।
खन्याकरधनादानं शून्यानाञ्च निवेशनं ॥ ७८ ॥
अष्टवर्गमिमं साधु स्वच्छवृत्तो विवर्द्धयेत् ।
जीवनार्थमिहाजीव्यैः कर्त्तव्यः करणाधिकैः ॥ ७९ ॥
तथा यया प्रवर्त्तेत वृत्त्या क्षीणोऽपि पार्थिवः ।
तस्यान्तस्यान्न संरोधं कुर्य्यात्पण्योपजीविनां ॥ ८० ॥
यथारक्षेच्च निपुणं शस्यं कण्टकिशाखया ।
फलाय लगुडः कार्य्यस्तद्वद्भोग्यमिदं जगत् ॥ ८१ ॥
आयुक्तकेभ्यश्चौरेभ्यः परेभ्यो राजवल्लभात् ।
पृथिवीपतिलोभाच्च प्रजानां पञ्चधा भयं ॥ ८२ ॥
पञ्चप्रकारमप्येतदपोह्यं नृपतेर्भयं ।
आददीत धनं काले त्रिवर्गपरिवृद्धये ॥ ८३ ॥
यथा गौः पाल्यते काले दुह्यते च तथा प्रजा ।
सिच्यते चीयते चैव लता पुष्पफलार्थिना ॥ ८४ ॥
आस्रावयेदुपचितान्साधु दुष्टव्रणानिव ।

काले प्राप्ते तु मतिमानुत्तिष्ठेत् क्रूरसर्पवत् ॥ ३५ ॥
काले सहिष्णुर्गिरिवदसहिष्णुश्च वह्निवत् ।
स्कन्धेनापि वहेच्छत्रून् प्रियाणि समुदाहरन् ॥ ३६ ॥
प्रसादवृत्त्या हितलोकवृत्तया
प्रविश्य शत्रोर्हृदयं निरन्तरं ।
नयाग्रहस्तेन हि काल उच्छ्रितः
प्रसह्य कुर्व्वीत कचग्रहं श्रियः ॥ ३७ ॥
कुलोन्नतं सत्यमुदारविक्रमं
स्थिरं कृतज्ञं धृतिमन्तमूर्जितं ।
अतीवदातारमुपेतवत्सलं
सुदुःप्रसाध्यं प्रवदन्ति विद्विषं ॥ ३८ ॥
असत्यता निष्ठुरता कृतघ्नता
भयं प्रमादोऽलसता विषादिता ।
वृथाभिमानो ह्यतिदीर्घसूत्रता
तथाङ्गनाक्षादि विनाशनं श्रियः ॥ ३९ ॥
इति स्म दोषान्वितमाशु विद्विषं
त्रिशक्तियुक्तो विजिगीषया व्रजेत् ।
अतोन्यथा साधुजनस्य सम्मतं
करोति विद्वानुपघातमात्मनः ॥ ४० ॥
समन्वितो राज्य पदोन्निनीषया
चरेक्षणैर्व्वीक्षितमण्डलक्रियः ।

इमं नृपो विग्रहमार्गमास्थितः
स्थिरोद्यमः सम्प्रयतेत सिद्धये ॥ ४१ ॥
इति कामन्दकीये नीतिसारे विग्रहकल्पो नाम
दशमः सर्गः ॥ १० ॥

एकादशसर्गप्रारम्भः ॥

उत्कृष्टबलवीर्य्यस्य विजिगीषोर्जयैषिणः ।
गुणानुरक्तप्रकृतेर्य्यात्रायानमिति स्मृतं ॥ १ ॥
विगृह्य सन्धाय तथा सम्भूयाथ प्रसङ्गतः ।
उपेक्षा चेति निपुणैर्य्यानं पञ्चविधं स्मृतं ॥ २ ॥
विगृह्य याति हि यदा सर्व्वाञ्छत्रोर्गणान् बलात् ।
विगृह्ययानं यानज्ञास्तदाचार्य्याः प्रचक्षते ॥ ३ ॥
अरेर्मित्राणि सर्व्वाणि स्वमित्रैः सर्व्वतो बलात् ।
विगृह्य चाभिगमनं विगृह्यगमनं स्मृतं ॥ ४ ॥
सन्धायान्यत्र यात्रायां पार्ष्णिग्राहेण शत्रुणा ।
सन्धायगमनं प्रोक्तं तज्जिगीषोः फलार्थिनः ॥ ५ ॥
एकीभूय यदैकत्र सामन्तैः साम्परायिकैः ।
शक्तिशौचयुतैर्य्यानं सम्भूयगमनं हि तत् ॥ ६ ॥
उभयोरपि यद्यानं द्वयोः प्रकृतिनाशने ।
सम्भूययानं तत्प्रोक्तं हनूमत्सूर्य्ययोरिव ॥ ७ ॥
अल्पसारानुपादाय प्रतिज्ञाय फलोदयं ।

गम्यते यत्परञ्जेतुं सम्भूयगमनं हि तत् ॥ ८ ॥
अन्यत्र प्रस्थितः सङ्गादन्यत्रैव च गच्छति ।
प्रसङ्गयानं तत्प्रोक्तमत्र शल्यो निदर्शनं ॥ ९ ॥
रिपुं यातस्य बलिनः सम्प्राप्याविष्कृतं फलं ।
उपेक्ष्य तन्मित्रयानमुपेक्षायानमुच्यते ॥ १० ॥
निवातकवचान् हित्वा हिरण्यपुरवासिनः ।
उपेक्षायानमास्थाय निजघान धनञ्जयः ॥ ११ ॥
स्त्रियोऽथ पानं मृगया तथाऽक्षा
दैवोपघातश्च बहुप्रकारः ।
इति प्रदिष्टं व्यसनं ह्यनेन
समन्वितो यो व्यसनी स गम्यः ॥ १२ ॥
परस्परस्य सामर्थ्याविघातादासनं स्मृतं ।
अरेश्च विजिगीषोश्च तत् पञ्चविधमुच्यते ॥ १३ ॥
अन्योन्याक्रान्तिकरणं विगृह्यासनमुच्यते ।
अरिं विगृह्यावस्थानं विगृह्यासनमुच्यते ॥ १४ ॥
यदा दुर्गस्थितः शत्रुर्ग्रहीतुं नैव शक्यते ।
विगृह्यैनं तदासीत च्छिन्त्वास्यासारवीवधान् ॥ १५ ॥
विच्छिन्नवीवधासारं प्रक्षीणयवसैन्धवं ।
विगृह्यमानः प्रकृतिं कालेनैव वशन्नयेत् ॥ १६ ॥
अरेश्च विजिगीषोश्च विग्रहे हीयमानयोः ।
सन्धाय यदवस्थानं सन्धायासनमुच्यते ॥ १७ ॥

निवातकवचैः सार्द्धं रावणः शत्रुरावणः ।
ब्रह्माणमन्तरा कृत्वा सन्धायासनमास्थितः ॥ १८ ॥
उदासीने मध्यमे च समानप्रतिशङ्कया ।
एकीभूय समुत्थानं सम्भूयासनमुच्यते ॥ १९ ॥
उभयारिर्हि वाञ्छेत विनाशमुभयोरपि ।
सम्भूयेन प्रतिव्यूहेदधिकं तत्त्वधर्म्मणा ॥ २० ॥
यियासोरन्यमन्यत्र प्रसङ्गेनेह केनचित् ।
आसनं यत्तदर्थज्ञैः प्रसङ्गासनमुच्यते ॥ २१ ॥
आस्ते प्रेक्ष्यारिमधिकमुपेक्षासनमुच्यते ।
उपेक्षां कृतवानिन्द्रः पारिजातग्रहं प्रति ॥ २२ ॥
उपेक्षितस्य चान्यैस्तु कारणेनेह केनचित् ।
आसनं रुक्मिण इव तदुपेक्षासनं स्मृतं ॥ २३ ॥
बलिनोर्द्विषतोर्मध्ये वाचात्मानं समर्पयन् ।
द्वैधीभावेन वर्त्तेत काकाक्षिवदलक्षितः ॥ २४ ॥
यापयेद्यत्नमास्थाय सन्निकृष्टमरिन्तयोः ।
उभयोरपि सम्पाते सेवेत बलवत्तरं ॥ २५ ॥
यदा द्वावपि नेच्छेतां संश्लेषं जातसंविदैः ।
तदोपगच्छेत्तच्छत्रुमधिकं वापि संश्रयेत् ॥ २६ ॥
द्वैधीभावो द्विधा प्रोक्तः स्वतन्त्रपरतन्त्रयोः ।
स्वतन्त्र उक्तो ह्यन्यस्तु यः स्यादुभयवेतनः ॥ २७ ॥
उच्छिद्यमानो बलिना निरुपायप्रतिक्रियः ।

कुलोद्गतं सत्यमार्य्यमाश्रयेत बलोत्कटं ॥ २८ ॥
तद्दर्शनोपास्तिकता नित्यं तद्भावभाविता ।
तत्कारिता प्रश्रयिता वृत्तं संश्रयिणः स्मृतं ॥ २९ ॥
आशिक्षितनयः सिंहो हन्तीमं केवलं बलात् ।
तञ्च धीरो नरस्तेषां शतानि मतिमाञ्जयेत् ॥ ३० ॥
पश्यद्भिर्दूरतोऽपायान्सूपायप्रतिपत्तिभिः ।
भवन्ति हि फलायैव विद्वद्भिश्चिन्तिताः क्रियाः॥३१॥
उपायपूर्व्वं लिप्सेत कालं वीक्ष्य समुत्पतेत् ।
पश्चात्तापाय निर्दिष्टा विक्रमैकरसज्ञता ॥ ३२ ॥
शक्याशक्यपरिच्छेदं कुर्य्याद्बुद्ध्या प्रसन्नया ।
केवलं दन्तभङ्गाय दन्तिनः शैलताडनं ॥ ३३ ॥
अशक्यारम्भवृत्तीनां कुतः क्लेशादृते फलं ।
*भवन्ति परितापिन्यो यत्नं कर्म्मविपत्तयः ॥ ३४ ॥
बुद्ध्या बोधानुगतया परीयात् सम्पदः पदं ।
सुविशुद्धपदन्यासः पर्व्वताग्रमिवोदितं ॥ ३५ ॥
दुरारोहं पदं राज्ञां सर्व्वलोकनमस्कृतं ।
अल्पेनाप्यपचारेण ब्राह्मण्यमिव दूष्यति ॥ ३६ ॥
प्रारब्धानि यथा शास्त्रं कार्य्याण्यासनबुद्धिभिः ।
वनानीव मनोहारि प्रयच्छन्त्यचिरात्फलं ॥ ३७ ॥
सम्यगारभ्यमानं हि कार्य्यं यद्यपि निष्फलं ।

* आकाशमासादयतः कुतो हि केवलमपद इति वा पाठः।

न तत्तथा तापयन्ति यथा मोहसमीहितं ॥ ३८ ॥
यत्तु सम्यगुपक्रान्तं कार्य्यमेतत् विपर्य्ययं ।
पुमांस्तन्नानुपालभ्यो दैवान्तरितपौरुषः ॥ ३९ ॥
प्रयत्नस्तावदास्थेयः फलायामलबुद्धिना ।
अपर्व्वभङ्गनिपुणं शेषं दैवसमाश्रितं ॥ ४० ॥
आत्मानञ्च परांश्चैव ज्ञात्वा धीरः समुत्पतेत् ।
एतदेव हि विज्ञानं यदात्मपरवेदनं ॥ ४१ ॥
निष्फलं क्लेशबहुलं सन्दिग्धफलमेव च ।
न कर्म्म कुर्य्यान्मतिमान्महावैरानुबन्धि च ॥ ४२ ॥
तदात्वायतिसंशुद्धं शुचि शुद्धक्रमागतं ।
हितानुबन्धि च सदा कर्म्म सद्भिः प्रशस्यते ॥ ४३ ॥
हितानुबन्धि यत्कार्य्यं गच्छेद्येन न वाच्यतां ।
तस्मिन् कर्म्मणि सज्जेत तदात्वकटुकेऽपि हि ॥ ४४ ॥
बुद्ध्यैवोपक्रमः श्रेयान्फलनिष्पत्तये सदा ।
क्वचित्कल्याणमित्रस्य शस्यते सिंहवृत्तिना ॥ ४५ ॥
सहसोत्प्लुत्य दुष्टेभ्यो दुष्करं सम्पदर्ज्जनं ।
उपायेन पदं मूर्द्ध्नि न्यस्यते मत्तहस्तिनां ॥ ४६ ॥
न किञ्चित्क्वचिदस्तीह वस्त्वसाध्यं विपश्चितां ।
अयोऽभेद्यमुपायेन द्रवतामुपनीयते ॥ ४७ ॥
वाह्यमानमयःखण्डं स्कन्धन्नैवापि कृन्तति ।
तदल्पमपि धारावद्भवतीप्सितसिद्धये ॥ ४८ ॥

लोकप्रसिद्धमेवैतद्वारि वह्नेर्न्नियामकं ।
उपायोपगृहीतेन तेनैव परिशोष्यते ॥ ४९ ॥
अविज्ञातस्य विज्ञानं विज्ञातस्य च निश्चयः ।
अर्थद्वैधस्य सन्देहच्छेदनं शेषदर्शनं ॥ ५० ॥
विदुषां शासने तिष्ठन्नावमन्येत कञ्चन ।
सर्व्वस्य चोक्तं शृणुयात्सुभाषितजिघृक्षया ॥ ५१ ॥
मदोद्धतः क्रियामूढो योऽतिक्रामति मन्त्रिणं ।
अचिरात्तं वृथामन्त्रमतिक्रामन्ति विद्विषः ॥ ५२ ॥
संरक्षेन् मन्त्रवीजं हि तद्वीजं हि महीभुजां ।
यस्मिन् भिन्ने ध्रुवं भेदो गुप्ते गुप्तिरनुत्तमा ॥ ५३ ॥
सिंहवच्चेष्टमानस्य काले कर्म्म विपश्चितः ।
क्रियमाणं स्वकुल्यास्तु विदुरस्य परे कृतं ॥ ५४ ॥
अपश्चात्तापकृत्सम्यगनुरक्तिफलप्रदः ।
अदीर्घकालोऽभीष्टश्च प्रशस्यो मन्त्र इष्यते ॥ ५५ ॥
सहायाः साधनोपाया विभागो देशकालयोः ।
विपत्तेश्च प्रतीकारो मन्त्रः पञ्चाङ्ग उच्यते ॥ ५६ ॥
अनुतिष्ठेत्समारब्धमनारब्धं प्रयोजयेत् ।
अनुष्ठितञ्च सद्वृत्त्या विशेषेणोपपादयेत् ॥ ५७ ॥
प्रचारयेन्मन्त्रविदः कार्य्यद्वारेष्वनेकधा ।
तत्र यच्चेतसां साम्यं तेन शीघ्रं समुत्पतेत् ॥ ५८ ॥
यत्र मन्त्रिमनःसाम्य यत्र चेतो न शङ्कते ।

यच्च सन्तो न निन्दन्ति तत्परीयाच्चिकीर्षितं ॥ ५९ ॥
धृतेऽपि मन्त्रे मन्त्रज्ञैः स्वयम्भूयो विचारयेत् ।
तथा वर्त्तेत तत्त्वज्ञो यथा स्वार्थन्न पीडयेत् ॥ ६० ॥
मन्त्रिणः स्वार्थतात्पर्य्याद्दीर्घमिच्छन्ति विग्रहं ।
मन्त्रिणां भोग्यतामेति दीर्घकार्य्याकुलो नृपः ॥ ६१ ॥
मनःप्रसादः श्रद्धा च तथा करणपाटवं ।
सत्त्वायोत्थानसम्पच्च कर्म्मणां सिद्धिलक्षणं ॥ ६२ ॥
लघूत्थानान्यविघ्नानि सम्भवत्साधनानि च ।
कथयन्ति पुरः सिद्धिं कारणान्येव कर्म्मणां ॥ ६३ ॥
नावर्त्तयेन्मुहुर्म्मन्त्रं संरक्षेत्तत्परिस्तुवन् ।
अरक्षमाणं मन्त्रं हि भिनत्त्यात्मपरम्परां ॥ ६४ ॥
मदः प्रमादः कामश्च * सुप्तप्रलपितानि च ।
भिन्दन्ति मन्त्रं प्रच्छन्नाः कामिन्यश्च मतास्तथा ॥ ६५ ॥
निस्तम्भे निर्गवाक्षे च निर्भेद्येऽन्तरसंश्रये ।
प्रासादोपर्य्यरण्ये वा मन्त्रयेताविभावितः ॥ ६६ ॥
द्वादशेति मनुः प्राह षोडशेति वृहस्पतिः ।
उशना विंशतिरिति मन्त्रिणां मन्त्रमण्डलं ॥ ६७ ॥
यथा सम्भवमित्यन्ये तत्प्रविश्य यथाविधि ।
मन्त्रयेताहितमनाः कार्य्यसिद्धिविवृद्धये ॥ ६८ ॥
अकथ्यानि तु कार्य्याणि सम्प्रधार्य्य पुनः पुनः ।

---

* कोप इति वा पाठः ।

*प्रविशेत्स्वहितान्वेषी मतमेषां पृथक् पृथक् ॥ ६९ ॥
महापक्षो यथा शास्त्रं दृष्टकर्म्मा हितः सुधीः ।
यद्ब्रूयाच्च मतारूढस्तत्तत्साधु समाचरेत् ॥ ७० ॥
नातीयात्कार्य्यकालं हि कृत्वा मन्त्रविनिश्चयं ।
अतिक्रान्तं तु तं भूयो यथायोगं प्रकल्पयेत् ॥ ७१ ॥
न कार्य्यकालं मतिमानतिक्रामेत्कदाचन ।
कथञ्चिदेव भवति कार्य्ये योगः सुदुर्लभः ॥ ७२ ॥
सतां मार्गेण मतिमान्काले कर्म्म समाचरेत् ।
काले समाचरन्साधु रसवत्फलमश्नुते ॥ ७३ ॥
इति चेति च सम्पश्यन्कालदेशसहायवान् ।
विशुद्धपार्ष्णिः सद्वस्तु समाक्रामेन्न चापलात् ॥ ७४ ॥
अहिते हितबुद्धिरल्पधीरवमन्येत मतानि मन्त्रिणां ।
† चपलः सहसैव सम्पत-
न्नचिरं वै व्यसनी प्रबुध्यते ॥ ७५ ॥
इति मन्त्रबलान्महीपतिर्महतो दुष्टभुजङ्गमानिव ।
विनयेन्नयमार्गमास्थितो वशमुद्योगसमन्वितो
रिपून् ॥ ७६ ॥
इति कामन्दकीये नीतिसारे मन्त्रविकल्पो
नामैकादशः सर्गः ॥ ११ ॥

---

* प्रपृच्छेत् इति वा पाठः। † चपलः स्वमते च्वि सम्पतन्निपतत्यल्पमना न बुद्ध्यत इति वा।

द्वादशसर्गप्रारम्भः ॥

कृतमन्त्रस्तु मन्त्रज्ञो मन्त्रिणां मन्त्रसम्मतं ।
यातव्याय प्रहिणुयाद्दूतं दूत्याभिमानिनं ॥ १ ॥
प्रगल्भः स्मृतिमान्वाग्मी शास्त्रे चास्त्रे च निष्ठितः ।
अभ्यस्तकर्म्मा नृपतेर्दूतो भवितुमर्हति ॥ २ ॥
निसृष्टार्थो मितार्थश्च तथा शासनवाहकः* ।
सामर्थ्यात्पादतो हीनो दूतस्तु त्रिविधः स्मृतः ॥ ३ ॥
स भर्त्तुः शासनाद्गच्छेद्गन्तव्यमुत्तरोत्तरं ।
स्वराष्ट्रपरराष्ट्राणामिति चेति च चिन्तयन् ॥ ४ ॥
अन्तःपालांस्तु कुर्वीत मित्राण्याटविकांस्तथा ।
जलस्थलानि मार्गांश्च विद्यात्स्वबलसिद्धये ॥ ५ ॥
नाविज्ञातः पुरं शत्रोः प्रविशेच्च न संसदि ।
कालमीक्षेत कार्य्यार्थमनुज्ञातश्च निष्पतेत् ॥ ६ ॥
सारवत्ताञ्च राष्ट्रस्य दुर्गन्तद्गुप्तिमेव च ।
छिद्रं शत्रोर्विजानीयात् कोषमित्रबलानि च ॥ ७ ॥
उद्यतेष्वपि शस्त्रेषु यथोक्तं शासनं वदेत् ।
रागापरागौ जानीया†त्प्रकृतीनाञ्च भर्त्तरि ॥ ८ ॥
कृत्यपक्षस्य चोपायं कुर्य्यादनतिलक्षितः ।
* * * * * * ॥ ९ ॥
पृच्छ्यमानोऽपि न ब्रूयात्स्वस्वामिप्रकृतिच्युतिं ।

---

* हारक इति वा। † दृष्टिवक्त्रविचेष्टितैरिति पाठान्तरम्॥

ब्रूयात् प्रसृतया वाचा सर्व्वं वेद भवानिति ॥ १० ॥
फलेन नाम्ना द्रव्येण कर्म्मणा च महीयसा ।
कुर्य्याच्चतुर्विधं स्तोत्रं पक्षयोरुभयोरपि ॥ ११ ॥
विद्याशिल्पोपदेशेन संश्लिष्योभयवेतनैः ।
कृत्यपक्षञ्च जानीयात्तद्भर्तुश्च विचेष्टितं ॥ १२ ॥
तीर्थाश्रमाश्रयस्थाने * शास्त्रविज्ञानहेतुना ।
तपस्विव्यञ्जनोपेतैः स्वचरैः सह संवसेत् ॥ १३ ॥
सन्तापं कुलमैश्वर्य्यं त्यागमुत्थानसौष्ठवं ।
अक्षुद्रतां भद्रताञ्च भर्त्तुर्भेद्येषु दर्शयेत् ॥ १४ ॥
सहेतानिष्टवचनं कामक्रोधञ्च वर्जयेत् ।
नान्यैः शयीत भावं स्वं रक्षेद्विद्यात्परस्य च ॥ १५ ॥
काले व्रजति मेधावी न खिद्येतात्मसिद्धये ।
क्षिप्यमाणञ्च बुध्येत कालं नानार्थिलोभनैः ॥ १६ ॥
एतेष्वहःसु गच्छत्सु न तत्र पृथिवीपतेः ।
पश्यति व्यसनं किञ्चित्स्वयं वा कर्त्तुमिच्छति † ॥ १७ ॥
स्वान्तप्रकोपमथवा विनेतुं नीतिवित्तमः ।
सस्यादेः सङ्ग्रहं कर्त्तुं स्वदुर्गे दुर्गसत्क्रियां ॥ १८ ॥
स्वपक्षाभ्युदयाकाङ्क्षी देशकालावुदीक्षते ।
तत्र यात्री स्वयं चित्तमाश्वास्यैव समीहते ॥ १९ ॥
यात्राकालक्षयार्थी वा तत्र चायं विलम्बते ।

---

* सुरस्थाने इत्यपि। † मीहते इत्यन्यः।

काले विक्षिप्यमाणे तु तर्कयेदिति पण्डितः ॥२०॥
कार्य्यकालविपत्तिञ्च यत्नां ज्ञात्वा विनिष्पतेत् ।
तिष्ठन् वार्त्ताविशेषार्थान् भर्त्तुः सर्व्वान्निवेदयेत् ॥२१॥
रिपोः शत्रुपरिच्छेदः सुहृद्बन्धुविभेदनं ।
दुर्गकोषबलज्ञानं कृत्यपक्षोपसङ्ग्रहः ॥ २२ ॥
राष्ट्राव्यपेतपालानामात्मसात्करणं तथा ।
युद्धापसारभूज्ञानं दूतकर्म्मेति कथ्यते ॥ २३ ॥
दूतेनैव नरेन्द्रस्तु कुर्व्वीतारिविकर्षणं ।
स्वपक्षे च विजानीयात् परदूतविचेष्टितं॥ २४ ॥
तर्केङ्गितज्ञः स्मृतिमान्मृदुर्लघुपरिक्रमः ।
क्लेशायाससहो दक्षश्चरः स्यात् प्रतिपत्तिमान् ॥ २५ ॥
तपस्विलिङ्गिनो धूर्त्ताः पण्यशिल्पोपजीविकाः ।
चराश्चरेयुः परितः पिवन्तो जगतां मतं ॥ २६ ॥
निर्गच्छेयुर्विशेयुश्च सर्व्ववार्त्ताविदोऽन्वहं ।
चराः सकाशान्नृपतेश्चक्षुर्दूरतरं हि ते ॥ २७ ॥
सूक्ष्मं सूत्रप्रचारेण पश्येद्वै विधिचेष्टितं ।
स्वपन्नपि च जागर्त्ति चारचक्षुर्महीपतिः ॥ २८ ॥
विवस्वानिव तेजोभिर्नभस्वानिव चेष्टितैः ।
राजा चरैर्जगत्कृत्स्नं व्याप्नुयाल्लोकसम्मतैः ॥ २९ ॥
चारचक्षुर्नरेन्द्रः स्यात्सम्पतेत्तेन भूयसा ।
अनेनासम्पतन्मौढ्यात्पतत्यन्धः समेऽपि हि ॥ ३०॥

सर्व्वसम्पत्समुदयं सर्व्वावस्थाविचेष्टितं ।
चरेण द्विषतां विद्यान्नद्देशप्रार्थनानि च ॥ ३१ ॥
प्रकाशश्चाप्रकाशश्च चरस्तु द्विविधः स्मृतः ।
अप्रकाशोऽयमुद्दिष्टः प्रकाशो दूत उच्यते ॥ ३२ ॥
चरेण प्रचरेद्राजा सूत्रेणर्त्त्विगिवाध्वरे ।
दूते सन्धानमायाते चरचर्य्या प्रतिष्ठिता ॥ ३३ ॥
तीक्ष्णः प्रव्रजितश्चैव सत्री * विषद एव च ।
एते ज्ञेयास्तु सञ्चाराः सर्व्वे नान्योन्यवेदिनः ॥ ३४ ॥
संस्थानवत्यः संस्थाश्च कार्य्याः कार्य्यप्रसिद्धये ।
तिष्ठेयुर्पार्श्वसञ्चाराः परिचर्य्यापवादिनः ॥ ३५ ॥
बालः कृषीबलो लिङ्गी भिक्षुकोऽध्यापकस्तथा ।
संस्थाः स्युश्चारसंस्थित्यै दत्तदायाः शुभाशयाः ॥ ३६ ॥
स्वपक्षे परपक्षे च यावान् कश्चिद्व्यवस्थितः ।
सर्व्वस्मिंस्तत्र सञ्चारास्तिष्ठेयुश्चित्तवेदिनः ॥ ३७ ॥
स्वपक्षे परपक्षे च यो न वेद चिकीर्षितं ।
जाग्रन्नपि सुषुप्तोऽसौ न भूयः प्रतिबुध्यते ॥ ३८ ॥
कारणाकारणक्रुद्धान् बुध्येत स्वपरिग्रहे ।
पापानकारणक्रुद्धांस्तूष्णीं दण्डेन साधयेत् ॥ ३९ ॥
ये तु कारणतः क्रुद्धास्तान् वशीकृत्य संवसेत् ।
शमयेद्दानमानाभ्यां छिद्रञ्च परिपूरयेत् ॥ ४० ॥

* ब्रह्मीत्यर्थः ।

अणुनापि प्रविश्यारिं छिद्रेण बलवत्तरं ।
निःशेषं मज्जयेद्राष्ट्रं पानपात्रमिवोदकं ॥ ४१ ॥
जडमूकान्धबधिरछद्मानः पण्डकास्तथा ।
किराता वामनाः कुब्जास्तद्विधाये च कारकाः॥४२॥
भिक्षुकाश्चारणा दास्यो नानाकार्य्यकलाविदः ।
अन्तःपुरगतां वार्त्तामाहरेयुरलक्षिताः ॥ ४३ ॥
छत्रव्यजनभृङ्गारयानवाहनधारिणः ।
महामात्रवहिर्वार्त्तां विदुरन्ये च तद्विधाः ॥ ४४ ॥
सूदव्यञ्जनकर्त्तारस्तल्पका व्ययकास्तथा ।
प्रसाधका भोजकाश्च गात्रसंवाहका अपि ॥ ४५ ॥
जलताम्बूलकुसुमगन्धभूषणदायकाः ।
कर्त्तव्याश्च सदा ह्येते ये चान्येऽभ्यासवर्त्तिनः ॥ ४६ ॥
सञ्ज्ञाभिर्मूर्च्छितै*र्लेख्यैराकारैरिङ्गितैरपि ।
सुसञ्चरेयुरव्यग्राश्चराश्चर्य्यां परस्परं ॥ ४७ ॥
समापिवन्तो जगतां मतानि
जलानि भूमेरिव सूर्य्यपादाः ।
अनेकशिल्पाध्ययनप्रवीणा-
श्चराश्चरेयुर्बहुलिङ्गिरूपाः ॥ ४८ ॥
येन प्रकारेण परानुपेयात्
परापरज्ञश्च समृद्धिहेतोः ।

---

* मुद्रितैरिति च ।

तमात्मनि स्वस्थमतिस्तु तज्ज्ञै-
र्वियुज्यमानं हि परेण विद्यात् ॥ ४९ ॥
इति कामन्दकीये नीतिसारे दूतप्रचारश्चरविकल्पो
नाम द्वादशः सर्गः ॥ १२ ॥

त्रयोदशसर्गप्रारम्भः ॥

अन्वहञ्चरचर्य्याभिर्विमलं दूतचेष्टितं ।
यायाद्यथोक्तलाभस्तु सूक्ष्मबुद्धिपुरःसरः ॥ १ ॥
सूक्ष्मा सत्वप्रयत्नाभ्यां दृढा बुद्धिरधिष्ठिता ।
प्रसूते हि फलं श्रीमदरणीव हुताशनं ॥ २ ॥
धातोश्चामीकरमिव सर्पिर्निर्मथनादिव ।
बुद्धिप्रयत्नोपगताध्यवसायाद्ध्रुवं फलं ॥ ३ ॥
धीमानुत्साहसम्पन्नः प्रभुशक्त्या समन्वितः ।
श्रियः स्यात्परमं पात्रमपामिव महार्णवः ॥ ४ ॥
नलिनीवाम्बुसम्पत्त्या बुद्ध्या श्रीः परिपाल्यते ।
उत्थानव्यवसायाभ्यां विस्तारमुपनीयते ॥ ५ ॥
लक्ष्मीरुत्साहसम्पन्नान् बुद्धिशुद्धं प्रसर्पतः ।
नापैति कायाच्छायेव विस्तारं चोपगच्छति ॥ ६ ॥
वीतव्यसनमश्रान्तं महोत्साहं महामतिं ।
प्रविशन्ति सदा लक्ष्म्यः सरित्पतिमिवापगाः ॥ ७ ॥
सत्वबुद्ध्युपपन्नोऽपि व्यसनग्रस्तमानसः ।

स्त्रीभिः षण्ढ इव श्रीभिरलसः परिभूयते ॥ ८ ॥
उत्थानेनैधयेत् सर्व्वमिन्धनेनेव पावकं ।
श्रियं हि सततोत्थायी दुर्ब्बलोऽपि समश्नुते ॥ ९ ॥
भोक्तुं पुरुषकारेण दुष्टस्त्रियमिव श्रियं ।
व्यवसायं सदैवेच्छेन्न हि क्लीबवदाचरेत् ॥ १० ॥
वशे श्रियं सदोत्साही सैंहीं वृत्तिमुपाश्रितः ।
कचग्रहेण कुर्व्वीत दुर्व्विनीतामिव स्त्रियं ॥ ११ ॥
किरीटमणिचित्रेषु मूर्द्धसु त्राणसारिषु* ।
नाकृत्वा विद्विषां पादं पुरुषो भद्रमश्नुते ॥ १२ ॥
प्रयत्नप्रेर्य्यमाणेन महता चित्तहस्तिना ।
रूढवैरिद्रुमोत्खातमकृत्वैव कुतः सुखं ॥ १३ ॥
हेलाकृष्टस्फुरत्कान्तिखड्गांशुपरिपिञ्जरैः ।
श्रीमत्करिकराकारैराक्रीयन्ते भुजैः श्रियः ॥ १४ ॥
उच्चैरुच्चैस्तरामिच्छन् पदान्यायच्छते महान् ।
नीचैर्नीचैस्तरां याति निपातभयशङ्कया ॥ १५ ॥
प्रमाणाभ्यधिकस्यापि महत्सत्व†मधिष्ठितः ।
पदं स धत्ते शिरसि करिणः केशरी यथा ॥ १६ ॥
गतभीर्भीतिजननं भोगं भोगीव दर्शयेत् ।
यथाबलञ्च कुर्व्वीत रिपोर्दण्डनिपातनं ॥ १७ ॥
प्रकृतिव्यसनं यस्मात्तत्प्रशाम्य समुत्पतेत् ।

---

* रक्षार्थं शिरस्त्राणत्रातेषु स्वखड्गप्रहारैर्भूतलपातितेष्विति टीं । † महासत्त्वमिति वा ।

अनयापनयाभ्याञ्च जायते दैवतोऽपि वा ॥ १८ ॥
यस्माद्धि व्यसति श्रेयस्तस्माद्व्यसनमुच्यते ।
व्यसन्यधोऽधो व्रजति तस्मात्तत्परिवर्ज्जयेत् ॥ १९ ॥
हुताशनो जलं व्याधिर्दुर्भिक्षो मरकस्तथा ।
इति पञ्चविधं दैवं व्यसनं मानुषं परं ॥ २० ॥
दैवं पुरुषकारेण शान्त्या च प्रशमन्नयेत् ।
उत्थायित्वेन नीत्या च मानुषं कार्य्यतत्त्ववित् ॥ २१ ॥
स्वाम्यादि मित्रपर्य्यन्तं प्राकृतं मण्डलं हि तत् ।
तत्र कर्म्म प्रवक्ष्यामि व्यसनञ्च यथाक्रमं ॥ २२ ॥
मन्त्रो मन्त्रफलावाप्तिः कार्य्यानुष्ठानमायतिः ।
आयव्ययौ दण्डनीतिरमित्रप्रतिषेधनं ॥ २३ ॥
व्यसनस्य प्रतीकारो राजराज्याभिषेचनं* ।
इत्यमात्यस्य कर्म्मेदं हन्ति स व्यसनान्वितः ॥ २४ ॥
†अमात्यैर्व्यसनोपेतैर्ह्रीयमाणो महीपतिः ।
असक्त एवोत्पतति छिन्नपक्ष इवाण्डजः ॥ २५ ॥
हिरण्यधान्यवस्त्राणि वाहनानि तथैव च ।
तथान्ये द्रव्यनिचयाः प्रजातः सम्भवन्ति हि ॥ २६ ॥
वार्त्तां प्रजा साधयति वार्त्ता वै लोकसंश्रयः ।
प्रजायां व्यसनस्थायां न किञ्चिदपि सिध्यति ॥ २७ ॥
प्रजानामापदि स्थानं रक्षणं कोषदण्डयोः ।

---

* रक्षणमिति वा । † अमात्ये व्यसनोपेते शक्तियुक्तो महीपतिरित्यपि ।

पैाराश्चैवोपकुर्व्वन्ति संश्रयायेह दुर्गिणां ॥ २८ ॥
तूष्णीं युद्धं जनत्राणं मित्रामित्रपरिग्रहः ।
सामन्ताटविकाबाधानिरोधो दुर्गमुच्यते ॥ २९ ॥
स्वपक्षैः परपक्षैश्च दुर्गस्थः पूज्यते नृपः ।
एतद्धि दुर्गव्यसनात्सर्व्वमेव न विद्यते ॥ ३० ॥
भृत्यानां भरणं दानं भूषणं वाहनक्रयः ।
स्थैर्य्यं परोपजापश्च दुर्गसंस्कार एव च ॥ ३१ ॥
सेतुबन्धवणिक्कर्म्मप्रजामित्रपरिग्रहः ।
धर्म्मकामार्थसिद्धिश्च कोषादेतत्प्रवर्त्तते ॥ ३२ ॥
कोषमूलो हि राजेति प्रवादः सार्व्वलैाकिकः ।
एतत्सर्व्वं जहातीह कोषव्यसनवान्नृपः ॥ ३३ ॥
क्षीणं बलं वर्द्धयति स्वतो गृह्णाति च प्रजाः ।
कोषवान् पृथिवीपालः परैरप्युपजीव्यते ॥ ३४ ॥
मित्रामित्रहिरण्यानां भूमीनाञ्च प्रसारणं ।
दूरकार्य्याशुकारित्वं लब्धस्य परिपालनं ॥ ३५ ॥
परचक्राभिघातश्च स्वदण्डस्य परिग्रहः ।
दण्डादेतत्प्रभवति याति तद्व्यसने क्षयं ॥ ३६ ॥
अरयोऽपि हि मित्रत्वं यान्ति दण्डवतो ध्रुवं ।
दण्डप्रायो हि नृपतिर्भुनक्त्याक्रम्य मेदिनीं ॥ ३७ ॥
संस्तम्भयति मित्राणि ह्यमित्रं नाशयत्यपि ।
भूकोषदण्डैर्व्रजति प्राणैश्चाप्युपकारितां ॥ ३८ ॥

ततः करोति सुबहु मित्रं स्नेहनिबन्धनं ।
तस्मिन् व्यसनमापन्ने मित्रकर्म्म न विद्यते ॥ ३९ ॥
उपकाराहृते ह्याशु मित्रं श्रेयसि तिष्ठति ।
मित्रवान् साधयत्यर्थान्दुःसाध्यानप्यनादरात् ॥ ४० ॥
अन्वीक्षणञ्च विद्यानां स्ववर्णाश्रम* रक्षणं ।
ग्रहणं शुद्धशस्त्राणां युद्धमार्गेऽपि शिक्षणं ॥ ४१ ॥
व्यायामः शस्त्रविज्ञानं कर्म्मणां लक्षणानि च ।
गजाश्वरथपृष्ठेषु यथावत्सम्प्रवर्त्तनं ॥ ४२ ॥
नियुद्धकुशलं मायापरचित्तप्रवेशनं ।
धूर्त्तता शाठ्ययुक्तेषु सत्सु सद्वृत्तदर्शनं ॥ ४३ ॥
मन्त्रोद्योगोऽनुमन्त्रत्वं तद्रक्षा स्वास्थ्यमेव च ।
उपेक्षा सामदानस्य भेदो दण्डस्य साधनं ॥ ४४ ॥
प्रशास्त्रध्यक्षसेनानां मन्त्र्यमात्यपुरोधसां ।
सम्यक् प्रचारविज्ञानं दुष्टानाञ्चावरोधनं ॥ ४५ ॥
गतागतपरिज्ञानं दूतसम्प्रेषणानि च ।
प्रकृतिव्यसनापोहक्रुद्धप्रशमनानि च ॥ ४६ ॥
गुरूणामनुवृत्तिश्च पूज्यानाञ्चाभिपूजनं ।
धर्म्मासनप्रतिष्ठानं राज्यकण्टकशोधनं ॥ ४७ ॥
भूताभूतपरिज्ञानं कृताकृतपरीक्षणं ।
तुष्टातुष्टविचारश्च सर्व्वेषामनुजीवनं ॥ ४८ ॥

---

* सद्वर्णाश्रमेति वा ।

मध्योदासीनचरितज्ञानं तत्सिद्धिपालनं* ।
परिग्रहस्तु मित्राणाममित्राणाञ्च निग्रहः ॥ ४९ ॥
पुत्रदारादिभिर्गुप्तिर्बन्धुवर्गपरिग्रहः ।
स्ववृद्धिपवनादीनां † स्ववृत्तीनां प्रवर्त्तनं ॥ ५० ॥
असताञ्च परिक्लेशः सताञ्च परिगूहनं ।
अहिंसा सर्व्वभूताना‡मधर्म्माणाञ्च वर्जनं ॥ ५१ ॥
अकार्य्यप्रतिषेधश्च कार्य्याणाञ्च प्रवर्त्तनं ।
प्रदानञ्च प्रदेयानामदेयानाञ्च सङ्ग्रहः ॥ ५२ ॥
अदण्डनमदण्ड्यानां दण्ड्यानाञ्चापि दण्डनं ।
अग्राह्याग्रहणञ्चैव ग्राह्याणां ग्रहणं तथा ॥ ५३ ॥
अर्थयुक्तस्य करणमनर्थस्य च वर्जनं ।
न्यायतश्च करादानं स्वयं वा प्रतिमोक्षणं ॥ ५४ ॥
संवर्द्धनं प्रधानानां निरस्यानाञ्च निर्हृतिः ।
वैषम्यानां प्रशमनं भृत्यानाञ्चाविरोधनं ॥ ५५ ॥
अविज्ञातस्य विज्ञानं विज्ञातस्य च निश्चयः ।
आरम्भः कर्म्मणां शश्वदारब्धस्यान्तदर्शनं ॥ ५६ ॥
अलब्धलिप्सा न्यायेन लब्धस्य परिवर्द्धनं ।
परिवृद्धस्य विधिवत्पात्रे सम्प्रतिपादनं ॥ ५७ ॥
अधर्म्मप्रतिषेधश्च न्यायमार्गानुवर्त्तनं ।

---

* तत्सन्धिपालनमिति । † खनिद्वीपवनादीनामिति । ‡ अभूतानाञ्च शास्त्रनिषिद्धानां हिंसानामिति वा ।

उपकार्य्योपकारित्वमिति वृत्तं महीपतेः ॥ ५८ ॥
एतत्सर्व्वममात्यादि राज्यं नयपुरःसरः ।
नयत्युन्नतिमुद्युक्तो व्यसनी क्षयमेव तु ॥ ५९ ॥
तस्मिन्धर्म्मार्थयोर्व्यये तथा चास्वस्थचेतसि ।
सर्व्वमेतदशेषेण मन्त्री सन्धातुमर्हति ॥ ६० ॥
वाग्दण्डयोश्च पारुष्यमर्थदूषणमेव च ।
पानं स्त्री मृगया द्यूतं व्यसनानि महीपतेः ॥ ६१ ॥
आलस्यं स्तब्धता दर्पः प्रमादो वैरकारिता ।
इति पूर्व्वोपदिष्टं हि सचिवव्यसनं स्मृतं ॥ ६२ ॥
अतिवृष्टिरनावृष्टिः शलभाः मूषकाः शुकाः ।
असत्करश्च दण्डश्च परचक्राणि तस्कराः ॥ ६३ ॥
राजानीकप्रियोत्सर्गो मरकव्याधिपीडनं ।
पशूनां मरणं रोगो राष्ट्रव्यसनमुच्यते ॥ ६४ ॥
विशीर्णयन्त्रप्राकारपरिखात्वमशस्त्रता ।
क्षीणवासेन्धनान्नत्वं दुर्गव्यसनमुच्यते ॥ ६५ ॥
व्ययीकृतः परिक्षिप्तो भक्षितोऽसञ्चितस्तथा ।
मुषितो दूरसंस्थश्च कोषव्यसनमुच्यते ॥ ६६ ॥
उपरुद्धं परिक्षिप्तं विमानितममानितं ।
अमतं व्याधितं श्रान्तं दूरायातं नवागतं ॥ ६७ ॥
परिक्षीणाग्रयरहितं प्रहताग्रजवं तथा ।
आशानिर्वेदभूयिष्ठमनृतप्राप्तमेव च ॥ ६८ ॥

कलत्रगर्भं विक्षिप्तमन्तःशल्यं तथैव च ।
भिन्नगर्भं ह्यपसृतमवियुक्तं तथैव च ॥ ६९ ॥
क्रुद्धमौलाविमिश्रञ्च विशिष्टञ्चापि विद्विषा ।
दूष्ययुक्तं स्वविक्षिप्तं मित्रविक्षिप्तमेव च ॥ ७० ॥
विच्छिन्नविविधासारं * शून्यमूलं तथैव च ।
अस्वामिसङ्गतञ्चापि भिन्नकूटं तथैव च ॥ ७१ ॥
दुष्पार्ष्णिग्रहमन्धञ्च † बलव्यसनमुच्यते ।
अत्र किञ्चिदसाध्यञ्च किञ्चित्साध्यन्तदुच्यते ॥ ७२ ॥
अपरुद्धं हि युध्येत निर्गत्यात्यन्तमूर्जितं ।
परिक्षिप्तं तु निर्मार्गं सर्वतः परिवेष्टितम् ॥ ७३ ॥
अमानितं हि युध्येत कृतमानार्थसङ्ग्रहं ।
न विमानितमत्यर्थं प्रदीप्तक्रोधपावकं ॥ ७४ ॥
युध्येताभृतमत्यर्थं तदात्वे कृतवेतन ।
न व्याधितमकर्म्मण्यं व्याधितं परिभूयते ॥ ७५ ॥
परिश्रान्तं हि युध्येत विश्रान्तं सुविधानतः ।
दूरायातं हतप्राणं न शस्त्रग्रहणक्षमं ॥ ७६ ॥
नवागतं हि तद्देश्यैर्मिश्रं युध्येत तन्नयात् ।
हतमुख्यमवीरं तु परिक्षीणं न युध्यते ॥ ७७ ॥
युध्येतेह प्रतिहतं प्रवीरैः सह सङ्गतं ।

---

* वीवधासारमिति च । † अभ्रञ्चेति ।

हतायजमनासक्तं प्रमाथितपुरःसरं ॥ ७८ ॥
आशानिर्वेदलब्धार्थं पूर्णाशन्नात्र युध्यते ।
नाभूयिष्ठप्रसारे तु निरुद्धेऽल्पतया भुवः ॥ ७९ ॥
युध्येतावृतसम्प्राप्तमपूर्वायुधवाहनं ।
कलत्रगर्भादुन्नीतकलत्रं सङ्गरक्षमं ॥ ८० ॥
अनेकराज्यान्तरितमति क्षिप्तन्नयुध्यते ।
अन्तर्गतामित्रशल्यमन्तःशल्यं हि न क्षमं ॥ ८१ ॥
अन्योन्यमेव निर्भिन्नं भिन्नगर्भं न युध्यते ।
तथा चापसृतञ्चैव तथा राज्यान्तरीकृतं ॥ ८२ ॥
अवियुक्तं ह्यपक्रान्तं * योद्धुन्तन्न क्षमं युधि ।
पितृपैतामहं मैालं तत्क्रुद्धं सान्त्वितं क्षमं ॥ ८३ ॥
मिश्रं शत्रुभिरेकस्थं तदाक्रान्ततयाऽक्षमं ।
दूष्ययुक्तं न युध्येत युध्येतोद्धृतकण्टकं ॥ ८४ ॥
*   *   *   *   * ।
प्रधानयोधसंयुक्तं † दूष्ययुक्तं समुन्नयेत् ‡ ॥ ८५ ॥
स्वविक्षिप्तं सुविषयाक्षिप्तमापद्युदाहृतं ।
प्रकृष्टदेशकालत्वान्मित्रक्षिप्तमयैागिकं ॥ ८६ ॥
धान्यादेर्वीवधाप्राप्तिरासारस्तु सुहृद्बलं ।
विच्छिन्नवीवधासारं सैन्यं युद्धाय नेष्यते ॥ ८७ ॥
कृतजानपदारक्ष्यं शून्यमूलं युधि क्षमं ।

---

* परिसृष्टं ह्युपक्रान्तमित्यन्यः । † सङ्गुप्तमिति वा । ‡ समुत्पतेत इति सुपाठः ।

अस्वामिसंहतश्चैव स्वामिना यद्विना कृतं ॥ ८८ ॥
न युध्येत भिन्नकूटं भिन्नकूटमनायकं ।
पश्चात्कोपाभितप्तं तु दुःपार्ष्णिग्राहमक्षमं ॥ ८९ ॥
आदेशिकं स्मृतं युद्धं मूढत्वान्न क्रियाक्षमं ।
बलं व्यसनमित्यादि तत्समीक्ष्य समुत्पतेत् ॥ ९० ॥
दैवोपपीडितं मित्रं ग्रस्तं शत्रुबलेन च ।
कामक्रोधसमुत्थैश्च दोषैः सम्परिकीर्त्तितैः ॥ ९१ ॥
नरेन्द्राद्याः प्रकृतयः शप्त याः परिकीर्त्तिताः ।
पूर्वं पूर्वं गुरुतरं तासां व्यसनमुच्यते ॥ ९२ ॥
इत्यादि सर्वं प्रकृतं यथावद्
बुध्येत राजा व्यसनं प्रयत्नात् ।
बुध्या च शक्त्या व्यसनस्य कुर्य्या-
दकालहीनं व्यपरोपणं हि ॥ ९३ ॥
प्रकृतिव्यसनानि भूतिकामः
समुपेक्षेत न हि प्रमाददर्पात् ।
प्रकृतिव्यसनान्युपेक्षते यो
न चिरात्तं रिपवः पराभवन्ति ॥ ९४ ॥
इदमिदमिति सम्यक् कर्म्मणा योजनीयं
नियतमिति विचिन्त्य प्रापयेदीहमानः ।
सुनयपिहितरन्ध्रः प्राकृतो यस्य वर्गः
क्षितिपतिरुपभुङ्क्ते स त्रिवर्गं चिराय ॥ ९५ ॥

इति कामन्दकीये नीतिसारे उत्सारप्रशंसाप्रकृतिव्यसनानि त्रयोदशः सर्गः ॥ १३ ॥

चतुर्द्दशसर्गप्रारम्भः ॥

अमात्याद्याः प्रकृतयो मित्रान्ता राज्यमुच्यते ।
अशेषराज्यव्यसनात् पार्थिवव्यसनं गुरु ॥ १ ॥
राजा त्वव्यसनी राज्यव्यसनापोहनक्षमः ।
न राज्यव्यसनापोहसमर्थं राज्यमूर्जितं ॥ २ ॥
अशास्त्रचक्षुर्नृपतिरन्ध इत्यभिधीयते ।
वरमन्धो न चक्षुष्मान्मदादाक्षिप्तसत्पथः ॥ ३ ॥
मन्त्रिभिर्मन्त्रकुशलैरन्धः सन्तार्य्यते नृपः ।
चक्षुष्मांश्च मदान्धः सन्नात्मानं हन्त्यशेषतः ॥ ४ ॥
शास्त्रचक्षुर्नृपस्तस्मान्महामात्यमते स्थितः ।
धर्म्मार्थप्रतिघातीनि व्यसनानि परित्यजेत् ॥ ५ ॥
वाग्दण्डयोश्च पारुष्यमर्थदूषणमेव च ।
स्मृतं व्यसनतत्त्वज्ञैः क्रोधजं व्यसनत्रयं ॥ ६ ॥
कामजं मृगया द्यूतं स्त्रियः पानं तथैव च ।
व्यसनं व्यसनार्थज्ञैश्चतुर्विधमुदाहृतं ॥ ७ ॥
वाक्पारुष्यपरं लोक उद्वेजनमनर्थकं ।
न कुर्य्यात्प्रियया वाचा प्रकुर्य्याज्जगदात्मतां ॥ ८ ॥
अकस्मादेव यः कोपादभीक्ष्णं बहु भाषते ।

तस्मादुद्विजते लोकः सस्फुलिङ्गादिवानलात् ॥ ९ ॥
हृदये वागसिस्तीक्ष्णो मर्मच्छिद्धि पतन्मुहुः ।
तेन च्छिन्नो नरपतिः स दीप्तो याति वैरितां ॥ १० ॥
नोद्वेजयेज्जगद्वाचा रूक्षया प्रियवाग्भवेत् ।
प्रायेण प्रियकर्म्मा यो कृपणोऽपि हि सेव्यते ॥ ११ ॥
असिद्धसाधनं षड्भिः शासनं दण्डमुच्यते ।
तद्युक्तेऽपनये दण्डे युक्तदण्डः प्रशस्यते ॥ १२ ॥
उद्वेजयति भूतानि दण्डपारुष्यवान्नृपः ।
भूतान्युद्वेजमानानि द्विषतां यान्ति संश्रयं ॥ १३ ॥
आश्रिताश्चैव लोकस्य विवृद्धिं यान्ति विद्विषः ।
विवृद्धाश्च विनाशाय तस्मान्नोद्वेजयेत्प्रजाः ॥ १४ ॥
लोकानुग्रहकर्त्तारः प्रवर्द्धन्ते महीभुजः ।
लोकवृद्ध्या नरेन्द्राणां वृद्धिस्तत्सङ्क्षये क्षयः ॥ १५ ॥
महत्स्वप्यपराधेषु दण्डं प्राणान्तिकं त्यजेत् ।
ऋते राज्यापहारात्तु युक्तदण्डः प्रशस्यते ॥ १६ ॥
दूष्यस्यादूषणार्थञ्च परित्यागो महीयसः ।
अर्थस्य नीतितत्त्वज्ञैरर्थदूषणमुच्यते ॥ १७ ॥
तदकस्मात्समाविष्टः कोपेनातिबलीयसा ।
नित्यमात्महिताकाङ्क्षी न कुर्य्यादर्थदूषणं ॥ १८ ॥
यानक्षोभो यानवतो यानाभिहरणं तथा ।
क्षुत्पिपासाश्रमायासशीतवातोष्णपीडनं ॥ १९ ॥

अभियानस्य सम्पत्त्या यानव्यसनजं महत् ।
दुःखं प्रतप्तसिकताकुशकण्टकभूमयः ॥ २० ॥
वृक्षसङ्कटजा दोषा लताकण्टकपाटनं ।
शैलपादलताजालस्थाणुवल्मीकपीडनं ॥ २१ ॥
प्रच्छन्नोपगतैः शैलसरिद्विपिनकुक्षिषु ।
बधबन्धपरिक्लेशैः सामन्ताटविकादिभिः ॥ २२ ॥
स्वसैन्यैश्च स्वकल्पैश्च परभिन्नैश्च मारणं ।
ऋक्षाजगरमातङ्गसिंहव्याघ्रभयानि च ॥ २३ ॥
दवाग्निधूमसंरोधो दिङ्मोहो भ्रमणानि च ।
इत्यादि पृथवीन्द्राणां मृगयाव्यसनं स्मृतं ॥ २४ ॥
जितश्रमत्वं व्यायाम आममेदकफक्षयः ।
चरस्थिरेषु लक्षेषु वाणसिद्धिरनुत्तमा ॥ २५ ॥
मृगयायां गुणानेतानाहुरन्ये न तत्क्षमं ।
दोषाः प्राणहराः प्रायस्तस्मात्तद्व्यसनं महत् ॥ २६ ॥
आमादयो हि जीर्यन्ते योग्ययैव दिवानिशं ।
चरेषु* यत्र लक्ष्येषु वाणसिद्धिश्च जायते ॥ २७ ॥
अथ चेन्मृगयाक्रीडां वाञ्छेत नगरान्तिके ।
कारयेन्मृगयारण्यं क्रीडाहेतोर्मनोरमं ॥ २८ ॥
परिक्षिप्तं परिखया मृगाणामप्यगम्यया ।
आयामपरिणाहाभ्यामर्द्धयोजनसम्मितं ॥ ३९ ॥

---

* चलेषु इति च ॥

गिरेरुपान्ते नद्या वा पर्य्याप्तजलशाड्वलं ।
अकण्टकलतागुल्मं विषपादपवर्जितं ॥ ३० ॥
पादपैः पुष्पफलदैः विज्ञातैश्चित्तहारिभिः ।
स्निग्धशीतघनच्छायैर्विटपैरुपशोभितं ॥ ३१ ॥
पांशुपूरितनिश्छिद्रं शुभ्रप्रदरकन्दरं ।
दलितस्थाणुवल्मीकपाषाणं समभूतलं ॥ ३२ ॥
शोधितग्राहसलिलं सम्भूतजलदाशयं ।
नानापुष्पसमाकीर्णं नानाविहगसङ्कुलं ॥ ३३ ॥
मृगसङ्घातसम्पूर्णं हस्तिनीकलभान्वितं ।
भग्नदन्तनखव्याघ्रं छिन्नशृङ्गविषाणि च ॥ ३४ ॥
सुखसंसेव्यलतया पुष्पवल्लीपिनद्धया ।
वनराज्या परिक्षिप्तं परिखातटजातया ॥ ३५ ॥
वहिर्दूरान्तराभोगनिर्वृक्षसमभूतलं ।
अगम्यं रिपुसैन्यानां मनःप्रीतिविवर्द्धनं ॥ ३६ ॥
तद्वने चरचित्तज्ञैः क्लेशायाससहैर्दृढैः ।
रक्षितं रक्षिभिः स्वाप्तैर्भूभुजां भूरिभूतये ॥ ३७ ॥
तत्कर्म्माप्तो नरेन्द्रस्य जनो जितपरिश्रमः ।
क्रीडनायास्य विविधा मृगजातीः प्रवेशयेत् ॥ ३८ ॥
अन्यकार्य्याविरोधेन प्रातश्चङ्क्रमणक्षमः ।
क्रीडनायाविशेद्राजा तदाप्तैः सहितो मतैः ॥ ३९ ॥
यदा च प्रविशेद्राजा क्रीडनार्थं तदा वहिः ।

सन्नद्धं यत्नतस्तिष्ठेत्सैन्यं दूरान्नगोचरं ॥ ४० ॥
सन्त्रियर्यै मृगयायाने गुणाः साधु प्रकीर्त्तिताः ।
क्रीडाप्रीतो नरपतिस्तांस्तत्र समवाप्नुयात् ॥ ४१ ॥
विधिरेष समुद्दिष्टो मृगयाक्रीडने वरः ।
न गच्छेदन्यथा राजा मृगयायां मृगा यथा ॥ ४२ ॥
महता रक्षणेनापि धनस्य द्राग्विमुक्तता ।
निःसत्यता निष्ठुरता क्रोधो वाक्शस्त्रखण्डनं॥ ४३ ॥
लोभो धर्म्मक्रियालोपः कर्म्मणामप्रवर्त्तनं ।
सत्समागमविच्छित्तिरसद्भिः सह वर्त्तनं ॥ ४४ ॥
अर्थनाशक्रियावश्यं नित्यं वैरानुबन्धिता ।
सत्यप्यर्थे निराशत्वमसत्यपि च रागिता ॥ ४५ ॥
प्रतिक्षणं क्रोधहर्षौ सन्तापश्च प्रतिक्षणं ।
प्रतिक्षणञ्च सङ्क्लेशः साक्षिप्रश्नः प्रतिक्षणं ॥ ४६ ॥
स्नानादिगात्रसंस्कारपरिभोगेष्वनादरः ।
अव्यायामोऽङ्गदौर्बल्यं शास्त्रार्थाप्रत्यवेक्षणं ॥ ४७ ॥
गूहनं मूत्रशकृतोः क्षुत्पिपासोपपीडनं ।
इत्यादींस्तत्र निपुणा द्यूतदोषान् प्रचक्षते ॥ ४८ ॥
पाण्डवो धर्म्मराजस्तु लोकपाल इवापरः ।
* द्यूतेन व्यसता विद्वान् कलत्राण्यपि हारितः॥ ४९ ॥

---

* द्यूतव्यसनमापन्नः कलत्राण्यपि हारितवान् इतीतरः ॥

नलश्च राजा द्यूतेन हृते राज्यमहोदये ।
धर्म्मदारान् वने त्यक्त्वा परकर्म्माकरोत्प्रभुः ॥ ५० ॥
तुल्यो भुवीन्द्रतुल्यस्य यस्य नास्ति धनुर्द्धरः ।
स रुक्मी रुक्मतुल्याभो द्यूतदोषाद्गतः क्षयं ॥ ५१ ॥
राजा कौशिकरूपाणां दन्तवक्त्रोऽपि मन्दधीः ।
तीव्रद्यूतकृताद्दोषाद्दन्तभङ्गमवाप्तवान् ॥ ५२ ॥
द्यूतादनर्थसंरम्भो द्यूतात्स्नेहक्षयो महान् ।
पक्षाणां सहितानाञ्च द्यूताद्भेदः प्रवर्त्तते ॥ ५३ ॥
इति केवलदोषं हि द्यूतं राजा परित्यजेत् ।
समाह्वयं हि मेधावी दर्पिणां विनिवारयेत् ॥ ५४ ॥
कालातिपातः कार्य्याणां धर्म्मार्थपरिपीडनं ।
नित्याभ्यन्तरवर्त्तित्वात् साधु प्रकृतिकोपनं ॥ ५५ ॥
रहस्यभेदस्तत् पक्षादकार्य्येषु प्रवर्त्तनं ।
ईर्षामर्षस्तथा क्रोधोऽनुरोधः साहसं तथा ॥ ५६ ॥
इत्यादि च स्त्रीव्यसनं पूर्वं यच्च प्रकीर्त्तितं ।
तस्मात् स्त्रीव्यसनं राजा राज्यकामः परित्यजेत् ॥ ५७ ॥
स्त्रीमुखालोकनतया व्ययाणामल्पचेतसां ।
ईहितानि हि गच्छन्ति यौवनेन सह क्षयं ॥ ५८ ॥
गमनं विह्वलत्वञ्च सञ्ज्ञानाशो विवस्त्रता ।
असम्बन्धप्रलापित्वमकस्माद्व्यसनं मुहुः ॥ ५९ ॥
प्राणग्लानिः सुहृन्नाशः प्रज्ञाश्रुतिमतिभ्रमः ।

सद्भिर्वियोगोऽसद्भिश्च सङ्गोऽनर्थेन सङ्गमः ॥ ६० ॥
स्खलनं वेपथुस्तन्द्रा नितान्तस्त्रीनिषेवणं ।
इत्यादि पानव्यसनमत्यन्तं सद्भिर्गर्हितं ॥ ६१ ॥
श्रुतशीलबलोपेताः पानदोषेण भूयसा ।
क्षयमक्षीणनामानो जग्मुरन्धकवृष्णयः ॥ ६२ ॥
योगीश्वरश्च भगवान् भार्गवो भृगुतुल्यधीः ।
शुक्रः पानमदात्तीव्राद्बुभुजे शिष्यमौरसं ॥ ६३ ॥
पानक्षिप्तो हि पुरुषो यत्र तत्र प्रवर्त्तते ।
यात्यसंव्यवहार्यत्वं यत्र तत्र प्रवर्त्तनात् ॥ ६४ ॥
कामं स्त्रियं निषेवेत पानं वा साधुमात्रया ।
न द्यूतमृगये विद्वान्नात्यन्तव्यसने हि ते ॥ ६५ ॥
तदपनयविधिज्ञैः श्रेयसां विघ्नकारि
व्यसनमिदमुदारं सप्त चैवोपदिष्टं ।
जनयति हि निसर्गादेकमप्याशु नाशं
किमु न भवति हन्तायौगपद्योदयेन ॥ ६६ ॥
घटयति परिभोगयाहितामिन्द्रियाणां
श्रुतमपि विनिहन्ति श्रेष्ठतां प्रेष्ठताञ्च ।
चलयति च विभूतिं भूयसीमप्यनीचै-
रपि विबुधमतीनां सप्तकोऽयं दुरन्तः ॥ ६७ ॥
अरिगणा नियतं व्यसने स्थितं
परिभवन्ति भवन्ति च दुश्छिदः ।

अपगतव्यसनाश्च बुधा रिपून्
परिभवन्ति भवन्ति च दुश्छिदः ॥ ६८ ॥
इति कामन्दकीये नीतिसारे सप्तव्यसनवर्गो
नाम चतुर्द्दशः सर्गः ॥ १४ ॥

पञ्चदशसर्गप्रारम्भः ॥

नानाप्रकारैर्व्यसनैर्विमुक्तः
शक्तित्रयेणाप्रतिमेन युक्तः ।
परं दुरन्तव्यसनोपपन्नं
यायान्नरेन्द्रो विजयाभिकाङ्क्षी ॥ १ ॥
प्रायेण सन्तो व्यसने रिपूणां
यातव्यमित्येव समादिशन्ति ।
तत्रैव पक्षो व्यसने हि नित्यं
क्षमस्तु सन्नभ्युदितोऽभियायात् ॥ २ ॥
यदा क्षमस्तु प्रशभं निहन्तुं
पराक्रमादूर्ज्जितमप्यमित्रं ।
तदा हि यायादहितानि कुर्व्वन्
परस्य वा कर्षणपीडनानि ॥ ३ ॥
सम्पन्नसस्यं विषयं परस्य
यायात्प्रमृग्यं विजयाय राजा ।
सस्योपघातेन परस्य वृत्ति-

च्छेदः स्वसैन्योपचयश्च साधु ॥ ४ ॥
विशुद्धपृष्ठः पुरतो विचिन्वन्
भयप्रदेशान् परकर्म्मवेदी ।
सुवीवधासारविशुद्धमार्गी
विशेद्धरित्रीं द्विषतोऽप्रमत्तः ॥ ५ ॥
समे प्रदेशे विषमे च भूमे-
र्निम्ने स्थले वा सुमुखेन यायात् ।
अनातुरः सन्नभयो हि विद्वान्
सन्नद्धगुल्मो विहितान्नपानः ॥ ६ ॥
ग्रीष्मे प्रभूताम्बुवनेन याया-
न्निर्वासनार्थं करिणां यथा तु ।
ऋतेऽम्भसो ग्रीष्मकृतात् प्रतापाद्
भवन्ति कुष्ठानि मतङ्गजानां ॥ ७ ॥
स्वस्थक्रियाणामपि कुञ्जराणा-
मुष्मा शरीरेष्वभिजाज्वलीति ।
आयासयोगेन हि सम्प्रवृद्धः
प्रसह्य हन्ति द्विरदान् प्रतापः ॥ ८ ॥
सर्व्वाणि सत्वानि खलूष्मकाले
विनाम्बुना यान्ति परामवस्थां ।
अन्धत्वमुष्णप्रवितप्तकायाः
प्रयान्ति सद्यः करिणोऽपिबन्तः ॥ ९ ॥

सुगन्धिदानच्युतिशीकरेषु
दन्ताभिघातस्फुरितोपलेषु ।
गजेषु नीलाभ्रसमप्रभेषु
राज्यं निबद्धं पृथिवीपतीनां ॥ १० ॥
सुकल्पितः संयुगदृष्टमार्गः
स्वधिष्ठितो वीरतमेन पुंसा ।
तुरङ्गमानां परिकल्पितानां-
मेको गजः षष्टिशतानि हन्ति ॥ ११ ॥
जले स्थले च द्रुमसङ्कटे च
साधारणे वा विषमे समेऽपि ।
प्राकारहर्म्यादिविदारणे च
ध्रुवं जया नागवतां बलानां ॥ १२ ॥
तस्माद्यतो भूरिजलस्तु पन्था
यातोऽन्नपानोपचितो विशङ्कः ।
तेनाभियायाज्जनयन् प्रतापं
शनैः शनैरश्रमयन् बलानि ॥ १३ ॥
अभ्युन्नतानामणुरप्युदारं
पश्चात्प्रकोपं जनयेदरीणां ।
तञ्चाप्रमत्तः प्रसमीक्ष्य याया-
न्न नाशयेद्दृष्टमदृष्टहेतोः ॥ १४ ॥
पश्चात्प्रकोपः पुरतः फलञ्च

पश्चात्प्रकोपश्च तयोर्गरीयान् ।
रन्ध्रं हि तद्विप्रकृता महत्त्वं
नयन्ति तस्मात्प्रसमीक्ष्य यायात् ॥ १५ ॥
पुरश्च पश्चाच्च यदा समर्थ-
स्तदाभियायान्महते फलाय ।
पुनः प्रसर्पन्नविशुद्धपृष्ठः
प्राप्नोति तीव्रं खलु पार्ष्णिभेदं ॥ १६ ॥
यास्यन् पुरो रक्ष्यमनेकवर्ग-
मनेकमुख्यञ्च बलं निदध्यात् ।
अनेकमुख्यस्य हि चैकमत्य-
मनेकमत्यं द्विषतामभेद्यं ॥ १७ ॥
अवश्ययातव्यतयोद्यतः सन्
पश्चात्प्रकोपाहितया न शङ्का ।
सेनापतिञ्चाप्यथ वा कुमारं
बलैकदेशेन पुरो निदध्यात् ॥ १८ ॥
अभ्यन्तराद्बाह्यकृताच्च दोषा-
दाभ्यन्तरस्त्वेव तयोर्गरीयान् ।
आदाय गच्छेदबहिःप्रचारान्
बाह्यांश्च कृत्वा विहितानुकल्पान् ॥ १९ ॥
पुरोहितामात्यकुमारकुल्याः
सेनाभिगोप्तार इमे प्रधानाः ।

एषां हि मन्त्राद्यतमप्रकोप-
मन्तःप्रकोपं समुपादिशन्ति ॥ २० ॥
राष्ट्रान्तपालाटविकाभिसीम्नां
बाह्यप्रकोपोऽन्यतमः प्रकोपः ।
उत्पद्यमानो निपुणप्रचारै-
स्तम्मन्त्रिभिः सम्यगुपाददीत ॥ २१ ॥
सामादिभिः संशमयेत् प्रकोपं
परस्परावग्रहभेदनैश्च ।
तथापि धीरः शमयेत् प्रकोपं
यथा भजेरन्न परान् प्रतप्ताः ॥ २२ ॥
मनुष्ययुग्यापचयक्षयो हि
हिरण्यधान्यापचयव्ययस्तु ।
तस्मादिमान्नैव विदग्धबुद्धिः
क्षयव्ययायासकरीमुपेयात् ॥ २३ ॥
अवश्यनिष्पत्तिमहाफलाढ्या-
मदीर्घसूत्रां परिणामकल्पां ।
कामं व्ययायासकरीमुपेया-
न्न त्वेव जातु क्षयदोषयुक्ताम् ॥ २४ ॥
वस्तुष्वशक्येषु समुद्यमश्चे-
च्छक्येषु मोहादसमुद्यमश्च ।
शक्येषु कालेन समुद्यमश्च

त्रिधैव कार्य्यव्यसनं वदन्ति ॥ २५ ॥
कामोऽक्षमादक्षिणतानुकम्पा
ह्रीः साध्वसं क्रौर्य्यमनार्य्यता च ।
दम्भोऽभिमानोऽप्यतिधार्म्मिकत्वं
दैन्यं स्वयूथस्य विमाननञ्च ॥ २६ ॥
द्रोहो भयं शश्वदुपेक्षणञ्च
शीतोष्णवर्षाप्रसहिष्णुता च ।
एतानि काले समुपाहितानि
कुर्व्वन्त्यवश्यं खलु सिद्धिविघ्नं ॥ ३७ ॥
निजोऽथ मैत्रश्च समाश्रितश्च
सम्बन्धजः कार्य्यसमुद्भवश्च ।
भृतो गृहीतो विविधोपचारैः
पक्षं बुधाः सप्तविधं वदन्ति ॥ २८ ॥
सदानुवृत्त्या* गुणकीर्त्तनेन
निन्दासहत्वेन च रन्ध्रगुप्त्या ।
तदर्थशौर्य्योद्यमसङ्कथाभिः
पक्षोऽनुरागी स हि वेदितव्यः ॥ २९ ॥
कुलीनमार्य्यं श्रुतवद्विनीतं
मानोन्नतं सभ्यमहार्य्यबुद्धिं ।
कृतज्ञतोर्जो†मतिसत्वयुक्तं

* अनुवृत्त्येति वा ।   † ऊर्जो बलं ।

सद्वृत्तपक्षं खलु तञ्च विद्यात् ॥ ३० ॥
उद्योगमेधाधृतिसत्त्वसत्य-
त्यागानुरागस्थितिगौरवाणि ।
जितेन्द्रियत्वं प्रसहिष्णुता ह्रीः
प्रागल्भ्यमित्यात्मगुणान् वदन्ति ॥ ३१ ॥
मन्त्रस्य शक्तिं सुनयोपचारं
सुकोषदण्डौ प्रभुशक्तिमाहुः ।
उत्साहशक्तिं बलवद्विचेष्टां
त्रिशक्तियुक्तो भवतीह जेता ॥ ३२ ॥
शैघ्र्यं सुदाक्ष्यं व्यसनेष्वदैन्य-
मुत्साहसम्पत्स्वतिधीरता च ।
आत्यन्तिकी शास्त्रसमुद्भवा च
सांसर्गिकी धीः परिणामिनी च ॥ ३३ ॥
उत्साहसत्त्वाध्यवसायचेष्टा-
दार्ढ्यं च कर्म्मस्वतिपौरुषञ्च ।
अरोगता कर्म्मफलोपपत्ति-
र्दैवानुकूल्यं हि निराधिता च ॥ ३४ ॥
पक्षादिदानेन गृहीतकोषः
पक्षादिहीनं रिपुमभ्युपेयात् ।
इति प्रसर्पन् नियतं समुद्र-
प्रक्षालितां तां लभते धरित्रीं ॥ ३५ ॥

कालो गजानां सजलाभ्रजालो
यातुं तदन्यश्च तुरङ्गमानां ।
नात्युष्णवर्षोष्णतुषारयुक्तः
संपन्नशस्यस्त्विति कालसम्पत् ॥ ३६ ॥
रात्रावुलूको विनिहन्ति काकं
काकोऽप्युलूकं रजनीव्यपाये ।
इति स्म कालं प्रसमीक्ष्य यायात्
काले भवन्तीह समीहितानि ॥ ३७ ॥
श्वा नक्रमाकर्षति कूलसंस्थं
श्वानञ्च नक्रः सलिलाभ्युपेतं ।
व्यायच्छमानो ध्रुवमभ्युपैति
देशस्थितः कर्म्मबलोपभोगं ॥ ३८ ॥
समं तुरङ्गैर्विषमं च नागै-
स्तथा जलाढ्यं समहीधरं च ।
नागावृतं पक्षबलानुपेतै-
र्यथाबलञ्च प्रसमीक्ष्य मिश्रं ॥ ३९ ॥
मरुप्रगाढं पतति स्म तोये*
ग्रीष्मेऽप्यनूपोदककक्षदुर्गं ।
मिश्रञ्च संवीक्ष्य यथासुखञ्च
गच्छेन्नरेन्द्रो विजयाय देशं ॥ ४० ॥

---

* वर्षति पर्जन्ये ।

न चातितोयं न च तोयहीनं
युक्तं च सम्यग्यवसेन्धनेन ।
उपेत्य मार्गं बहुतक्षयुक्तः
सुखप्रयाणैरिपुमभ्युपेयात् ॥ ४१ ॥
सुवीवधासारमुपेततोयं
विश्वासिभिः क्रान्तजलं* विशुद्धं ।
तन्मात्रमेव द्विषतामुपेया-
द्यस्मान्न कुर्यादपयानमार्तः ॥ ४२ ॥
ये दूरयात्रां† सहसा विशन्ति
मूढा रिपूणामविचार्य्य भूमिं ।
ते यान्ति तेषामचिरेण खड्ग-
धारापरिष्वङ्गमयत्नसाध्याः ॥ ४३ ॥
मार्गे च दुर्गे विनिविष्टसैन्यो
विधाय रक्षां विधिवद्विधिज्ञः ।
सन्नद्धपार्श्वस्थितवीरयोधः
सेवेत साध्वीं सुखयोगनिद्राम् ॥ ४४ ॥
भ्रमत्तुरङ्गद्विरदेन्द्रहेषां
घण्टास्वनासादितकर्णरन्ध्रः ।
यदन्तरा च प्रतियोधवृत्तां
के जाग्रतीत्यादरमाद्रियेत ॥ ४५ ॥

---

* विश्वासिताक्रान्तजलमिति वा । † दूरमार्गमिति भिन्नः ।

ततः प्रबुद्धः शुचिरिष्टदेवः
श्रीमद्विभूषोज्ज्वलितः प्रहृष्टः ।
सेवेत मन्त्रिप्रवरैर्यथावत्
पुरोहितामात्यसुहृद्गणैश्च ॥ ४६ ॥
कर्त्तव्यतां तैः सह संविचार्य्य
यानं समास्थाय विचित्रयानः ।
कुलोद्गतैः शस्त्रिभिरिष्टतुल्यै- *
र्बहिर्न्निरीयात् परिवारितः सन् ॥ ४७ ॥
पश्येन्नृपो हस्तिरथाश्वचर्य्यां
सामूहिकं योधगणं पृथक् च ।
विवक्षितांश्च द्विरदेन्द्रमुख्यां-
स्तुरङ्गमांश्चापि विधानयुक्तान् ॥ ४८ ॥
सुखोपगम्यः स्मितपूर्व्वभाषी
प्रियं वदेद्भृत्यधिकं च दद्यात् ।
प्रियेण दानेन च सङ्गृहीता-
स्त्यजन्ति भर्त्तर्य्यपि जीवितानि ॥ ४९ ॥
रथाश्वनागाकुञ्जरहानयोग्यो
नित्यक्रियः स्याद्धनुषि प्रगल्भः ।
सुमेधसां कर्म्मणि दुष्करेऽपि
नित्यक्रियाकौशलमादधाति ॥ ५० ॥

* पत्तिभिरात्मतुल्यैरित्यपरः ।

सन्नद्धमुच्चैर्द्विपमास्थितः सन्
सन्नद्धसैन्यानुगतोऽविकुर्वन् ।
सामन्तदूतेन हि साधुमन्त्रः
प्रवीरयोधान्तरितेन यायात् ॥ ५१ ॥
आलोकयेद्बुद्धिगुणोपपन्नै-
श्चरैश्च दान्तैश्च परापचारम् ।
एतैर्विमुक्तो भवति क्षितीन्द्रो
जनैरनेत्रैश्च समानधर्म्मा ॥ ५२ ॥
विलोभयन् किञ्चिदपि प्रयच्छन्
कुर्वीत मित्रं द्विषतो न पानम् ।
राष्ट्रादभीक्ष्णं द्विषतः प्रपण्यं
पण्यैर्हि तन्नालिकयाऽऽददीत ॥ ५३ ॥
उपक्रमं वाञ्छितमाशु कुर्य्यात्
दूतोपयानात् क्रियमाणसन्धिः ।
स चेद्विसन्धिर्न हि तत्र भेदः
कृतो भवत्यात्मसमुच्छ्रयश्च ॥ ५४ ॥
दौर्गान् पथिघाटविकान्तपालान्
संश्लेषयेद्दानवता च साम्ना ।
विरुद्धदेशेषु हि तन्निरोधे
ते चास्य मार्गोपदिशो भवन्ति ॥ ५५ ॥
अकारणादेव हि कारणाद्वा

य एव कश्चित्पुरुषोऽरिसेवी ।
निजश्च विश्लिष्ट उपेतशस्त्र
आयाति यस्तस्य गतिं प्रपश्येत् ॥ ५६ ॥
आरिप्सुना मन्त्रबलान्वितेन
प्रागेव कार्य्यो निपुणं विचारः ।
दोष्णां बलान्मन्त्रबलं गरीयः
शक्रोऽसुरान् मन्त्रबलाद्विजिग्ये ॥ ५७ ॥
मनीषया निर्मलया विलोकितं
फलाय कर्म्मोद्यममास्थितः परम् ।
अकालहीनं नयवित्समाचरेत्
फलं ह्यकाले नियतं व्युदस्यति ॥ ५८ ॥
प्रभावितानां श्रुतशौर्य्यशालिनां
यथावदालोकितमार्गचारिणाम् ।
निकामदैवी द्युतिरुन्नतात्मनां
भुजङ्गदीर्घेषु भुजेषु लम्बते ॥ ५९ ॥
समुदितनरसम्पद्भूरिसम्पन्नसस्ये
विगतशलिलपङ्के काल उद्युक्तवृत्तिः* ।
कुसुमितसहकारश्रीज्वलत्कानने वा
नरपतिररिभूमिं साधु गच्छेज्जयाय ॥ ६० ॥
इति नरपतिराहितादरः सन्

---

* उद्भूतशक्तिरिति वा ।

परमभियोक्तुमनाः समुत्पतेत् ।
इति हृतविषयोपसेवमानो
नियतमरातिरूपैति गोचरं स्वं ॥ ६१ ॥

इति कामन्दकीये नीतिसारे यात्राभियोगदर्शनं नाम पञ्चदशः सर्गः ॥ १५ ॥

षोडशसर्गप्रारम्भः ।

यायाद्वैरिपुराभ्यासं भूभागे साधुसम्मते ।
स्कन्धावारनिवेशज्ञः स्कन्धावारं निवेशयेत् ॥ १ ॥
चतुरस्रं चतुर्द्वारं नातिविस्तारसङ्कटम् ।
महाप्रतोलीप्राकारं महापरिखया वृतं ॥ २ ॥
शृङ्गाटमर्द्धचन्द्रं वा मण्डलं दीर्घमेव च ।
भूमिप्रदेशसामर्थ्यादागारमुपकल्पयेत् ॥ ३ ॥
विविक्तैश्च विभक्तैश्च शृङ्गैरन्वितमायतैः ।
गुप्तकक्षं पटाकारैर्महामार्गसमावृतं ॥ ४ ॥
तस्य मध्ये मनो ह्लादि महामौलबलावृतम् ।
अन्तःकोषगृहोपेतं कारयेद्राजमन्दिरं ॥ ५ ॥
मौलभुक्तं श्रेणिसुहृद्द्विषदाटविकं बलम् ।
राजहर्म्यं समावृत्य क्रमेण विनिवेशयेत् ॥ ६ ॥
अन्ते चागणितान् क्रूरान् लुब्धकान् दुष्टकर्म्मणः ।
पर्य्याप्तवेतनान् स्वाप्तान् मण्डलेन निवेशयेत् ॥ ७ ॥

हस्तिनो लब्धनामानस्तुरङ्गास्तु मनोजवाः ।
गृहोपकण्ठे नृपतेर्वसेयुः स्वाप्तरक्षिताः ॥ ८ ॥
यामवृत्त्या सुसन्नद्धं रात्रिन्दिवमुदायुधम् ।
अन्तर्वंशिकसैन्यञ्च तिष्ठेद्राजाऽभिगुप्तये ॥ ९ ॥
युद्धयोग्यो महादन्ती सन्नद्धः साध्वधिष्ठितः ।
तिष्ठेन्नरपतेर्द्वारि वेगवांश्च तुरङ्गमः ॥ १० ॥
सैन्यैकदेशः सन्नद्धः सेनापतिपुरःसरः ।
प्रपन्नवान् परिपतेन्मण्डलेन बहिर्न्निशि ॥ ११ ॥
परसैन्यप्रचारञ्च सन्नद्धाः शीघ्रपातिनः ।
वाताश्वका विजानीयुर्दूरसीमान्तपातिनः ॥ १२ ॥
तोरणाबद्धमाल्येषु यन्त्रवत्सु पताकिषु ।
द्वारेषु परमां गुप्तिं कारयेदाप्तकारिभिः ॥ १३ ॥
निर्गच्छेच्च विशेच्चापि सर्व्व एवोपलक्षितः ।
तिष्ठेयुः परदूताश्च राजशासनगोचराः ॥ १४ ॥
वृथाकोलाहलाद्धास्याद् द्यूतात् पानाच्च वारितः ।
सज्जोपकरणस्तिष्ठेत् सर्व्वकार्य्योन्मुखो जनः ॥ १५ ॥
वहिःखातात् स्वसिद्धानां मुक्त्वा सञ्चारमायतम् ।
परसैन्यविनाशार्थं सर्व्वां भूमिं विनाशयेत् ॥ १६ ॥
क्वचित् कण्टकशाखाभिः क्वचित् कीलैरयोमुखैः ।
भूषयेत् परितो भूमिं प्रच्छदप्रदरैरपि ॥ १७ ॥
निर्वृक्षक्षुपपाषाणस्थाणुवल्मीकनिर्द्रवैः ।

कारयेत कारणैश्चित्रैः सैन्यव्यायाममन्वहम् ॥ १८ ॥
यस्मिन्देशे यथाकामं सैन्यव्यायामभूमयः ।
परस्य विपरीतश्च स्मृतो देशः स उत्तमः ॥ १९ ॥
आत्मनश्च परेषां च तुल्या व्यायामभूमयः ।
सुमध्यमः स उद्दिष्टो देशः शास्त्रार्थचिन्तकैः ॥ २० ॥
अरातिसैन्यव्यायामसुपर्य्याप्तमहीतलः ।
आत्मनो विपरीतश्च यः स देशोऽधमः स्मृतः ॥ २१ ॥
नित्यमुत्तममाकांक्षेत्तदभावे तु मध्यमम् ।
अधमं बन्धनागारं नोपासेवेत सिद्धये ॥ २२ ॥
आक्रान्त इव केनापि रोगानीकैरनुद्रुतः ।
अकस्मादुद्भवद्द्वेषो राजनीहारसंवृतः ॥ २३ ॥
विधूतपरुषैर्वातैरकस्माच्च पतद्ध्वजाः ।
परस्परभवद्द्रोहो न तथा तूर्य्यनिस्वनः ॥ २४ ॥
उत्प्रेक्षितभयत्रासो निर्घातोल्काविभूषितः ।
उद्भ्रमः प्रज्वलच्छत्रो विदक्षिणशिवारुतः ॥ २५ ॥
मण्डलैः काकगृध्राणामाकीर्णो रूक्षवासिभिः ।
मुहुरत्युग्रतादीप्तः संसिक्तो रक्तवृष्टिभिः ॥ २६ ॥
परीतराजनक्षत्रः क्रूरैरौत्पातिकैर्ग्रहैः ।
सूर्य्यदृष्टकबन्धादिरकस्मान्मूढवाहनः ॥ २७ ॥
अकस्मान्मत्तमातङ्गप्रशुष्यद्दानशीकरः ।
इत्यादिविकृतोपेतः स्कन्धावारो न शस्यते ॥ २८ ॥

प्रहृष्टनरनारीकः प्रशस्तस्वनदुन्दुभिः ।
गम्भीरहेषितहयः शस्तबृंहितकुञ्जरः* ॥ २९ ॥
पुण्याहब्रह्मघोषाढ्यो नृत्यगीतसमस्वनः ।
निर्भीतिको महोत्साह आकाङ्क्षितजयोदयः ॥ ३० ॥
निरजस्कोऽतिवृष्टश्च प्रादक्षिण्यस्थितग्रहः ।
दिव्यान्तरीक्षैरुत्पातैः पार्थिवैश्चाप्यदूषितः ॥ ३१ ॥
नीचैः प्रवृत्तानुलोममारुतस्तुतमङ्गलः ।
हृष्टपुष्टबलः साधुः सुगन्धिज्वलितानलः ॥ ३२ ॥
अमद्यमाद्यन्मातङ्ग आसाराभ्युदयान्वितः ।
इत्यादिलक्षणोपेतः स्कन्धावारः प्रशस्यते ॥ ३३ ॥
शस्ते तस्मिन् द्विषो भङ्गो ज्ञेयोऽशस्ते विपर्य्ययः ।
निमित्तान्येव शंसन्ति शुभाशुभफलोदयम् ॥ ३४ ॥
तस्मादेतानि शास्त्रज्ञो राजा समुपलक्षयेत् ।
प्रशस्तेन निमित्तेन विशुद्धेनान्तरात्मना ॥ ३५ ॥
व्यक्तमारभ्यमाणं हि सिद्धिं याति समीहितं ।
सहायसम्पद्विज्ञानं सत्त्वं दैवानुकूलता ॥ ३६ ॥
उद्योगो व्यवसायश्च यस्यैते तस्य सिद्धयः ।
तन्मूलत्वात् प्रजानां तु राजा स्कन्ध इति स्मृतः ॥३७॥
आवारोऽमात्यदण्डादिर्वृत्तिरावार उच्यते ।
भूतानां भूतिनिष्पत्तेरावारेण महीयसा ॥ ३८ ॥

---

* पूजितोद्बृंहितद्विपः ।

आवृतस्तु यतः स्कन्धः स्कन्धावारस्ततः स्मृतः* ।
समवस्कन्दवासाम्बुवीवधासारनिग्रहाः ।
एते प्रयत्नतो रक्ष्याः स्कन्धावारस्य मृत्यवः॥ ३९ ॥

इति प्रयत्नेन निवेशयेद्बलं
शुभाशुभं वास्य तदोपलक्षयेत् ।
परस्य चैतन्निपुणं विलोकयेत्
समारभेताशुभहीनदर्शने ॥ ४० ॥

इति कामन्दकीये नीतिसारे स्कन्धावारसन्निवेशो निमित्तज्ञानञ्च षोडशः सर्गः ॥ १६ ॥

सप्तदशसर्गप्रारम्भः ।

महाप्रज्ञानसम्पन्नः सत्त्वदैवोपवृंहितः ।
उद्योगाध्यवसायाभ्यामुपायान्निक्षिपेत् परे ॥ १ ॥
चतुरङ्गबलं मुक्त्वा कोषो मन्त्रश्च युध्यते ।
तत्साधुमन्त्रो मन्त्रेण कोषेण च जयेदरीन् ॥ २ ॥
साम दानञ्च दण्डश्च भेदश्चेति चतुष्टयम् ।
मायोपेक्षेन्द्रजालं च सप्तोपायाः प्रकीर्त्तिताः ॥ ३ ॥
परस्परोपकाराणां कीर्त्तनं गुणकर्म्मसु † ।
सम्बन्धस्य समाख्यानमायत्याः सम्प्रकाशनम् ॥ ४ ॥
वाचा पेशलया साधु तवाहमिति चार्पणम् ।

---

* अतो व्याचरितः स्कन्धः स्कन्धावार इति स्मृत इति द्वितीयः पाठः।

† दर्शनं गुणकीर्त्तनमिति च।

इति सामप्रयोगज्ञैः साम पञ्चविधं स्मृतम् ॥ ५ ॥
यः सम्प्राप्तधनोत्सर्गो उत्तमाधममध्यमः ।
प्रतिदानं तथा तस्य गृहीतस्यानुमोदनम् * ॥ ६ ॥
द्रव्यादानमपूर्व्वं च स्वयं ग्राहप्रवर्त्तनम् ।
देयस्य प्रतिमोक्षश्च दानं पञ्चविधं स्मृतं ॥ ७ ॥
स्नेहरागापनयनं संहर्षोत्पादनं तथा ।
सन्तर्जनं च भेदज्ञैर्भेदस्तु त्रिविधः स्मृतः ॥ ८ ॥
बधोऽर्थग्रहणं चैव परिक्लेशस्तथैव च ।
इति दण्डविधानज्ञैर्दण्डोऽपि त्रिविधः स्मृतः ॥ ९ ॥
प्रकाशश्चाप्रकाशश्च पूर्व्वो † द्विविध इष्यते ।
प्रकाशदण्डान् कुर्व्वीत लोकद्विष्टांस्तथा रिपून् ॥ १० ॥
यैरुद्विजेतेह लोको ये चैव नृपवल्लभाः ॥
बाधन्ते ह्यधिकं ये च तेषूपांशु प्रवर्त्तते ‡ ॥ ११ ॥
विषेणोपनिषद्योगैः शस्त्रेणोद्वर्त्तनेन § वा ।
तथोपांशु नयेद्दण्डं यथान्यो न विभावयेत् ॥ १२ ॥
ब्राह्मणे जातिमात्रेऽपि धार्म्मिके चान्त्यजेऽपि हि ।
धर्म्मोन्निनीषया || विद्वान् न बधं दण्डमादिशेत् ॥ १३ ॥
उपेक्षया वा हन्तव्या येषूपांशु प्रशस्यते ।
उपेक्षां चापि निपुणः प्रत्यक्षं परिवर्ज्जयेत् ॥ १४ ॥

---

* अनुवर्त्तनमिति वा । † दण्ड इति चान्यः । ‡ प्रशस्यते इति वा पाठः ।
§ उदकवर्षणेनेत्यर्थः । || धर्म्मोन्नतिपर इति चापरः ॥

प्रविशन्निव चेतांसि दृष्ट्वा साधु पिबन्निव ।
स्रवन्निवामृतं साम प्रयुञ्जीत प्रियं वचः ॥ १५ ॥
वागनुद्वेगजननी सामेति परिकीर्त्त्यते ।
सामाख्यं सुनृतं सत्यं प्रियं स्तोत्रं च कीर्त्यते ॥ १६ ॥
आत्मनो विषयमिव कुर्वन् दद्यात् समीहितम् ।
जलवत् पर्वतान् शत्रून् भिन्द्यादनुपलक्षितः ॥ १७ ॥
क्षीराब्धिर्मथितः साम्ना फलायामरदानवैः ।
निजघ्निरे धार्त्तराष्ट्रान् सामप्रद्वेषिणोऽचिरात् ॥ १८ ॥
दारुणं विग्रहं विद्वान् दानेन प्रशमं नयेत् ।
इन्द्रोपचारे शुक्रस्य दानेन समभीप्सितवान् ॥ १९ ॥
अपराधेन दुहितुः कुपिते भृगुनन्दने ।
वृषपर्वाप्रदानेन दानवेन्द्रोऽभवत् सुखी ॥ २० ॥
उपगम्यापि दातव्यं बलिने शान्तिमिच्छता ।
समूल एव गान्धार्य्या अप्रयच्छन् गतः क्षयम् ॥ २१ ॥
किञ्चित् प्रयच्छन् भूयस्या तृष्णया परिलोभयन् ।
भिन्द्याच्चतुर्विधान् भेदान् प्रविश्योभयचेतनैः ॥ २२ ॥
अलब्धस्वपणो * लुब्धो मानी चाप्यवमानितः ।
क्रुद्धश्च कोपितो यस्मात् तथातीतोऽवभाषितः ॥ २३ ॥
यथाभिलषितैः कामैर्भिन्द्यादेतांश्चतुर्विधान् ।
परपक्षे स्वपक्षे च यथावत् प्रशमं नयेत् ॥ २४ ॥

---

* अलब्धवेतन इति च ।

भेदं कुर्व्वीत यत्नेन मन्त्र्यमात्यपुरोधसाम् ।
तेषु भिन्नेषु भेदो हि युवराजे तथोर्जिते ॥ २५ ॥
अमात्यो युवराजश्च भुजावेतौ महीपतेः ।
मन्त्री नेत्रं हि भिन्नेऽस्मिन्नेकस्मिन्नपि तद्विधः ॥ २६ ॥
सर्व्वावस्थं हि मेधावी तत्कुलीनं विकारयेत् ।
विकृतस्तु कुलीनस्तु स्वयोनिं ग्रसतेऽग्निवत् ॥ २७ ॥
तत्कुलीनेन तुल्यस्तु पुमानभ्यन्तरोषितः ।
तस्मादेतौ परं भिन्द्याच्छमं वात्मनि सन्धयेत् ॥२८॥
तत्रोपजापः कर्त्तव्यो यः कोपानुग्रहक्षमः ।
स कल्याणः शठो वेति परीक्ष्यः सूक्ष्मया धिया॥२९॥
कल्याणस्तु यथाशक्ति करोति सफलं वचः ।
शठः पक्षौ चलयति द्वावथार्थोपलिप्सया ॥ ३० ॥
पूर्व्वसेनापतिर्नीचः कालयापनमाश्रितः ।
मिथ्याभिशस्तः श्रीकाम आहूयाप्रतिमानितः॥ ३१॥
राजद्वेषी तत्कुलीनो दुष्यते यश्च भूभुजा ।
आहितव्यवसायश्च तथा करनिवेशितः ॥ ३२ ॥
रणप्रियः साहसिक आत्मसम्भावितस्तथा ।
विच्छिन्नधर्मकामार्थः क्रुद्धो मानी विमानितः ॥ ३३ ॥
भीतः स्वदोषाभित्रस्तः कृतवैरोऽभिशान्त्वितः ।
अतुल्येन सहाशक्तस्तुल्यमानो निराकृतः ॥ ३४ ॥
अकारणान्निरुद्धश्च कारणाच्च विशेषितः ।

अकारणात् परित्रस्तः पूजार्होऽप्रतिपूजितः ॥ ३५ ॥
हृतद्रव्यकलत्रश्च महाभोगाभिकाङ्क्षितः ।
परिक्षीणो वहिर्बन्धुर्वहिर्द्रव्यो वहिष्कृतः ॥ ३६ ॥
इति भेद्याः समाख्याता भिन्द्यादेतान् परस्थितान् ।
आगतान् पूजयेत् कामैर्निजांश्च परिसाधयेत् ॥ ३७ ॥
समतृष्णानुसन्धानं समन्युभयदर्शनम् ।
प्रधानं दानमानञ्च भेदोपायाः प्रकीर्त्तिताः ॥ ३८ ॥
भेदं कुर्वीत मतिमान् विगृहीतो बलीयसा ।
षण्डामर्कौ सुरैर्भित्त्वा बलवन्तौ पराजितौ ॥ ३९ ॥
दण्डेन हि समाहन्याद्भित्त्वाऽरेः संहतं बलं ।
भिन्नं हि तत् काष्ठमिव तृणदघ्नं विशीर्य्यते ॥ ४० ॥
उत्साहदेशकालैस्तु संयुक्तः सुसहायवान् ।
युधिष्ठिर इवात्यर्थं दण्डेनास्तन्नयेदरीन् ॥ ४१ ॥
आत्मनः शक्तिमुद्वीक्ष्य दण्डमभ्यधिकं नयेत् ।
एकाकी सत्त्वसम्पन्नो रामः क्षत्रं पुराऽबधीत् ॥ ४२ ॥
अलसं विक्रमे शान्तं विहितोपायचेष्टितम् ।
क्षयव्ययप्रसारैस्तु सन्तप्तं परिविदुतम् ॥ ४३ ॥
भीतं मूर्खं स्त्रियं बालं धार्म्मिकं दुर्जनं पशुम् ।
मैत्रीप्रधानं कल्याणबुद्धिं सान्त्वेन साधयेत् ॥ ४४ ॥
लुब्धं क्षीणञ्च दानेन सत्कृत्य वशमानयेत् ।
अन्योन्यशङ्कयोद्भिन्नान् दुष्टान् दण्डस्य कारणात् ॥ ४५ ॥

पुत्रान् भ्रातृंश्च बन्धूंश्च सामर्थ्येन च साधयेत् ।
एतैः कः सदृशो लोके दूरं रिपुकृतैरपि ॥ ४६ ॥
सामैतेषु प्रयुञ्जीत दैवात् प्रस्खलितेष्वपि ।
दुष्करं यान्ति विकृतिस्पर्धाशीलनिबन्धनात् ॥ ४७ ॥
कुलं शीलं दया दानं धर्म्मः सत्यं कृतज्ञता ।
अद्रोह इति येष्वेतदाचार्य्यांस्तान् प्रचक्षते ॥ ४८ ॥
पौरजानपदांश्चैव दण्डमुख्यश्च दण्डवित् ।
साधयेद्दानभेदाभ्यां दानभेदविचक्षणः ॥ ४९ ॥
अपराद्धांस्तु सुस्निग्धान् स्नेहोक्त्या मानदानतः ।
साधयेद्भेददण्डाभ्यां यथा योगेन चापरान् ॥ ५० ॥
देवताप्रतिमास्तम्भसुषिरान्तर्गतैर्नरैः ।
पुमान् स्त्रीवस्त्रसंवीतो निशि चाद्भुतदर्शनम् ॥ ५१ ॥
वेतालानां पिशाचानां देवानाञ्च सुरूपता ।
इत्यादिमाया विज्ञेया मानुषी मानुषैश्चरन् ॥ ५२ ॥
कामतो रूपधारित्वं शस्त्रास्त्राश्माम्बुवर्षणम् ।
तमोनिलीनता चैव इति माया च मानुषी ॥ ५३ ॥
जघान कीचकं भीम आश्रितः स्त्रीस्वरूपतां ।
चिरं प्रच्छन्नरूपोऽभूद्दिव्यया माययाऽनलः ॥ ५४ ॥
अन्याये व्यसने युद्धे प्रवृत्तस्यानिवारणम् ।
इत्युपेक्षार्थकुशलैरुपेक्षा त्रिविधा स्मृता ॥ ५५ ॥
अकार्य्ये सज्जमानस्तु विषयान्धीकृतेक्षणः ।

कीचकस्तु विराटेन हन्यतामित्युपेक्षितः ॥ ५६ ॥
ससज्जं भीमसेनं वा स्वार्थविच्छेदभीतया ।
हिडिम्बया निजो भ्राता हन्यतामित्युपेक्षितः॥५७॥
मेघान्धकारवृष्ट्यग्निपर्वताद्भुतदर्शनम् ।
दूरस्थानाञ्च सैन्यानां दर्शनं ध्वजशालिनां ॥ ५८ ॥
छिन्नपाटितभिन्नानां संस्कृतानाञ्च दर्शनं ।
इतीन्द्रजालं द्विषतो भीत्यर्थमुपकल्पयेत् ॥ ५९ ॥
इत्युपायाः समाख्याता राज्ञो नानार्थसाधकाः ।
सामैतेषु हि सामज्ञो यथा कामं प्रयोजयेत् ॥ ६० ॥
सामभेदौ च कर्त्तव्यौ साधु दानपुरःसरौ ।
दानेन हि समायुक्तावेतावर्थस्य सिद्धये ॥ ६१ ॥
दानरिक्तेन सर्व्वत्र साम्ना कृत्यं भृशेन वा ।
निर्दानं साम नायाति कलत्रेष्वपि संस्थितिम् ॥६२॥
इत्याद्युपायान्निपुणं नयज्ञो
विनिक्षिपेच्छत्रुबले निजे वा ।
निरभ्युपायो नियतं प्रयाणं
विचेष्टमानोऽन्ध इवाभ्युपैति ॥ ६३ ॥
अवश्यमायान्ति वशं विपश्चिता-
मुपायसन्दर्शिबलेन सम्पदः ।
भवन्त्युदारा विधिवत् प्रयोज्यते
फलं हि राज्ञां क्वचिदर्थसिद्धये ॥ ६४ ॥

इति कामन्दकीये नीतिसारे उपायविकल्पो नाम सप्तदशः सर्गः ॥ १७ ॥

अष्टादशसर्गप्रारम्भः ।

सामादीनामुपायानां त्रयाणां विफले नये ।
विनयेन्नयसम्पन्नो दण्डं दण्ड्येषु दण्डवित् ॥ १ ॥
देवानभ्यर्च्य विप्रांश्च प्रशस्तग्रहतारकं ।
षड्विधं तु बलं व्यूह्य द्विषतोऽभिमुखं व्रजेत् ॥ २ ॥
सत्कारादनुरागाच्च सह सङ्कटनाशनात् ।
नित्यं तद्भावभावित्वान् मौलं भूतबलाद्गुरु ॥ ३ ॥
मौलं भूतं श्रेणिसुहृद्द्विषदाटविकं बलम् ।
पूर्व्वं पूर्व्वं गरीयस्तु बलानां व्यसनन्तथा ॥ ४ ॥
वृत्तेश्च स्वाम्यधीनत्वाद्भूतं श्रेणीबलाद्गुरु ।
तुल्यसंहर्षणामर्षात् सिद्ध्यलाभात्तथैव च ॥ ५ ॥
बलाज्ज्ञानपदत्वाच्च मैत्राच्छ्रेणीबलं गुरु ।
सञ्ज्ञातदेशकालत्वादेकार्थोपगमात्तथा ॥ ६ ॥
बलादमतयोग्याच्च शत्रोर्म्मित्रबलं गुरु ।
प्रकृत्याऽधार्म्मिका लुब्धा अनार्य्याः सत्यभेदिनः ॥ ७ ॥
तस्मादारण्यकतया तेभ्यः शत्रुबलं गुरु ।
उभयं तद्विलोपार्थं कालापेक्षाव्यवस्थितम् ॥ ८ ॥
विलोपव्यसने चैव तत्रास्य विजयो ध्रुवः ।

उपजापकृतान्तस्योभयादन्यां विशेषतः ॥ ९ ॥
परस्य वाप्युपजपेदुपजापाद्भुवो जयः ।
स्फीतसारानुरक्तेन मौलेनोपचितः परः ॥ १० ॥
तत्तुल्येनैव यातव्यः क्षयव्ययसहिष्णुना ॥ ११ ॥
प्रकृष्टेऽध्वनि काले वा गच्छेन्मौलैः समावृतैः ।
मौलास्तु दीर्घकालत्वात् क्षयव्ययसहिष्णवः ॥ १२ ॥
एषु वस्तुषु मेधावी भूतादीनि विवर्जयेत् ।
दीर्घकालाध्वखिन्नेषु तेषु भेदभयं भवेत् ॥ १३ ॥
बहुत्वात् परसैन्यानां दीर्घकालाच्च खेदतः ।
नित्यप्रवासायासाभ्यां भेदोऽवश्यं हि जायते ॥ १४ ॥
प्रभूतं मे भूतबलं मौलमल्पमसारवत् ।
अरेरल्पं विरक्तं वा मौलं प्रायोऽल्पसारवत् ॥ १५ ॥
प्रायो मन्त्रेण योद्धव्यमल्पायासेन वै जयः ।
अन्यो देशस्तु कालो वा प्रभूतो चाक्षयव्ययो ॥ १६ ॥
शान्तोपजापाद्विश्वस्तं यस्मात् सैन्यं परस्य च ।
अल्पप्रसारो हन्तव्य इत्युपेक्ष्या भृतैर्बलैः ॥ १७ ॥
स्फीतं त्रीणि बलं शक्यमाधातुं पानवर्त्मनि ।
ह्रस्वप्रवासव्यायामादिति सैन्यं समुत्पतेत् ॥ १८ ॥
स्वप्रभूतं सुहृत्सैन्यं शक्यमाधातुमात्मनि ।
अल्पमेवाल्पयुद्धश्च मन्त्रेणेति सुहृद्बलैः ॥ १९ ॥
मित्रसाधारणे कार्य्ये मित्रायत्ते फलोदये ।

अनुयाह्ये च पाण्डित्ये मित्रेणैव सह व्रजेत् ॥ २० ॥
प्रभूतेनारिसैन्येन प्रेषयेन्महतो रिपून् ।
श्वशूकरबधापेक्षी नयं वा वचनं नयेत् ॥ २१ ॥
अविचिन्तं कोपभयादभ्यासेन रिपोर्बलं ।
वासयेत् कर्षयेच्चैनं दुर्गकण्टकशोधनैः ॥ २२ ॥
नित्यमाटविकं सैन्यं दुर्गकण्टकशोधनैः ।
परदेशप्रवेशे च पुरा कुर्व्वीत पण्डितः ॥ २३ ॥
एतन्मौलादिषड्वर्गं चतुरङ्गबलं विदुः ।
षडङ्गमन्त्रकोषाभ्यां पदात्यश्वरथद्विपैः ॥ २४ ॥
इति षड्विधमेतद्धि यथा यागबलं बली ।
सुनिच्छिद्रं प्रतिव्यूह्य यायाज्ज्यायो बलं प्रति ॥२५॥
योगमस्य विजानीयात् सर्व्वं मन्त्रादिना नृपः ।
कृताकृतप्रचारञ्च सम्यक् सेनापतेस्तथा ॥ २६ ॥
कुलोद्गतं जानपदं मन्त्रज्ञं मन्त्रसम्मितं ।
दण्डनीतेः प्रयोक्तारमध्येतारञ्च यत्नतः ॥ २७ ॥
सत्वशौर्य्यक्षमास्थैर्य्यमाधुर्य्यौर्थगुणान्वितम् ।
प्रभावोत्साहसम्पन्नमाजीव्यमनुजीविनाम् ॥ २८ ॥
मित्रवन्तमुदारास्यं बहुस्वजनबान्धवम् ।
व्यावहारिकमक्षुद्रं पौरप्रकृतिसङ्गतम् ॥ २९ ॥
नित्याकारणवैराणामकर्त्तारमनाविलम् ।
श्रुतानुबन्धिकर्म्माणमल्पामित्रं बहुश्रुतम् ॥ ३० ॥

आरोग्यं व्यायतं शूरं त्यागिनं कालवेदिनं ।
कल्याणाकृतिसम्पन्नं स्वसम्भाव्यपराक्रमं ॥ ३१ ॥
गजाश्वरथचर्य्यासु शिक्षितं सुजितश्रमं ।
खड्गयुद्धनियुद्धेषु शीघ्रञ्चङ्क्रमणक्षमं ॥ ३२ ॥
युद्धभूमिविभागज्ञं सिंहवद्गूढविक्रमं ।
अदीर्घसूत्रं निस्तन्द्रममर्षणमनुद्धतं ॥ ३३ ॥
हस्त्यश्वरथशस्त्राणां सम्यग् लक्षणवेदिनं ।
चरस्थिरविवेकज्ञं कृतज्ञमनुकल्पकं ॥ ३४ ॥
धर्म्मकर्म्मसमायोगं कुशलं कुशलानुगं ।
सर्व्वयुद्धक्रियोपेतं शक्तं तत् परिकर्म्मणि ॥ ३५ ॥
स्वभावचित्तज्ञतया युक्तमश्वनृदन्तिनां ।
तन्नाम्नाञ्चापि वेत्तारं तद्विधानोपपादकं ॥ ३६ ॥
देशभाषास्वभावज्ञं लिपिज्ञं सुदृढस्मृतिं ।
निशाप्रचारकुशलं कुशलज्ञाननिश्चितं ॥ ३७ ॥
उदयास्तमयज्ञानं नक्षत्राणां ग्रहैः सह ।
दिग्देशमार्गविज्ञानसम्पन्नं तन्निषेवितं ॥ ३८ ॥
क्षुत्पिपासाश्रमत्रासशीतवातोष्णवृष्टिभिः ।
अनाहितभयग्लानिं* सत्पुंसा†मभयप्रदं ॥ ३९ ॥
भेत्तारं परसैन्यानां दुःसाध्या हितनिश्चयं ।
भयानाञ्च स्वसैन्यानां सम्यग्विष्टम्भलक्षणं ॥ ४० ॥

---

* भयत्रासमित्यन्तो वा । † भग्नानामिति वा ।

अवस्कन्दाभिगोप्तारं भेत्तारं सैन्यकर्म्मणां ।
चरदूतप्रचारज्ञं* महारम्भफलोपगं ॥ ४१ ॥
शश्वत् संसिद्धिकर्म्माणं सिद्धिकर्म्मनिषेवितं ।
परापरेषु निर्विण्णं श्रीमद्राज्यार्थतत्परं ॥ ४२ ॥
इत्यादिलक्षणोपेतं कुर्व्वीत ध्वजिनीपतिं ।
ध्वजिनीञ्च सदोद्युक्तः सङ्गोपयेद्दिवानिशं ॥ ४३ ॥
नद्यद्रिवनदुर्गेषु यत्र यत्र भयं भवेत् ।
सेनापतिस्तत्र तत्र गच्छेद्व्यूहीकृतैर्बलैः ॥ ४४ ॥
नायकः पुरतो यायात् प्रवीरपृतनावृतः ।
मध्ये कलत्रं स्वामी च कोषः फल्गु महद्धनं ॥ ४५ ॥
पार्श्वयोरुभयोरश्वा वाजिनां पार्श्वयो रथाः ।
रथानां पार्श्वयोर्नागा नागानां चाटवी बलं ॥ ४६ ॥
पश्चात् सेनापतिः सर्व्वं पुरस्कृत्य कृती स्वयं ।
यायात्सम्बद्धसैन्यौघः खिन्नानाश्वासयञ्छनैः ॥ ४७ ॥
यायाद्व्यूहेन महता मकरेण पुरो भये ।
श्येनेनोभयपक्षेण सूच्या वा धीरवक्त्रया ॥ ४८ ॥
पश्चाद्भये तु शकटं पार्श्वयोर्वज्रसञ्ज्ञितं ।
सर्व्वतः सर्व्वतो भद्रं भयव्यूहं प्रकल्पयेत् ॥ ४९ ॥
कन्दराशैलगहननिम्नगावनसङ्कटे ।
दीर्घेऽध्वनि परिश्रान्तं क्षुत्पिपासाहिमक्लमं ॥ ५० ॥

---

* चरदूतप्रपञ्चज्ञमित्यन्यः ।

व्याधिदुर्भिक्षमरकैः पीडनं दस्युविद्रुतं ।
पङ्कपांशुजलक्लिन्नं व्यस्तं पुञ्जीकृतं पथि ॥ ५१ ॥
प्रसुप्तं भोजनव्यग्रमभूमिष्ठमसंस्थितं ।
चौराग्निभयवित्रस्तं वृष्टिवातसमाहितं ॥ ५२ ॥
एवमादिषु जातेषु व्यसनेषु समाकुलं ।
स्वसैन्यं साधु रक्षेत परसैन्यञ्च घातयेत् ॥ ५३ ॥
विशिष्टो देशकालाभ्यां भिन्नारिप्रकृतिर्बली ।
कुर्य्यात् प्रकाशयुद्धञ्च कूटयुद्धं विपर्य्यये ॥ ५४ ॥
तेष्ववस्कन्दकालेषु परं हन्यात् समाकुलं ।
अभूमिष्ठं सभूमिष्ठो स्वभूमौ चोपजायते ॥ ५५ ॥
प्रकृतिप्रग्रहाहृष्टं स्पर्शैर्वनचरादिभिः ।
हन्यात् प्रवीरपुरुषैर्भङ्गदानापकर्षणैः ॥ ५६ ॥
पुरस्तु दर्शनं दत्वा तल्लक्ष्यकृतनिश्चयात् ।
हन्यात्पश्चात् सवीरेण बलेनोत्पद्य वेगिना ॥ ५७ ॥
पश्चाद्वा सङ्कुलीकृत्य हन्यात् सारेण पूर्वतः ।
आभ्यां पार्श्वाभिघातौ तु व्याख्यातौ कूटयोधने ॥५८॥
पुरस्ताद्विषमे देशे * पश्चाद्धन्यात्तु वेगवान् ।
जितमित्येव विश्वस्तं हन्याच्छत्रुं व्यपाश्रयः ॥ ५९ ॥
स्कन्धावारपुरग्राममास्यमानं व्रजादिषु ।

---

* पुरस्ताद्दर्शनं दत्वेति वा ।

विलोभ्य तु परानीकमप्रमत्तोऽवनाशयेत् ॥ ६० ॥
फल्गुसैन्यप्रतिच्छन्नं कृत्वा वासारवद्बलं ।
मर्दयन्तं तद्विलोपे ग्रसेदुत्पत्य सिंहवत् ॥ ६१ ॥
मृगयासम्प्रयुक्तं वा हन्याच्छत्रुं व्यपाश्रयः ।
अथवा गोग्रहाकृष्ट्या तल्लक्ष्यं मार्गबन्धनात् ॥ ६२ ॥
अवस्कन्दभयाद्रात्रौ प्रजागरकृतश्रमं ॥ ६३ ॥
अहसन्नाहतश्रान्तमपराह्णे विनाशयेत् ।
निशि विश्रम्भसंसुप्तं तत्सौप्तिकविधानवित् ॥ ६४ ॥
सपादकोषावरणैर्भागैः कुर्य्यात्तु सौप्तिकं ।
कोपादुग्रजवोपेतैर्नरैर्वा खड्गपाणिभिः ॥ ६५ ॥
प्रति सूर्य्यं महावातं हन्यात् सम्मीलितेक्षणं ।
इत्येवं कूटयुद्धेन हन्याच्छत्रुं लघूत्थितः ॥ ६६ ॥
नीहारस्तिमिरं गावः स्वभ्राद्रिवननिम्नगाः ।
वदन्ति शत्रुमित्यादि छत्रं सप्त प्रकीर्त्तितं ॥ ६७ ॥
साधुप्रवृत्तो व्यवसायवर्त्ती
यानप्रकारेण परन्निहन्यात् ।
चरैः समावेदिततत्प्रचारः
शङ्केत तेनैव ततोऽप्रमत्तः ॥ ६८ ॥
नियतमिति निहन्यात् कूटयुद्धेषु शत्रुं
न हि निरयति धर्म्मच्छद्मना शत्रुनाशः ।
अचकितमिव सुप्तं पाण्डवानामनीकं

निशि सुनिशितशस्त्रो द्रोणसूनुर्जघान ॥ ६९ ॥

इति कामन्दकीये नीतिसारे सैन्यबलाबलं सेनापतिप्रचारः प्रयाणव्यसनरक्षणं कूटयुद्धविकल्पश्च अष्टादशः सर्गः ॥ १८ ॥

ऊनविंशसर्गप्रारम्भः ।

प्रयाणे पूर्व्वयायित्वं वनदुर्गप्रवेशनं ।
अकृतानाञ्च मार्गाणां तीर्थानाञ्च प्रवर्त्तनं ॥ १ ॥
तोयावतारसञ्चाराबेकाङ्गविजयस्तथा ।
अभिन्नानामनीकानां भेदनं भिन्नसङ्ग्रहः ॥ २ ॥
विभीषिकाविघातश्च प्राकारद्वारभञ्जनं ।
कोषनीतिभयत्राणं हस्तिकर्म्म प्रचक्षते ॥ ३ ॥
वनदिङ्मार्गप्रचयो वीवधासाररक्षणं ।
अनुयानापसरणे शीघ्रं कार्य्योपपादनं ॥ ४ ॥
दीनानुसरणञ्चैव कोटीनां जघनस्य च ।
इत्यश्वकर्म्म पत्तेश्च सर्व्वदा शस्त्रधारणं ॥ ५ ॥
शोधनं कूपतीर्थानां मार्गाणां शिविरस्य च ।
यवसादि च यत्किञ्चिद्विज्ञेयं विश्वकर्म्मवत् ॥ ६ ॥
जातिस्थानं वयःस्थानं प्राणिनां मर्म्मवेगिता ।
तेजःशिल्पं शीघ्रगत्वं स्थैर्य्यं साधु विधेयिता ॥ ७ ॥
स्वव्यञ्जनाचारवतां पत्त्यश्वरथवाजिनां ।

इति लक्षणमेतेन युक्तान् कर्म्मसु योजयेत् ॥ ८ ॥
सस्थूणछिन्नवल्मीकवृक्षगुल्मापकण्टका ।
सापसारा पदातीनां भूर्नैव विषमा मता ॥ ९ ॥
अल्पवृक्षोपलाछिद्रालतिकाविदरा स्थिरा ।
निःशर्करा च निःपङ्का सापसारा च वाजिभूः ॥१०॥
निःस्थाणुसिकतापङ्का निर्वल्मीकोपलासना ।
केदारव्रततिश्वभ्रवृक्षगुल्मादिवर्जिता ॥ ११ ॥
निरुद्याना निर्दरणा खुरचङ्क्रमणक्षमा ।
सर्व्वप्रचारयोग्या च * रथभूः सम्प्रकीर्त्तिता ॥ १२ ॥
रथानां वाजिनां भूमिः स्थिरा सर्व्वत्र हस्तिनां ।
न हयस्थानभूरेषा न नागानां विदुर्बुधाः ॥ १३ ॥
मर्द्दनीयतरुच्छेद्यव्रततिः पङ्कवर्जिता ।
उर्व्वरा गम्यशैला च विषमा गजमेदिनी ॥ १४ ॥
जयार्थी नैव युध्येत मतिमानप्रतिग्रहः ।
युध्येतावश्यकत्वाद्वा तदातिबलवेष्टितः ॥ १५ ॥
गजेष्वारोपितः साधु शीघ्रयानैरधिष्ठितः ।
यत्र राजा तत्र कोषः कोषाधीना हि राजता ॥१६॥
प्रत्यग्रे कर्म्मणि कृते श्लाघ्यमानः कृतादरः ।
योधेभ्यस्तु ततो दद्यात् को हि दातुर्न युध्यते ॥१७॥
दद्यात् प्रहृष्टो नियुतं वर्णानां राजघातिने ।

---

* स्थिरा चक्रसहा चैवेति वा ।

तदर्द्धन्तत्सुतबधे सेनापतिबधे तथा ॥ १८ ॥
प्रवीराणां तु मुख्यस्य शतं शतगुणं बधे ॥ १९ ॥
तदर्धं कुञ्जरबधे प्रदानं स्यन्दनस्य च ।
सहस्रञ्च चापिबधे पतिमुख्यबधे स्मृतं ॥ २० ॥
गवां विंशतिकं सर्व्वं भोगद्वैगुण्यमेव च ।
गुण्यं हेम च कुप्यञ्च यो यञ्जयति तस्य तत् ॥ २१ ॥
दद्याद्वस्त्वनुरूपं हि हृष्टो योधान्नराधिपः ।
पश्चात्तद्विधमुत्सर्पन् स्थापयेद्बलिनं युधि ॥ २२ ॥
त्रिगुणाश्वा रथगजौ योज्यौ पञ्चसु पञ्चसु ।
समान्तरश्च पुरुषस्तुरङ्गस्त्रिसमान्तरः ॥ २३ ॥
कुञ्जरः स्यन्दनश्चैव स्मृतौ पञ्चसमान्तरौ ।
सर्व्वनीतिविदामेतत्सम्मतं परिकीर्त्तितं ॥ २४ ॥
तथा च खलु युध्येरन् पत्त्यश्वरथदन्तिनः ।
यथा भवेदसम्बाधो व्यायामो विनिवर्त्तने ॥ २५ ॥
सङ्करेण च युद्धेरन् सङ्करः सङ्कुलावहः ।
महासङ्कुलयुद्धे तु संश्रयेरन्महाकुलान् ॥ २६ ॥
अवश्यं प्रतियोद्धारो भवेयुः पुरुषास्त्रयः ।
इति कल्पास्तु पञ्चाश्वा विधेयाः कुञ्जरस्य व ॥२७॥
पादशो भावयेदश्वपुरुषा दश पञ्च च ।
विधानमिति नागस्य कथितं स्यन्दनस्य च ॥ २८ ॥
तथानीकस्य रन्ध्रं तु पञ्चचापं प्रचक्षते ।

सर्व्वव्यूहविधानज्ञा युद्धकर्म्मसुकर्म्मणः ॥ २९ ॥
उरः कक्षे च पक्षौ च मध्यं पृष्ठं प्रतिग्रहः ।
कोटी च व्यूहशास्त्रज्ञैः सप्ताङ्गो व्यूह इष्यते ॥ ३० ॥
उरश्च कक्षपक्षौ च व्यूहोऽयं सप्रतिग्रहः ।
गुरोरेष च शुक्रस्य कक्षाभ्यां परिवर्जितः ॥ ३१ ॥
अभेद्याः कुलजा मेध्या लब्धलक्ष्याः प्रहारिणः ।
सेनाङ्गपतयः कार्य्या दृष्टयुद्धप्रतिक्रियाः ॥ ३२ ॥
प्रवीरपुरुषैरेतैस्तिष्ठेयुः परिवारिताः ।
अभेदेन च युद्धेरन् रक्षेयुश्च परस्परं ॥ ३३ ॥
फल्गु सैन्यस्य यत्किञ्चिन्मध्ये व्यूहस्य तद्भवेत् ।
युद्धवस्तु च यत्किञ्चित्प्रायस्तज्जघने भवेत् ॥ ३४ ॥
युद्धार्थं युद्धकुशलं चण्डानीकं प्रयोजयेत् ।
युद्धं हि नायकप्राणं हन्यते तदनायकं ॥ ३५ ॥
व्यूहोऽनुपृष्ठमचलः पत्त्यश्वरथदन्तिभिः ।
तथाप्रतिहतो ज्ञेयो हस्त्यश्वरथपत्तिभिः ॥ ३६ ॥
मध्ये देशे हयानीकं रथानीकं तु कक्षयोः ।
पक्षयोश्च गजानीकं व्यूहोन्तभिदयं स्मृतः ॥ ३७ ॥
रथस्थाने हयान्दद्यात् पदातींश्च हयाश्रये ।
रथाभावे तु मतिमान्नागानेव प्रकल्पयेत् ॥ ३८ ॥
विभज्य प्रक्षिपेन्मध्ये पत्त्यश्वरथकुञ्जरान् ।
मध्ये कुर्व्वीत नागेन्द्रान् पत्त्यश्वरथवारितान् ॥ ३९ ॥

धनुः सूची च दण्डश्च शकटो मकरध्वजः ।
इत्यादयो महाव्यूहास्तदाकारान् प्रकल्पयेत् ॥ ४० ॥
यदि स्याद्दण्डबाहुल्यं तदा चापः प्रकीर्त्तितः ।
मण्डलोऽसंहतो भोगो दण्डश्चेति मनीषिभिः ॥ ४१ ॥
कथिताः प्रकृतिव्यूहा भेदास्तेषां प्रकीर्त्तिताः ।
यः स तं व्यूह्य मतिमान् काले स्थाने प्रकल्पयेत् ॥ ४२ ॥
तिर्य्यग्वृत्तिश्च दण्डः स्याद्भोगत्वाद्वृत्तिरेव च ।
प्रदरो दृढकोऽसह्यश्चापो वै तद्विपर्य्ययः ॥ ४३ ॥
प्रतिष्ठः सुप्रतिष्ठश्च श्येनो विजयसञ्जयौ ।

अधिकबलानामावपनात्प्रक्षेपणात्साकारव्यूहानां तद्भेदानाञ्चोद्देश-मभिधातुमाह, मण्डल इति। मण्डलासंहतौ वक्ष्यमाणलक्षणौ भोगो दण्डश्चैतावपि वक्ष्यमाणलक्षणावेव एते चत्वारो मनीषिभिः प्रकृति-व्यूहा विकृतिरहिताः प्रकीर्त्तिताः। दण्डादिव्यूहानां स्वरूपमभिधातु-माह। तिर्य्यग्वृत्तिरिति॥ तिर्य्यग्वर्त्तनं यस्यासौ दण्डः, दण्डस्य वंशादि-मस्य वा दक्षिणभागाऽवस्थितस्य श्रान्तस्य तिर्य्यग्वृत्तिर्भवति तादृशस्यै-तद्दण्डव्यूहस्य भवति। तद्यथा। "पक्षः कक्षो नरस्य" "कक्षपक्षे भोग-त्वाद्वृत्तिरेव च" भोग इति सर्पभोगाकारत्वात् सा च वृत्तिता दण्डस्य व्यूहस्य सर्पभोगस्येवेत्यर्थः। तिर्य्यग्वृत्तिवलितोऽपि ऊर्द्धदृष्टिर्यो भोगो व्यूहः॥ मण्डलः सर्व्वतोवृत्तिरिति मण्डलाकारे सर्व्वतोमुखत्वात् सर्व्व-तोमुख इति। तद्यथा। क. उ. क. संहताकारे व्यूहे पृथग्वृत्तिरसंहत इति उक्तानीकान्तरात् पृथग्वृत्तिरव्यवहित इत्यर्थः। ४१, ४२, ४३।

दण्डप्रकृतिभेदानां व्यूहानभिधातुमाह। प्रदर इत्यादिना। दण्डस्य प्रदरेत्यादयः सप्तदश भेदा भवन्ति अतिक्रान्ताद्यन्यतमप्रकारेण। स एव दण्डः पक्षाभ्यामतिक्रान्तस्य अतिक्रम्य गतः प्रदरो भवति। तस्या-कारः उभयकक्षस्थपरानीकप्रदारणात्॥ "प्रतिक्रान्तः" पक्षाभ्यां प्रति-क्रमणं पश्चाद्गमनं दृढको भवति। तस्याकारः तद्यथा क. उ. क.॥

विशालविजयः सूची स्थूणाकर्णश्चमूमुखः ॥ ४४ ॥
सुखाख्यो वलयश्चैव दण्डभेदाः सुदुर्जयः ।
अतिक्रान्तः प्रतिक्रान्तः कक्षाभ्याञ्चैकपक्षतः ॥ ४५ ॥
अतिक्रान्तश्च पक्षाभ्यां त्रयोऽन्यस्तु विपर्य्ययः ।
स्थूणापक्षो धनुःपक्षो द्विस्थूणो दण्ड उर्द्ध्वगः ॥ ४६ ॥
द्विगुणान्तस्त्वतिक्रान्तपक्षोऽन्योऽस्य विपर्य्ययः ।

अतिक्रान्तश्च पक्षाभ्यामिति कस्य पक्षाभ्यामित्यसह्योऽप्यूह्यः। तद्यथा असह्यायं।

प. प.
क. उ. क.

त्रयोऽन्यस्तु इति व्यूहत्रितयस्य विपर्य्ययश्चापः। कक्षाभ्यां प्रतिक्रान्तत्वाच्चापसंज्ञा चकारप्रतिपादनात्। तद्यथा

प. उ. प.
क. क.
प्र.

दृढकविपर्य्ययोऽतिक्रान्तपक्षत्वात् ॥

असह्यविपर्य्ययः प्रतिष्ठः प्रतिक्रान्तपक्षत्वात् तदाकारः पक्षस्याप्रतिक्रान्त्या ॥ श्येनाकारत्वात् श्येनाख्यः। स्थूणापक्षः पक्षयोः स्थाने स्थूणाव्यूहो यस्याऽसौ स्थूणापक्षः। तद्यथा विजयाख्योऽयं ॥ धनुःपक्ष इति चापव्यूहः पक्षयोः स्थाने यस्य स धनुःपक्षः सञ्जयाख्योऽयं ॥ द्विस्थूण इति द्विगुणितस्थूणो विशालविजयाख्योऽयं व्यूहः॥ दण्ड ऊर्द्ध्वग इति ऊर्द्ध्वगो दण्डः सूची भवति। तद्यथा ॥

प
क
उ
क
प
उ

कर्णयोः स्थाने स्थूणाव्यूहो यस्याऽसौ स्थूणाकर्णः अतिक्रान्तपक्ष इति अयं चमूमुखो व्यूहः॥ अन्योऽस्य विपर्य्यय इति अस्य चमूमुखस्य

द्विचतुर्दण्ड इत्येवं ज्ञेया लक्षणतः क्रमात् ॥ ४७ ॥
गोमूत्रिकाऽहिसञ्चारी शकटो मकरस्तथा ।
भोगभेदाः समाख्यातास्तथा परिपतन्तकः ॥ ४८ ॥
दण्डपक्षो युगोरस्यः शकटस्तद्विपर्य्ययः ।
मकरो व्यवकीर्णश्च शेषः कुञ्जरराजिभिः ॥ ४९ ॥
मण्डलव्यूहभेदौ च सर्व्वतोभद्रदुर्ज्जयौ ।
गजानीको द्वितीयस्तु प्रथमः सर्व्वतोमुखः ॥ ५० ॥
अर्द्धचन्द्रक उद्धारो वज्रो भेदास्त्वसंहतेः ।

व्यूहस्य विपर्य्यय उत्तरस्यपतच्चाभ्यां प्रतिक्रान्तपद्यत्वात् सुखाख्यो व्यूहो भवति । तद्यथा | क. प. उ. क. प. |

द्विचतुर्द्दण्ड इति द्विगुणितदण्डो वलयो भवति। चतुर्गुणितदण्डो दुर्जयो भवति । तद्यथा | क. प. उ. क. प. | | प्र | ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥

भोगभेदानामुद्देशमाह । गोमूत्रिकेत्यादि। गोमूत्रिका गवां मूत्रवद्रेखाकारो विद्यतेऽस्याः। अहेः सरणस्थानञ्चाऽहिसारीत्यभिधीयते। अनयोः प्रयोगः । तद्यथा | क | उ | क | प | उ | ४८ ॥

दण्डेति । दण्डव्यूहः पद्यस्थाने यस्याऽसौ दण्डपद्यः । युगोरस्य इति उरस्य द्विगुणितं विधेयमित्यर्थः। अर्थापत्त्या कः कोऽनीकेविधेयः। तद्विपर्य्ययो मकर इति सर्व्वशकटसंस्थविपर्य्ययमुखो मकरः। तथा व्यवकीर्णः शेषः कुञ्जरराजिभिरिति परितः पताकाकारोऽयं व्यूहो मध्ये कुञ्जरराजिभिर्व्यवकीर्णो भवति मकर एवेति ॥ ४९ ॥

मण्डलव्यूहभेदाविति । मण्डलव्यूहभेदौ सर्व्वतोभद्रदुर्ज्जयौ । तत्र प्रथमः सर्व्वतोमुखः अष्टानीकोऽयं दुर्ज्जयः ।

असंहतभेदानभिधातुमाह, अर्द्धचन्द्रक इति। अर्द्धचन्द्रकोऽर्द्धचन्द्राकृतिः। तद्यथा | क क | | उ | । उद्धारश्चतुःसैन्यः। तद्यथा पञ्चसैन्यस्तथा

तथा कुक्कुटशृङ्गी * च काकपादी च गोधिका ॥ ५१ ॥
त्रिचतुःपञ्चसैन्यानां ज्ञेया आकारभेदतः ।
इति व्यूहाः समाख्याता व्यूहभेदप्रयोक्तृभिः ॥ ५२ ॥
एते सप्तदश प्रोक्ता दण्डव्यूहाश्च पञ्चधा ।
तथा व्यूहद्वयञ्चैव मण्डलस्य प्रयोक्तृभिः ॥ ५३ ॥
असंहतास्तु षड्व्यूहा भोगव्यूहाश्च पञ्चधा ।
व्यूहज्ञैस्तु प्रयोज्याः स्युर्युद्धकाल उपस्थिते ॥ ५४ ॥
पक्षादीनामनीकेन हत्वा शेषं परिक्षिपेत् ।
तरसा च समाहत्य कोटिभ्यां परिवेष्टयन् ॥ ५५ ॥
परकोटिमुपक्रम्य पक्षाभ्यामप्रतिग्रहः ।
कोटिभ्यां जघने हन्यादुरसा च प्रपीडयेत् ॥ ५६ ॥
एवं व्यूहप्रयत्नेन यत्नवानवनीपतिः ।
विदारयेद्व्यूहजातं बलैश्च द्विषताम्बलम् ॥ ५७ ॥
यतः फल्गु यतोऽभिन्नं यतो दुष्टैरधिष्ठितम् ।
ततो रिपुबलं हन्यादात्मानं चापि बृंहयेत् ॥ ५८ ॥
अरिं द्विगुणसारेण फल्गुसारेण पीडयेत् ।
संहतं च गजानीकैः प्रचण्डैरेव वारयेत् ॥ ५९ ॥

कर्कटाख्यस्तथा काकपादिका तथा गोधिका इत्यादयो व्यूहास्त्वाकार-भेदेन ज्ञेयाः। कर्कटशृङ्गाद्याकारसदृशरचिततत्तत्सैन्यव्यूहानां कर्कट-शृङ्गादीनि नामधेयानि भवन्तीति फलितार्थः ५१ । ५२ ॥

---

* कर्कटशृङ्गीति वा पाठः।

दुर्जयान् करिणः सिंहवसासिक्तैर्महागजैः ।
आहन्यात् करिणां वाथ समूहैः साध्वधिष्ठितैः॥६०॥
सलोहजालैर्दृढबद्धदन्तैः
सुकल्पितैरूर्जितपादरक्षैः ।
प्रवीरयोधैर्मददुर्निवारै-
र्हन्याद्गजेन्द्रैर्द्विषतामनीकम् ॥ ६१ ॥
एकोऽपि वारणपतिर्द्विषतामनीकं
व्यक्तान्निहन्ति मदसत्त्वगुणोपपन्नः ।
नागेषु हि क्षितिभुजां विजयो निबद्ध-
स्तस्माद्गजाधिकबलो नृपतिः सदा स्यात् ॥ ६२ ॥

इति कामन्दकीये नीतिसारे गजाश्वपत्तिकर्म्मणि पदातिरथहस्तिभूमयो यानकल्पना व्यूहकल्पना प्रकाशयुद्धञ्च ऊनविंशतितमः सर्गः ॥ १९ ॥

समाप्तश्चायं कामन्दकीयनीतिसारः ॥

कामन्दकीय-नीतिसारस्य सूचीपत्रम्।

ॐ तत्सत् ।

कामन्दकीयनीतिसारटीका* ।

प्रथमः सर्गः ।

'प्रभावात्' प्रभुशक्तेः । कोशदण्डफलं हि प्रभुशक्तिः । 'शाश्वते पथि' स्वर्गमोक्षगामिनि नित्ये मार्गे । दीव्यतीति दिवु क्रीडाविजिगीषा-व्यवहारद्युतिस्तुतिकान्तिगतिष्विति धातूक्तसमस्तगुणसम्पन्नत्वात् 'देवः' महीपतिरेव । 'जयति' बाह्याभ्यन्तरानरीन् जयतीत्यर्थः । 'श्रीमान्' शास्त्रप्रज्ञाद्यात्मसम्पत्तिसम्पन्नः । बधः क्लेशोऽर्थग्रहणञ्च दण्डस्तं दण्डेषु धारयतीति 'दण्डधारः' ॥ १ ॥

कामन्दकिरधिकृतदेवतास्तुत्यनन्तरं श्लोकपञ्चकेन स्वगुरोरपि नम-स्कारं विदधाति। वंशे इति। विशालवंशे भवा विशालवंश्यास्तेषां 'विशालवंश्यानां'। विशालता हि वंशस्य प्रजाप्राचुर्य्यात् गुणातिशय-योगाच्च। गुणातिशयस्तु उदितोदितत्वं, तद्विपरीतोऽस्तमितास्तमितत्वं । यत्र वंशे ऊर्द्धतनानामधस्तनानाञ्च पुरुषाणां वेदविद्यातदनुष्ठानसम्प-न्नता स उदितोदितः, यस्च तद्विहीनः सोऽस्तमितास्तमितः । 'भूयसां' गुणैर्महतां । 'ऋषीणामिवाप्रतिग्राहकाणां', यथा ऋषयोऽप्रतिग्रा-हका निर्द्वन्द्वत्वात् तथैते वंश्या गार्हस्थ्यधर्म्ममनुपालयन्तोऽप्यप्रति-ग्राहकाः, कुटलत्वात्। कुटो घटस्तं धान्यपूर्णं लान्ति संगृह्णन्ति इति कुटलाः कुम्भीधान्या इति प्रसिद्धिः। अतएव तेषां कुटलानामपत्यं कौटल्यो विष्णुगुप्तो नाम तद्वंशे यः प्रसिद्धो बभूवेति ॥ २ ॥

* उपाध्यायनिरपेक्षायाः प्राचीनटीकाया उपयोगिभागमात्रमत्र गृहीतम्।

जातवेदा इव इति। 'जातवेदा इवार्चिष्मान्' अग्निरिव ब्रह्मतेजःपुञ्जशाली, 'सुचतुरः' प्रज्ञातिशयाचारुचातुर्य्यसम्पन्नः। 'वेदविदां' वेदपरमार्थविदां मध्ये 'वरः' श्रेष्ठः। स्पष्टमन्यत्॥ ३॥

न केवलं वेदविदुक्तः कर्म्मणामपि अनुष्ठाता फलभोक्ता चैतद्दर्शयितुमाह। यस्येति। 'अभिचारवज्रेण' आभिमुख्येन साध्यं प्रति साधकप्रयुक्तानां मन्त्राणां मारणाद्यर्थं चारो गमनं अभिचारः स एव वज्रस्तेन। 'यस्य' गुरोः, 'वज्रज्वलनतेजसः' वैद्युताग्नितेजसः सम्बन्धिनः। वज्राग्निर्यथा प्रतिपक्षभूतैर्जलैर्नोपशाम्यति तद्वत् कौटल्यकोपाग्निरपि नन्दादिभिः। *'पपातामूलतः' इति मूलं बन्ध्वादिमूलबलं तदारभ्य। 'नन्दः' इति नवनवतिकोटीश्वरः कश्चित् पृथिवीपतिः, अतएव 'श्रीमान्', स एव पर्वतः। 'सुपर्वा' इति पर्वशब्देन ख्यातिरुपलक्षिता। 'आमूलतः' इति अपुनरुत्थानाय॥ ४॥

तस्य सुचतुरत्वमुक्तन्तत् समर्थयन्नाह। एकाकीति। 'एकाकी' शरीरमात्रपरिच्छदः। 'मन्त्रशक्त्या' प्रज्ञातिशयचातुर्य्येण। 'शक्त्या' उत्साहशक्त्या। 'शक्तिधरोपमः' कार्त्तिकेयतुल्यः। 'आजहार' आहृतवान्। मौर्यकुलप्रसूताय 'नृचन्द्राय चन्द्रगुप्ताय' इति चतुर्थी तादर्थ्ये॥ ५॥

शुक्रबृहस्पत्योस्तृतीयमात्मगुरुं प्रख्यापयितुं तस्य च दण्डनीतिविषये प्रयोक्तृत्वमपि प्रतिपादयितुमाह। 'नीतिशास्त्रामृतं' इति। प्रत्यक्षपरोक्षानुमानलक्षणप्रमाणत्रयनिर्णीतायां फलसिद्धौ देशकालानुकूल्ये सति यथासाध्यमुपायसाधनलक्षणा क्रिया नीतिस्तदर्थं शास्त्रं, कौटल्यभाष्यमित्यर्थः, तदेवामृतं। सुतरां तदभ्यासात् नरदेवत्वमाप्यत इत्यर्थः। 'श्रीमान्'† ब्राह्म्या श्रिया युक्तः। अर्थ्यन्त इति अर्थाः धर्म्मार्थकामास्तत्प्रतिपादकं धर्म्मशास्त्रमर्थशास्त्रं प्राजापत्यं। तथा चोक्तं कामसूत्रेऽस्मद्गुरुणा, 'प्रजापतिर्हि प्रजाः सृष्ट्वा तासां स्थितिनिबन्धनं त्रिवर्गस्य शासनमध्यायानां शतसहस्रेणाग्रे प्रोवाच, तस्यैकदेशं स्वायम्भुवो मनु-

* पपात मूलत इति मु०। † धीमानिति मु०।

धर्म्माधिकारिकं पृथक् चकार, बृहस्पतिरर्थाधिकारिकमिति'। तत्र लक्षाध्यायतृतीयांशेन कोटिग्रन्थविस्तृतं सम्भाव्यत एवार्थशास्त्रं, तदेव गाम्भीर्य्यात् महाप्रमाणत्वाच्च महोदधिरिव तस्मात्, 'य उद्दध्रे'* य उद्धृतवान् 'तस्मै विष्णुगुप्ताय वेधसे नमः' स्पष्टं ॥ ६ ॥

नमस्कारानन्तरं महाकाव्यस्वरूपनीतिसारस्य सम्बन्धाभिधेयप्रयोजनान्यभिधातुं श्लोकद्वयमाह॥ दर्शनात्तस्येति। 'तस्य' परमगुरोः विष्णुगुप्तस्य 'दर्शनात्' शास्त्रात्, 'यत्' ज्ञानदृष्ट्या दृष्टं तदेवोपदेक्ष्याम इति अभिधेयसङ्गतिः, महासम्बन्धश्चायं गुरुरर्थक्रमागतः। तथा चोक्तं-

"ब्रह्माऽध्यायसहस्राणां शतं चक्रे स्वबुद्धिजं।
तन्नारदेन शक्रेण गुरुणा भार्गवेण च॥
भारद्वाजविशालाक्षभीष्मपाराशरैस्तथा।
संक्षिप्तं मनुना चैव तथा चान्यैर्महर्षिभिः॥
प्रजानामायुषो ह्रासं विज्ञाय च महात्मना।
संक्षिप्तं विष्णुगुप्तेन नृपाणामर्थसिद्धये"॥ इति।

ब्रह्माद्याचार्यप्रणीतसंग्रहत्वादस्मत्प्रणीतप्रबन्धोऽपि प्रमाणमिति भावः। 'सुदृशः' सुदृष्टेः निर्मलज्ञानस्य। 'विद्यानां आन्वीक्षिकीत्रयीवार्त्तादण्डनीतीनां, 'पारदृश्वनः' पारं दृष्टवान् इति पारदृश्वा तस्य। 'राजविद्याप्रियतया', प्रियस्य भावः प्रियता, राजविद्यासु दण्डनीत्यादिकासु प्रियतया हेतुभूतया। राजविद्याभिर्भूमीश्वरं व्युत्पाद्य रक्षादिभिर्जगतामुपकाराय पुण्यं भवत्विति प्रयोजनं। 'संक्षिप्तग्रन्थमर्थवत्' संक्षिप्तः उपसंहृत एव ग्रन्थो यस्य तत् संक्षिप्तग्रन्थं, अर्थतस्तु तावानेव विद्यते यस्य तदर्थवत्। अतएव सामर्थ्यान्नीतिसारमिदमेव॥

'उपार्जने' इति। उपार्जनं लाभः, स च त्रिविधः मानवो भूतसंघो मित्रञ्चेति। 'पालनं' रक्षणं, तत् द्विविधं स्वेभ्यः परेभ्यश्च। 'प्रति' उद्दिश्य। 'किञ्चित्' स्वल्पं। 'राजविद्याविदाम्' बार्हस्पत्यौशनसादीनां, 'मतं'

---

* समुद्दध्र इति मु०।

अभिमतं विष्णुगुप्तदर्शनादेवोपदेक्ष्यामः। दृश्यते हि राजविद्याविन्मतादभिन्नं विष्णुगुप्तदर्शनं कौटल्यभाष्ये॥ ७॥ ८॥

अधुना राजवृत्तमभिधीयते। राजाऽस्येति। 'राजा' विजिगीषुः। 'अस्य' चातुर्वर्ण्याश्रमलक्षणस्य जगतः। 'हेतुः' कारणं। 'वृद्धेः' अभ्युदयस्य। विद्यातदनुष्ठानवृद्धानामभिमत इति 'वृद्धाभिसम्मतः' स्पष्टमन्यत्॥ ९॥

अन्वयेन जगतो हेतुत्वमभिधाय व्यतिरेकेणाप्यभिधातुमाह। 'यदि न स्यात्' इति। यदि नरपतिर्न स्यात् तदा प्रजा विप्लवेतेति सम्बन्धः। 'सम्यक्' शास्त्रस्थित्या। 'नेता' नायकः प्रजायाः, न्याय्येन मार्गेण प्रजां नयति कर्णधारो नावमिव। 'ततः प्रजा' इति तदनन्तरमेव प्रजा चातुर्वर्ण्याश्रमलक्षणो लोकः॥ १०॥

प्रजापार्थिवयोः परस्परोपकारित्वं दर्शयितुमाह। धार्मिकमिति। प्रजा प्रजापतिमिव धार्मिकं पालनपरं परपुरञ्जयं राजानं सम्यक् अभिमन्येत॥ ११॥

प्रजां संरक्षतीति। 'पृथिवीपतिः' 'प्रजां' चातुर्वर्ण्यं 'संरक्षति' सम्यक् पालयति दण्ड्यदण्डनात्। 'सा' प्रजा, पृथिवीश्वरं 'वर्धयति' वृद्धिं नयति धान्यहिरण्यादिभिः। वर्द्धनादुक्तलक्षणात् रक्षणं कण्टकेभ्यः पालनं 'श्रेयः' श्रेयस्करं,* 'तन्नाशे' रक्षणाभावे, 'अन्यत्' वर्द्धनं 'सदपि' विद्यमानमपि 'असत्' अशोभनं, निरयहेतुत्वात्॥ १२॥

प्रजां संरक्षति नृप इत्युक्तं, स किमनुष्ठानस्तद्रक्षणक्षमस्तद्दर्शयितुमाह। न्यायेति। नीतिशास्त्रोक्तमनुष्ठानं न्यायः तस्मिन् प्रवृत्तः 'न्यायप्रवृत्तः' महीपतिरात्मानं 'त्रिवर्गेण' धर्मार्थकामलक्षणेन 'उपसन्धत्त' संयोजयति प्रथमं, तदनन्तरं प्रजास्त्रिवर्गेणोपसन्धत्ते इति समुच्चयः। 'अन्यथा' तदप्रवृत्तो 'ध्रुवं' निश्चयेन आत्मानं निहन्ति, अनन्तरं मात्स्य-'न्यायेन प्रजास्व। तस्मान्न्यायवृत्तेन राज्ञा भवितव्यमिति भावः॥ १३॥

---

* तदभावे सदप्यसदिति सु०।

एतदेव दृष्टान्तभूताभ्यामितिहासकथाभ्यां प्रदर्शयन्नाह। धर्मादिति। 'धर्मात्' शास्त्रोक्तात् हेतुभूतात् *वैजवनः 'चिराय' चिरकालं 'मह्यीं बुभुजे' इति। अत्र कथा। 'सगरान्वये इन्द्रसेनो नाम राजा रजस्वलया स्वदेव्या संगत इति राक्षसेन अनुमारब्ध उक्तश्चैवं तेन त्वं यदि सर्वाः प्रजा धर्मे नियोजयसि तदा भक्षयामि इत्युक्तः प्राणभयात् तथैवानुष्ठितवानित्यधर्म्मादचिरेण क्षयं गतः सः। तदनन्तरं तद्वंश्या अपि राक्षसवचनात् अधर्मादचिरेणैव विनाशं प्राप्ताः। ततस्तत्सन्ततावेव वैजवनो बभूव, तेन राक्षसवचनमनादृत्य भयं त्यक्त्वा सर्वाः प्रजा धर्मे नियोजिताः, स्वयमपि च धर्मपरो बभूव। अतः शास्त्रविहितानुष्ठानात् वैजवनो राजा चिरकालं पृथिवीं बुभुजे' इति। अनेन न्यायप्रवृत्तेः फलं दर्शितं भवति। अधर्माच्चैव नहुषाख्य ऐन्द्रपदस्थोऽपि शचीमभिलषन् यानवाहिनाऽगस्त्येन शप्तः सर्पीभूतः सशरीर एव रसातलं नरकं प्रपेदे॥ १४॥

एवं चान्यायवृत्तेः फलं प्रदर्श्य अनुष्ठेयपक्षं दर्शयितुमाह। तस्मादिति। यस्माद्धर्माधर्मफलमेवं 'तस्मात्' 'धर्मं' न्यायं 'पुरस्कृत्य' प्रधानं कृत्वा, 'अर्थाय' भूम्यादिविभवाय, 'पार्थिवो विजिगीषुः', 'यतेत' प्रयत्नं कुर्यात्। तत्र हेतुः धर्मेणेत्यादिः। राज्यार्जनेन किं फलमिति चेत्? तस्य 'स्वादु' मिष्टं फलं 'श्रियो' विभूतयः॥ १५॥

तस्य राज्यस्य स्वरूपमभिधातुमाह। स्वाम्यमात्यश्चेति। 'स्वामी' शेषाङ्गानाममात्यादीनामीश्वरः प्राणभूतः। 'अमात्याः' मन्त्र्यादयः। 'राष्ट्रं' जनपदः। 'दुर्गं' दुःखेन गम्यत इति पर्वतादि। 'कोषः' कुष्यतेऽर्थिभिराक्रियते इति। 'बलं' हस्त्यश्वरथपत्तिस्वरूपं चतुरङ्गं। 'सुहृत्' मित्रं। एतावदित्येतावत्संख्याङ्गं राज्यमभिधीयते। शुश्रूषाद्यष्टगुणा प्रज्ञा 'बुद्धिः'। 'सत्त्वं' प्रारब्धनिर्वहणाख्यं। सत्त्वञ्च बुद्धिश्च सत्त्वबुद्धी, ते व्यपाश्रयो बलाधायकोऽवष्टम्भो यस्य राजस्य तत्तथोक्तं॥ १६॥

---

* 'वैयवनः' इति मु०।

धर्म्मं पुरस्कृत्य अर्थाय यतेतेत्युक्तं तच्च कथमिति तदभिधातुमाह। आलम्ब्येति। 'आलम्ब्य' अवष्टभ्य। 'बलवत्' अदुर्बलं। 'सत्त्वं' उक्तलक्षणं। 'बुद्धा' उक्तलक्षणया प्रज्ञया। आलोकितो निर्णीतो निर्गमो निर्वाहो येन राज्ञा स तथोक्तः। 'अस्य' अनन्तरोक्तस्य सप्ताङ्गस्य राज्यस्य, 'लाभाय' प्राप्तये 'यतेत' यत्नं कुर्यात्। 'सततोत्थितः' सर्वदोद्यमयुक्तः॥ १७॥

एतदनुष्ठानं चतुर्विधमित्येतद्दर्शयितुमाह। न्यायेनेति। 'न्यायेन' शास्त्रोक्तेन। 'अर्जनं' अलब्धलाभादिकं। 'अर्थस्य' भूम्यादेः। 'रक्षणं' पालनं। 'वर्द्धनं' लब्धस्योपचयः। 'तथा' तेनैव प्रकारेण। 'सत्पात्रप्रतिपत्तिश्च' पात्राण्यत्र त्रिविधानि, धर्मपात्राणि, अर्थपात्राणि, कामपात्राणि च, तेषां सत्त्वमुत्तमत्वं, यदुद्दिश्य प्रतिपद्यते विनियुज्यते इति। तत्र सदनुष्ठाना ब्राह्मणास्तपस्विनश्च। अर्थपात्राणि मन्त्रिपुरोहितादयः। कामपात्राणि कमनीयाः स्त्रियः। तेषु प्रतिपादनार्थमेव राजवृत्तं विजिगीष्वनुष्ठानं चतुर्विधं भवति ॥१८॥

चतुर्विधेऽपि राजवृत्ते आद्यं अर्थार्जनाख्यमनुष्ठानमभिधातुमाह। नयविक्रमेति। नयो नीतिशास्त्रपरिज्ञानं, विक्रमः शौर्य्य, ताभ्यां सम्पन्नः, विक्रमे सत्यपि नयहीनोऽभिसन्धीयते। नये सत्यपि विक्रमहीनः परैरभिभूयते। ततश्च नयविक्रमाभ्यां सम्पन्नेन भवितव्यमिति। 'सूत्थानः' शोभनमुत्थानमुद्योगो यस्य स तथोक्तः। शोभनत्वं चोत्थानप्रारम्भोपायः। पुरुषद्रव्यसम्पदापत्प्रतीकारानुकूलदेशकालकार्यादिनिर्णयं कृत्वा उत्थानं कार्यमिति भावः। 'चिन्तयेत्' श्रियमिति। श्रीर्हि श्रीहेतुत्वात् सप्ताङ्गं राज्यं, तदुपार्जनार्थं चिन्तां कुर्यादित्यर्थः। 'नयस्य' नीतिशास्त्रपरिज्ञानस्य, 'विनयः' स्वाभाविकेन्द्रियजयो 'मूलं' कारणं। नहि स्वाभाविकेन्द्रियजयरहितेन शास्त्रं ज्ञातुं शक्यते विषयाक्षिप्तचित्तत्वात्। विनयोऽत्र नयस्य कारणभूतः शास्त्रनिर्णयः॥ १९॥

विनय इति। यो हि इन्द्रियजयः स कार्यभूतो 'विनयः'॥ २०॥

आत्मसम्पदं श्लोकद्वयेन दर्शयितुमाह। शास्त्रमित्यादि। 'शास्त्रं' इदमेव नीतिप्रवर्त्तकं। 'प्रज्ञा' अष्टगुणा बुद्धिः। 'धृतिः' सन्तुष्टचित्तता। 'दाक्ष्यं' कुशलता। 'प्रागल्भ्यं' अभीरुता। 'धारयिष्णुता' अवधारणशीलता। 'उत्साहः' शौर्य्यामर्षशीघ्रकारितेति गुणत्रययुक्तः। 'वाग्मिता' वाक्कौशलशालिता। दृढ़स्य भावो 'दार्ढ्यं' यत् प्रतिगृह्यते तस्यापरित्यागः। 'आपत्क्लेशसहिष्णुता' दैवात् समुत्पन्नानामापदां शीतोष्णतृष्णादीनां क्लेशानाञ्च सहनशीलत्वं॥

प्रभाव इति। 'प्रभावः' गुणविशेषः, येनाकोशदण्डोऽपि तद्वानिव दृश्यते द्विषद्भिर्नाभिभूयते चेति। 'शुचिता', परदारद्रव्यहिंसारहितता। 'मैत्री' सर्वसत्त्वेषु मित्रभावना। 'त्यागः', अर्थानां सत्पात्रप्रतिपादनं। 'सत्यं' अमृषावादः। 'कृतज्ञता' कृतमुपकारं प्रत्युपचिकीर्षया जानातीति कृतज्ञस्तस्य भावः। 'कुलं' शुद्धोभयपक्षता। 'शीलं' विशुद्धभावः। 'दमश्च' इति उपशमः। चकारोऽनुक्तानां सद्गुणानां समुच्चयार्थः। एते गुणा आत्मसम्पदो हेतवः॥ २१॥ २२॥

राज्ञो विनयाभ्यासप्रकारं दर्शयितुमाह। आत्मानमिति। 'राजा' महीपतिः, 'प्रथमं' सर्वादौ, 'आत्मानं' 'विनयेनोपपादयेत्' इन्द्रियजयसम्पन्नं कुर्यादित्यर्थः। "राजा यच्छीलः प्रकृतयस्तच्छीला भवन्ति" इति कौटल्यः। ततो मन्त्र्यादीन्, ततो भृत्यान्, ततः पुत्रान्। अतः प्रजा जितेन्द्रियाः कर्त्तव्याः॥ २३॥

विनयोपपादनफलमाह। सदेति। 'सदा' पूर्वोक्तगुणैरनुरक्ताः प्रकृतयो यस्य सः। स्पष्टमन्यत्॥ २४॥

इन्द्रियाणां दुर्जयत्वं दर्शयितुमाह। प्रकीर्णेति। शब्दस्पर्शादयो विषयास्तेषां प्रकीर्णता बहुव्यापित्वं। प्रकीर्णविषया एव मनोरमत्वादरण्यं तत्र 'धावन्तं' 'विप्रमाथिनं' रिरंसया विशेषेण प्रमथ्नातीत्येवंशीलं, 'इन्द्रियदन्तिनं' 'ज्ञानाङ्कुशेन वश्यं कुर्व्वीत' इति स्पष्टं॥ २५॥

तदेव दर्शयितुमाह। आत्मेति। 'आत्मा' यन्त्रवाहकः। प्रयत्नेनात्म-

गुणेन। अर्थेभ्यो विषयेभ्यः। 'मनः' वक्ष्यमाणलक्षणमधिरोहति। प्रयत्न-प्रेरितयोः 'आत्ममनसोः' 'संयोगात्' हेतोः 'प्रवृत्तिः' गतिर्विषयं प्रत्युपजायते ॥ २६ ॥

प्रवृत्तेः कारणमभिधातुमाह। 'विषयामिषलोभेन' इति। विषय एवामिषमभिलषणीयं भक्ष्यं तल्लोभेन तदभिलाषेण, 'मनः' कर्त्तृ 'इन्द्रियं' विषयामिषं प्रति 'प्रेरयति'। अतः 'प्रयत्नेन तन्निरुन्ध्यात्' इत्यादिकं स्पष्टं ॥ २७ ॥

यद्यपि आत्ममनःसंयोगात् प्रवृत्तिस्तथापि मन एव प्रधानं, व्यवहारार्थन्तस्य हृत्पर्य्यायांश्च दर्शयितुमाह। विज्ञानमिति। विविधज्ञानोत्पत्तिनिमित्तत्वान्मनो 'विज्ञानं' उपचर्य्यते। अन्तर्हितत्वात् 'हृदयं'। चेतनाधारत्वात् 'चित्तं'। मननात् 'मनः'। बोधाधारत्वात् 'बुद्धिः'। तदेतत् संज्ञापञ्चकं समं तुल्यार्थं बोध्यं। 'अनेन' मनसा। आत्माऽधिष्ठितः। 'करोति' विदधाति। 'इह' शरीरे। 'प्रवर्त्तननिवर्त्तने' कर्त्तव्याकर्त्तव्यकरणाकरणे ॥ २८ ॥

एतादृशमनःप्रवृत्तौ प्रमाणमनुमानमेवेति दर्शयितुमाह। धर्माधर्माविति। 'धर्मः' प्रवृत्तिनिवृत्तिलक्षणः स्वर्गापवर्गफलः। 'अधर्मः' तद्विपरीतः। 'सुखं' शोभनानि खानि बुद्धीन्द्रियाणि परितुष्टानि येन तत् सुखं। तद्विपरीतं 'दुःखं'। 'इच्छा' कामः। तद्विपरीतो 'द्वेषः'। 'तथैव' तेनैव प्रकारेण। 'प्रयत्नः' येन धृतं शरीरमवतिष्ठते। 'ज्ञानं' पदार्थस्वरूपावबोधः। 'संस्कारः' जन्मान्तरीणकर्माभ्यासवासनाविशेषः। एते गुणा आत्मनोऽस्तित्वे लिङ्गमिति आचार्य्यैरुपदिष्टं। धूमेनाग्निवदेभिरात्मास्तित्वं प्रतीयत इति ॥ २९ ॥

मनसोऽस्तित्वे लिङ्गमभिधातुमाह। ज्ञानस्येति। 'ज्ञानस्यायुगपद्भावः' पञ्चानामपि श्रोत्रादीनां बुद्धीन्द्रियाणां शब्दादिषु इन्द्रियार्थेषु सर्वव्यापित्वात् आत्मनो युगपत् समकालमेव ज्ञानोत्पत्तौ प्राप्तायां भिन्नकालेषु या ज्ञानोत्पत्तिः सा मनसोऽस्तित्वे लिङ्गं भवतीति अस्ति

मनःसंज्ञकं षष्ठं किञ्चिद्बुद्धीन्द्रियं, येनात्मनि समवेतेन सकलपदार्थानां ज्ञानातिक्रमात् अनुभूयते, तदभावे युगपत् ज्ञानोत्पत्तिर्न च दृश्यते, तस्मादस्ति मन इति। 'नानार्थेषु च सङ्कल्पः' नानाभूतेषु पृथग्भूतेषु सुखदुःखोत्पादकपदार्थेषु सङ्कल्पः, 'तस्य* कर्म प्रकीर्त्तितं' आचार्यैरिति शेषः॥ ३०॥

आत्ममनसोः स्वरूपमभिधाय इन्द्रियाणां इन्द्रियार्थानाञ्च तदभिधातुमाह। श्रोत्रमिति। शब्द इति च। स्पष्टं॥ ३१॥ ३२॥

आत्ममनोबुद्धिकर्मेन्द्रियाणां लक्षणमभिधाय बुद्धेरन्तःपरिकल्पनया कारणविभागमभिधातुमाह। आत्मा मनश्चेति। अभिहितेन लक्षणेनेति प्रतिपाद्यते यया विद्यया साऽन्वयविद्या, सा विद्यते येषां ते तद्विद्याः कणादाक्षपादादयः तैः 'तद्विद्यैः', 'आत्मा मनश्च', अन्तःकरणमुच्यते। 'आभ्यां' आत्ममनोभ्यां, प्रयत्नसहिताभ्यां 'सङ्कल्पः' प्रवृत्तिः, इन्द्रियप्रवर्त्तनं, 'उपजायते'॥ ३३॥

बहिःकरणमभिधातुमाह। आत्मा बुद्धीति। 'आत्मा' उक्तलक्षणः। 'बुद्धिः' मनः। 'इन्द्रियाणि' बाह्यरूपाणि। 'अर्थाः' शब्दादयः। कर्मेन्द्रियाणां हि उत्सर्गादिका अर्थाः प्रयोजनानि। एतत् सर्वं 'बहिःकरणं'। 'सङ्कल्पः' सम्यग्भूतार्थकल्पनं, 'अध्यवसायः' प्रयत्नविशेषः, ताभ्यां 'अस्य' आत्मनः, सुखानुभवलक्षणा 'सिद्धिः', 'प्रकीर्त्तिता'॥३४॥

तदेवं अन्तःकरणप्रवृत्तिः प्रयत्नादेव बहिःकरणप्रवृत्तिरपि अध्यवसायलक्षणात् प्रयत्नादेवेति दर्शितं भवति, एतदेव समर्थयन्नाह। उभे एते हीति। 'उभे एते' अनन्तरोक्ते, 'हि' स्फुटं, 'करणे' अन्तर्बहिःकरणसंज्ञके, 'यत्नानन्तर्यके' प्रयत्नानन्तरं वर्त्तेते, प्रयत्नप्रेरणादित्यर्थः। तस्मादिति। यस्मादेवं 'तस्मात्', 'प्रवृत्तिसंरोधात्' उभयात्मकस्य प्रयत्नस्यैव संरोधं कृत्वा, 'निर्मनस्कतां भावयेत्' निर्मनस्कभावं अभ्यस्येत्। यावत् प्रयत्न एव निरुद्धो भवति तावदात्मा मनसा न युज्यते, ततश्च

* तस्येत्यस्य स्थाने चास्येति मु०।

विद्यमानमपि मनो नास्त्येव मनःकार्याकरणात्। अन्तःकरणविश्लेषात् प्रवृत्तिर्नोपपद्यते। एवमन्तःकरणप्रवृत्त्यभावात् बहिःकरणप्रवृत्तेरप्यभावः। तदभावात् इन्द्रियाणां विषयैः सम्बन्ध एव न स्यात् इति भावः॥ ३५॥

एवमिति। 'एवं' उक्तन्यायेन, करणयोरुभयोरपि सन्निरोधात् निरुद्धचेष्टं 'आत्मानं', 'आत्मना', एव च नान्येन कृत्वा 'संयम्य', नयो नीतिशास्त्रं अपनयस्तद्विपरीतः तौ जानातीति 'नयापनयवित्', 'राजा' महीपतिः, 'आत्मनः', 'हितं' नयानुष्ठानमेव, 'कुर्वीत'॥ ३६॥

करणसंरोधः कर्तुं न शक्यते चेदभिमतफलमपि न प्राप्यते इत्येतद्दर्शयितुमाह। *यत् पृथिव्या इति। स्पष्टं॥ ३६ क्रोड़ः॥

एकस्यापि न पर्य्याप्तमित्येतद्दर्शयितुमाह। †एकस्यापि न यः शक्त इति। 'एकस्यापि' असहायस्य, 'मनसः', 'सन्निवर्हणे' जयकरणे, 'यः' 'न शक्तः' समर्थो न भवति, 'स कथं', बहुजेतव्यां 'महीं', ससागरां 'जेष्यति', न कथमपीत्यर्थः॥ ३७॥

अनिगृहीतमनसः परिणामं दर्शयितुमाह। क्रियेति। 'अपहारिभिः' आपातरम्यः, 'अवसानविरसः' परिणामरसहीनैः, स्पर्शादिभिः 'विषयैः', 'आक्षिप्तहृदयः', 'करीव' हस्तीव, 'ग्रहं' बन्धं, 'गच्छति'॥३८॥

स एवोग्रभयदामापदमाप्नोत्येवेति दर्शयितुमाह। सज्जमान इति। 'सज्जमानः' आसक्तिं गच्छन्। 'अकार्येषु' परस्त्रीगमनादिषु। 'विषयान्धीकृतेक्षणः' विषयैः स्पर्शादिभिरन्धीकृते ईक्षणे शास्त्रमये धर्ममये च यस्य स तथोक्तः। 'आवहति' सम्पादयति। 'उग्रभयदां' भीषणभयदायिनीं। 'स्वयं' आत्मनैव। 'आपदं' विपदं॥ ३९॥

---

* यत्पृथिव्या व्रीहियवं हिरण्यं पशवः स्त्रियः।
एकस्यापि न पर्य्याप्तं तस्मादतितृष्णां त्यजेत्॥ ३६ क्रोड़ः॥

एष श्लोको मु॰ पु॰ नास्ति।

† एकस्यैव हि योऽशक्त इति मु॰।

भूयोऽपि विषयाणां वैधर्म्यं दर्शयितुमाह। शब्द इति। स्पष्टं ॥ ४० ॥

श्रुतिविषयलोभदोषमाह। शुचीति। विदूरं व्यवधानं तत्क्रमणं लङ्घनं तत्क्षमः 'विदूरक्रमणक्षमः'। 'मृगयते' अन्वेषयति। अन्यत् स्पष्टं ॥ ४१ ॥

स्पर्शदोषमाह। गिरीन्द्रेति। महाकायो महाबलो हस्ती 'करिणी स्पर्शसंमोहात्', 'आलानं' बन्धनं, 'याति' प्राप्नोति ॥ ४२ ॥

रूपाख्यविषयेऽपि दोषं दर्शयितुमाह। स्निग्धेति। 'पतन्' आत्मानं निक्षिपन्। अन्यत् स्पष्टं ॥ ४३ ॥

रसेऽपि दोषं तथैव दर्शयन्नाह। दूरेऽपीति। दर्शनस्य व्यवधाने वर्तमानो दुरवगाहजलदुर्गे 'चरन्', मत्स्यः समांसं वड़िशं 'आस्वादयति', विनाशायेत्यर्थः ॥ ४४ ॥

गन्धेऽपि दोषमभिधातुमाह। गन्धलुब्ध इति। 'कुसुमसञ्चारां' अतिक्लेशेन सञ्चरणं यस्यान्तां। 'गजकर्णझलज्झलां' अनुकरणशब्दविशेषां। दन्तिनः कर्णगतिर्झलज्झलेत्युच्यते। अन्यत् स्पष्टं ॥ ४५ ॥

प्रागुक्तमुपसंहरन्नाह। एकैकश इति। 'एकैकशः' प्रत्येकमपि। 'विनिघ्नन्ति' विनाशयन्ति। 'विषयाः' स्पर्शादयः। 'विषसन्निभाः' विषतुल्याः, मारणात्मकत्वात्। 'यः' पृथिवीपतिः। 'समं' समासेन आग्रहेण। 'पञ्च' विषयान्, 'सेवते' सक्तो भवति ॥ ४६ ॥

एवं सर्वथा विषयसेवानिषेधे प्राप्ते चायं नियम इति दर्शयन्नाह। सेवेतेति। 'सेवेत' उपभुञ्जीत। 'काले' तत्सेवावसरे। धर्मार्थाविरोधेन कामं सेवेत निःसुखो न स्यादिति कौटिल्योक्तिः। अन्यत् स्पष्टं ॥ ॥ ४७ ॥

विषयसेवातत्परत्वे दोषं दर्शयन्नाह। निकाममिति। 'निकामं' अत्यर्थं। 'सक्तमनसां' संश्लिष्टचित्तानां। 'गलन्ति' च्यवन्ते। 'गलिताश्रूणां' च्युतनयनजलानां। 'यौवनेन सह' युवभावेन समं। 'श्रियः' विभूतयः। एतदुक्तं भवति, यावत् कान्तामुखविलोकनासक्तमना

भवति तावदुद्योगाभावात् अरिभिरपहृते राज्ये कान्तया सहैकान्तस्थितस्याश्रुभिः सह श्रीभिर्युतं यौवनं गलतीत्यर्थः ॥ ४८ ॥

विषयेऽसक्तौ दोषाभावं त्रिवर्गस्य च कार्यकारणभावं दर्शयितुमाह। धर्मादिति। 'धर्मात्' शास्त्रोक्तलक्षणात् विधिनिषेधरूपात् कारणभूतात्, 'अर्थः' भूमिहिरण्यादिरूपकार्यभूतः भवति। 'अर्थात् कामः', लभ्यते। 'कामात्', 'सुखफलोदयः'। 'यः' कामः, 'युक्त्या' शास्त्रोक्तसेवाकालमात्रया, 'न *निषेव्यते' नानुष्ठीयते, स '†तौ' इतरौ धर्मार्थौ, 'हत्वा' 'आत्मनं' अपि 'हन्ति'। तद्यथा धर्मातिसेवायामर्थः क्षीयते, अर्थक्षयात् कामाभावः अर्थमूलत्वात् कामस्य, अर्थाभावात् शरीरदण्डनं, धर्मं चिकीर्षुः शरीरं क्षीणं करोति, ततः शरीरे विनष्टे धर्मोऽपि विनश्यति। एवमर्थोऽपि अतिसेवितोऽर्थमूलं धर्मं न करोति कामञ्च। ततश्चाप्युपचितोऽर्थः चौरराजादिभिरपह्रीयते। तथा कामोऽपि अतिसेवितो धर्मार्थानुष्ठानव्युपरमात् तौ विनाश्य शुक्रक्षयात् क्षयव्याधिना शरीरमपि विनाशयति ॥ ४९ ॥

विषयाणामतिमनोहरत्वमिन्द्रियाणाञ्च दुर्जयत्वं दर्शयन्नाह। नामापीति। 'विलासोल्लसितभ्रुवः' विलासेन विभ्रमेण उल्लासिते भ्रुवौ यया तस्याः। स्पष्टमन्यत् ॥ ५० ॥

एतदव्यापकं वाक्यं वीतरागाणामदर्शनादित्याशङ्क्याह। रहःप्रचारेति। रहःप्रचारः उपगूहनचुम्बनाद्यष्टकादिपरिकल्पितः, तत्र कुशलाऽतिप्रवीणा 'रहःप्रचारकुशला'। मृदु अकठोरं गद्गदं मन्थरं भाषितुं शीलं यस्याः सा। 'कं' नाम शरीरिणं। 'न रमयति' न रमणक्रीड़ासक्तं करोति अपि तु सर्वमपि करोत्येव। रक्तान्तत्वं लोचनयोर्लक्षणं रम्यता चेति ॥ ५१ ॥

एतत् द्रढ़यितुमाह। मुनेरपीति। 'मुनेरपि' मुमुक्षोरपि महर्षेः,

---

* निषेवत इति मु०।

† तावित्यस्य स्थाने तानिति मु०।

'मनः' चेतः, 'सरागं' साभिलाषं, जितेन्द्रियत्वेऽपि 'अवश्यं' अवशीभूतं कृत्वा, अथवा अवश्यं निश्चयेन सरागं कुरुते 'अङ्गना'। का किमिव 'सन्ध्या शशिमण्डलमिव'। अतः कं नारी न रमयतीति स्थितं ॥ ५२ ॥

एतदेवाचेतनेष्वपि दर्शयितुमाह। मन इति। सर्वेषां 'मनः' चित्तं, 'प्रह्लादयन्तीभिः', आनन्दहेतुत्वात् अपां स्त्रीणां च। *मन्दयन्तीभिः गाम्भीर्यादपां, स्तनजघनभारवत्त्वात् स्त्रीणामपि, 'अलं' अत्यर्थं, 'महान्तोऽपि' गुणैरभिन्नाः। 'अचला इवाद्भिः' 'भिद्यन्ते' अन्तः प्रविश्य भूमिसात्क्रियन्ते स्त्रीभिरित्यर्थः ॥ ५३ ॥

न केवलं स्त्रीविषयाऽऽसक्तिस्त्याज्या सा च विनाशाय भवति तज्जन्यं मृगयादिव्यसनत्रयमपीति दर्शयन्नाह। मृगयेति। स्त्रीसेवाया बलहानिकरत्वात् मांसाभिलाषे मृगयाव्यसनं। स्त्रीभिः सह पानगोष्ठ्यां पानव्यसनं। ताभिरेव विनोदार्थं अक्षक्रीड़ाव्यसनं। त्रयमिति कामजोऽयं त्रिवर्गः। स्पष्टमन्यत् ॥ ५४ ॥

यथा कामोऽतिप्रवृद्धो विनाशहेतुत्वादरिः, एवं क्रोधादयोऽपीत्यरिषड्वर्गमभिधातुमाह। काम इति। 'कामः' तन्त्रोक्तलक्षणः, "स्पर्शविशेषविषया इच्छाभिमानिकसुखानुविद्धा, फलवती अर्थप्रतीतिः" इति। 'क्रोधः' अविमृश्यकारितया प्राणिद्रोहबुद्धिः। 'लोभः' वित्तेष्वतिलोलुपता। 'हर्षः' कारणं विना प्राणिहिंसाजनितः परितोषः। 'मानः' माननीयेष्ववमानबुद्धिः। 'मदः' बलावलेपजनित उत्सर्ग इत्ययं षड्वर्गः। उत्तरार्द्धं स्पष्टं ॥ ५५ ॥

अरिषड्वर्गपरिपालनदोषं श्लोकद्वयेन दर्शयन्नाह। †दाण्डक्य इति। दण्डकविषयाधिपतिः 'दाण्डक्यः' वृहदश्वनामा भूपतिः। स च मृगयागतो भृगोः कन्यामकामां धर्षयन् भृगोः शापात् पांसुवृष्टिभिः सबन्धुर्विननाश। 'क्रोधाच्च जनमेजयः' अश्वमेधकर्मणि शिखलक्षीकृतां

---

* मदयन्तीभिरिति मु०।
† दण्डक इति म०।

पत्नीं दृष्ट्वा, ऋत्विग्भिरेवं कृतमिति तेषु विक्रान्तः, तैः शापेनाभिहतः। 'लोभात्' चातुर्वर्ण्यं सर्वस्वापहरणैरतिपीड़यन् प्रजाभिरैकैकलोष्ट्रनिक्षेपविधिना 'ऐलः' इलागर्भे बुधजातः पुरूरवाः अभिहतः। 'वातापिर्हर्षतोऽसुरः' इति, वातापील्वलसंज्ञकौ कामरूपिणौ महासुरौ कृतश्राद्धकवेशौ महर्षीन् आमन्त्र्य, आत्मनोरेकं कृतपशुरूपं घातयित्वा तन्मांसैर्महर्षींस्तर्पयति, भुक्तोत्थितेषु च तेषु एह्येहील्वलेति ब्रूते, मृतसञ्जीवनविद्यया च जीवित इल्वलो विदार्य महर्षीणामुदरं तस्मान्निःसृत्य भ्रातुर्गले लगति, ततस्तौ हृष्टौ भवतः, एवमुपद्रवकारिणौ तावागतेनागस्त्येन निहतौ, इति ॥ ५६ ॥

पौलस्त्य इति। शत्रुषड्वर्गमिति। 'पौलस्त्यः' रावणः, 'राक्षसः' 'मानात्', रामचन्द्राय सीतामसमर्पयन् विननाश। 'मदात्', 'दम्भोद्भवः' नाम सार्थकनामा महासुरः, अनेकसुरजित् त्रिभुवने नास्ति मे प्रतिमल्लो मत्सम इति मदेन नारदमभ्यर्थितवान् दर्शय मे प्रतिमल्लमिति, नारदेन तु ईषिकास्त्रेन स विनष्टः। 'एते' दाण्डक्यादयः, 'शत्रुषड्वर्गमाश्रिताः', 'निधनं', गताः ॥ ५७ ॥

अरिषड्वर्गपरित्यागे प्रकृष्टफलमाह। शत्रुषड्वर्गमिति। 'जामदग्न्याम्बरीषौ', 'शत्रुषड्वर्गमुत्सृज्य', 'चिरं महीं बुभुजाते', इति स्पष्टं। तस्माच्छ्रेयोऽर्थिना अरिषड्वर्गत्यागेन इन्द्रियविनयः कर्त्तव्य इति ॥ ५८॥

इन्द्रियजयप्रकरणे इन्द्रियजयकारणं विद्यावृद्धसंयोगमभिधातुमाह। *वर्द्धयन्निवेति। पुरुषेण पुमर्थद्वयोपार्ज्जनाय यतितव्यं। तौ च 'धर्मार्थौ', उपादेयत्वात् साधुभिः 'आदरात् सेवितौ', अतस्तौ 'वर्द्धयन्', 'गुरुसेवनं' विद्यावृद्धाराधनं, 'कुर्वीत'। कथमिति 'निगृहीतेन्द्रियग्रामः', सन् इति स्पष्टं ॥ ५८ क्रोड़ः ॥

---

* वर्धयन्निव धर्मार्थौ सेवितौ सद्भिरादरात्।
निगृहीतेन्द्रियग्रामः कुर्वीत गुरुसेवनम् ॥ ५८ क्रोड़ः ॥

श्लोकोऽयं मु० पु० नास्ति।

किमर्थं गुरुसेवनं कुर्वीतेत्याह। शास्त्रायेति। 'शास्त्राय' शास्त्रं आन्वीक्षिक्यादिविद्याचतुष्टयं तदर्थं, 'गुरुसंयोगः', कर्त्तव्यः। 'शास्त्रं', किमर्थं? 'विनयवृद्धये' इन्द्रियजयवृद्ध्यर्थं। स एव विनयः शास्त्रेणोपबृंहितःकृतक इति व्यपदिश्यते। 'विद्याविनीतः' इति विद्योपबृंहितेन्द्रियजयकृतविनयसम्पन्नः, 'नृपतिः', न 'कृच्छ्रेषु' विपज्जनितक्लेशेषु, 'अवसीदति' विषण्णो भवति॥ ५९॥

उपकारं च वृद्धसंयोगे दर्शयन्नाह। वृद्धोपसेवीति। विद्यावृद्धसेवाधीनः 'नृपतिः', साधुसेव्यो भवति। तथा 'प्रेर्यमाणोऽपि', दासकितवादिभिः, 'अकार्येषु' परदारदूषणादिषु, 'न प्रवर्त्तते'॥ ६०॥

विद्याग्रहणोत्तरकालमपि अवशिष्टविद्यांशा ग्राह्या एवेति दर्शयन्नाह। आदधान इति। सकलकलापरिपूर्णो भवतीत्यर्थः। इति इन्द्रियजयलक्षणं॥ ६१॥

विनयस्य फलं दर्शयन्नाह। जितेन्द्रियस्येति। 'नीतिमार्गानुसारिणः' नयसम्पन्नस्य, 'ज्वलिताः' भास्वराः, 'लक्ष्म्यः' विभूतयः, 'कीर्त्तयश्च' यशांसि च, 'नभःस्पृशः' दिगन्तव्यापिन्यः, भवन्तीत्यर्थः॥ ६२॥

इन्द्रियजयवृद्धसंयोगानुपसंहरन्नाह। इति स्मेति। 'नयान्वितः' वृद्धसेवनात् अवाप्तनीत्यन्वितः,'राजा','इति' अनेन प्रकारेण,'विनयं'* इन्द्रियजयं,'निषेवमाणः' अनुतिष्ठन्, 'नरदेवसेवितं' षोडशमहाराजाध्यासितं, 'श्रियः' 'पदं' महाचक्रवर्त्तिस्थानं, 'समाक्रामति' अध्यास्ते। 'भास्वरं' दीप्ततरं, 'शिरः' 'महारत्नगिरेः' सुमेरोः शिखरम् 'इव', इन्द्रत्वमित्यर्थः, 'उन्नतं' अकृतपुण्यैरप्राप्यं प्राप्नोतीत्यर्थः॥ ६३॥

विनयो राजकुमारेषु पुनराधेय इति दर्शयन्नाह। इयं हीति। 'इयं', 'पार्थिवता' राजत्वं, 'लोकव्यतिरेकवर्त्तिनी' लोकोऽन्यथा वर्त्ततेऽन्यथा पार्थिवः, यतः 'स्वभावतः', एव विनयाभावात् 'समुन्नता' अप्रतिहता। 'बलात्' आक्रम्य गुरुः 'विनये', नियोजयेत्। यतः

---

* विनयी इति सु०।

'नयस्य' शास्त्रानुष्ठानस्य, 'विनयः' इन्द्रियजयः 'पुरःसरः' साधक इत्यर्थः ॥ ६४ ॥

बलान्नयनियोजने गुणं दर्शयन्नाह। परां विनीत इति। 'विनीतः', राजा 'परां' उत्कृष्टां, 'सेव्यतां', प्राप्नोति। महीपतिविभूषणानां दुर्लभत्वात् विनय एवालङ्कारः। 'करीव भद्रः', अर्थात् राजा 'विनयेन शोभते' सुगमं ॥ ६५ ॥

किमर्थं विद्यावृद्धसंयोगः क्रियते इति दर्शयन्नाह। गुरुस्त्विति। 'गुरुः' विद्यावृद्धः, 'विद्याधिगमाय', अभिहितविद्यापरिणतये, 'सेव्यते'। सा च 'श्रुता', 'विद्या',समये 'मतये' प्रज्ञायै भवति। श्रुतानुष्ठानवृत्तीनि चानुष्ठीयमानानि 'भूतये' श्रिये,'असंशयं भवन्ति'॥ ६६ ॥

भूयोऽपि वृद्धसंयोगजनितविनयस्य प्रयोजनं दर्शयन्नाह। सुनिपुणमिति। 'शुचिः' बाह्याभ्यन्तरशौचयुक्तः, 'अनुवृत्तिपरः' शुश्रूषातत्परः। 'नृपतिपदाय' चक्रवर्त्तिस्थानाय। स्पष्टमन्यत् ॥ ६७॥

इन्द्रियजयवृद्धसंयोगयोरननुष्ठाने दोषं अनुष्ठाने च गुणं दर्शयन्नाह। अविनयरतमिति। इन्द्रियजयो विनयः, तदन्यथात्वमविनयः तद्रतं व्यसनासक्तं नृपम् 'अवशं' असाध्यम, अपि 'विद्विषः' रिपवः, 'वशं नयन्ति'। विनीतः पुनः 'तनुरपि' कृशोऽपि, 'क्वचित् पराभवं', 'नैति', न याति ॥ ६८ ॥

इति कामन्दकीयनीतिसारटीकायामुपाध्यायनिरपेक्षानुसारिण्यां प्रथमः सर्गः ॥ ॥

पूर्वसर्गोल्लिखितविद्यानामुद्देशमभिधातुमाह। आन्वीक्षिकीमिति। आन्वीक्षिक्याद्या विद्यास्तत्त्वोऽपि वक्ष्यमाणलक्षणाः। 'तद्विद्यैः' ता एव विद्या निर्मला येषां तैः। 'तत्क्रियोपेतैः' तदनुष्ठानयुक्तैः। स्पष्टमन्यत्॥ ॥ १ ॥

आदरात् विद्याचतुष्टयचिन्तने प्रयोजनमाह। आन्वीक्षिकीति। 'शाश्वती' प्रत्येकमविनाशिनी। 'एता एव' इत्येवकारेण नान्यो केचन लोकस्थितिहेतव इत्यर्थः। अन्यत् सुगमं॥ २॥

विद्यासङ्ख्याविषये विप्रतिपत्तिं दर्शयन्नाह। त्रयीति। तिस्रो विद्या मनुशिष्या मन्यन्ते। कुत इत्याह, हि यस्मात् या इयमान्वीक्षिकी सा त्रय्या विशेष एवेति मता॥ ३॥

बार्हस्पत्यास्तु विद्याद्वयमेव मन्यन्ते इति दर्शयन्नाह। वार्त्तेति। 'वार्त्ता च दण्डनीतिश्च' वक्ष्यमाणलक्षणे 'द्वे' एव 'विद्ये' 'इत्यवस्थिते' कृतनिश्चये। कुत इत्याह, 'लोकस्यार्थप्रधानत्वात्' इति चातुर्वर्ण्यस्य लोकस्य अर्थः भूम्यादिलक्षणः तस्मिन् प्रधानत्वात् प्रधानवृत्तिहेतुत्वात्, सर्वार्थो वार्त्तया लभ्यते दण्डनीत्यापि लभ्यते इति 'सुरपुरोधसः' वृह-स्पतेः 'शिष्याः' अन्तेवासिनो मन्यन्ते॥ ४॥

शुक्राचार्य्यस्यासुरगुरोः शिष्या एकामेव विद्यां मन्यन्ते इति दर्श-यन्नाह। एकैवेति। दण्डनीतिरिदमेव शास्त्रं, यस्मात् तस्यामेव सर्व-विद्यारम्भाः प्रतिष्ठिताः। दण्डनीतेरभावात् मात्स्यन्यायेन सर्वविद्या-रम्भ एव न सम्भवति॥ ५॥

पूर्वपक्षमभिधाय सिद्धान्तमभिधातुमाह। विद्याश्चतस्र इति। नोऽस्माकं गुरोः कौटल्यस्य दर्शनं विद्याश्चतस्र एव न न्यूनाधिका वा। यस्मात् पृथक् पृथक् प्रकृष्टसिद्ध्यर्थं आसु विद्यासु लोका व्यवस्थितः ॥ ६॥

विद्यानां स्वरूपभेदं दर्शयन्नाह। आन्वीक्षिकीति। प्रत्यक्षपरो-क्षाभ्यामीक्षितस्य अर्थस्यानु पश्चात् ईक्षणं अन्वीक्षा सा प्रयोजनं

यस्याः सा 'आन्वीक्षिकी' अनुमानविद्या न्यायदर्शनवैशेषिकादिका, सा च 'आत्मविज्ञानं' आत्माऽनया विशेषेण ज्ञायत इत्यात्मविज्ञानं। तादृशविज्ञानाच्च उभयलोकसिद्धौ 'धर्माधर्मौ त्रयीस्थितौ' इति तत्त्वतो ज्ञायते। 'अर्थानर्थौ तु वार्त्तायां दण्डनीत्यां नयानयौ' वक्ष्यमाणलक्षणौ ज्ञायेते इत्यर्थः ॥ ७ ॥

दण्डनीतेर्माहात्म्यं दर्शयन्नाह। आन्वीक्षिकीति। आन्वीक्षिक्याद्याः तिस्रो विद्याः सत्यः सद्विद्याः धर्मार्थसंसाधिकाः। यस्मात् दण्डनीतेः नीतिशास्त्रस्य विनाशे सति ताः सत्यो विद्या असत्यो मात्स्यन्यायेन भवन्तीत्यर्थः ॥ ८ ॥

एतदेव दर्शयन्नाह। दण्डनीतिर्यदेति। 'सम्यक् नेतारं' विशिष्टं नायकं विजिगीषुं अधितिष्ठति, तादृशेन विजिगीषुणा यदा सद्दण्डनीतिरनुष्ठीयत इत्यर्थः। 'तदा शेषाः' आन्वीक्षिक्यादिविद्यास्तिस्रः, तादृशविद्याविदं सम्यक् उपासते इति ॥ ९ ॥

विद्यालक्षणात् लाभं दर्शयन्नाह। वर्णा इति। 'वर्णाः' ब्राह्मणादयः। 'आश्रमाः' ब्रह्मचारिप्रभृतयः। 'आसु' आन्वीक्षिकी त्रयी वार्त्ता दण्डनीतिषु विद्यासु, 'प्रतिष्ठिताः' यथासम्भवं प्रतिष्ठां गताः। तद्यथा, त्रय्यां ब्राह्मणाः। दण्डनीत्यां राजानः। वार्त्तायां वैश्याः शूद्राश्च। आन्वीक्षिक्यां ब्रह्मचार्य्यादयः। एवञ्च तासामवेक्षणात् रक्षणाच्च राजा तद्धर्मस्य वर्णाश्रमोपार्जितस्यांशभाक् भवति, षष्ठांशभागी नृपो भवतीति स्मृतेरित्यर्थः ॥ १० ॥

विद्याजनितानि उपकारान्तराणि दर्शयन्नाह। आन्वीक्षिक्यात्मविद्येति। 'आन्वीक्षिकी' उक्तलक्षणा, आत्माऽनया ज्ञायते इति 'आत्मविद्या', सुखदुःखयोः कार्यकारणभावेन 'ईक्षणात्' निरूपणात् भवति। 'तया' आन्वीक्षिक्या, 'तत्त्वं' परमार्थं, 'ईक्षमाणः', 'हर्षशोकौ' 'व्युदस्यति' परित्यजति। धर्मः कारणं, सुखं कार्यं, अधर्मः कारणं, दुःखं कार्यं, एतदुभयमपि उपभोगात् क्षयं याति नान्यथा इत्येवमनुमानादि-

प्रमाणैस्तत्त्वदर्शी विजिगीषुर्हर्षशोकौ 'सुखस्यानन्तरं दुःखं दुःखस्यानन्तरं सुखं' इति चिन्तनेन व्युदस्यति त्यजतीत्यर्थः॥ ११॥

आन्वीक्षिकीजनितोपकारो दर्शितः साम्प्रतं त्रय्याः स्वरूपं तज्जनितोपकारादिकं चाभिधातुमाह। ऋग्यजुः सामेति। ऋगादयस्त्रयो वेदाः 'त्रयी' इत्युच्यते। 'त्रय्यां' विध्यनतिक्रमेण 'तिष्ठन्' 'उभौ लोकौ' इहलोकपरलोकौ, 'अवाप्नोति', ॥ १२॥

न केवलमेतत् वेदत्रयं त्रयी, अपरमपि त्रयीस्वरूपं दर्शयन्नाह। अङ्गानीति। शिक्षा कल्पो व्याकरणं निरुक्तं छन्दो ज्योतिषमिति षड़पि वेदस्य 'अङ्गानि'। 'वेदाः' इत्यथर्ववेदेन सह चत्वारः। 'मीमांसा' वेदप्रमाणशास्त्रं। 'न्यायविस्तरः' इति न्यायदर्शनवैशेषिकादिः। 'धर्मशास्त्रं' मन्वादि। 'पुराणं' अष्टादशविधं। चकारात् महाभारतरामायणादीनामपि पुराणान्तर्भावो द्रष्टव्यः कथास्वरूपत्वात्। एतत्सर्वं चतुर्दशविद्यास्थानरूपा 'त्रयी' इत्युच्यते॥ १३॥

त्रय्याः स्वरूपादिकमुक्तं सम्प्रति वार्त्तायाः स्वरूपं तदुपकारञ्च अभिधातुमाह। पाशुपाल्यमिति। पशून् हस्त्यश्वादीन् पालयन्तीति पशुपालाः हस्तिशिक्षाशालिहोत्रादिविदः, तेषां शास्त्रमनुष्ठानञ्च 'पाशुपाल्यं'। 'कृषिः' कर्षणं तत्प्रतिपादकं पराशरादिशास्त्रं तदनुष्ठानञ्च। 'पण्यं' क्रयविक्रयादिलक्षणं वाणिज्यं एतत्त्रितयं, 'वार्त्ता' जगद्वृत्तिहेतुत्वात्। एतया वार्त्तया सम्पन्नो विजिगीषुः *साधु यथा भवति तथा न 'आवृत्तेः' आवर्त्तनात् 'भयमृच्छति' प्राप्नोति॥ १४॥

दण्डनीतेः स्वरूपं उपकारञ्च दर्शयितुमाह। दमो दण्ड इतीति। 'दमः' वधपरिक्लेशार्थहरणादिना दमनक्रिया, 'दण्डः' अभिधीयते। तात्स्थ्यात् प्रयोक्तरि तिष्ठतीति उपचारात् महीपतिर्दण्डः तस्य नीतिरिदं शास्त्रं दण्डनीतिः, नयनं दण्ड्यं प्रति दण्डस्य प्रणयनं नीतिरिहोच्यते॥ १५॥

---

*, साधुरिति मु०।

दण्डनीत्या स्वात्मनो विद्यानाञ्च पालनमाह। तयेति। स्पष्टं॥ १६॥

विद्यानां स्वरूपोपकारादिभिर्भेदं दर्शयित्वाऽभिधानतोऽपि दर्शयन्नाह। विद्याद्यदाभिरिति। 'आभिः' आन्वीक्षिकीत्रयीवार्त्ताभिः। चतुर्वर्गं धर्मार्थकाममोक्षान्, यथासम्भवं 'यदा' महीपतिः 'विद्यात्' विचारयेत्, तदा आन्वीक्षिक्या 'विद्यात्वं'। विद् विचारणे इति धातोरिदं रूपं। तथा चतुर्वर्गं यदा विद्यात् जानीयात्, तदा त्रय्या विद्यात्वं, विद् ज्ञाने इति धातोरिदं रूपं। यदा 'विद्यात्' लभेतेति तदा वार्त्ताया विद्यात्वं। विद् लाभे इति धातोरिदं रूपं॥ १७॥

॥ इति विद्याप्रकरणं॥

वर्णाश्रमधर्मं स्वधर्मच्युतानां दण्डप्रणयनार्थमभिधातुमाह श्लोकचतुष्टयेन। इज्येति। याजनेति। शुश्रूषेति। शूद्रस्येति। कारवः शिल्पिनः। चारणाः रङ्गजीविनः॥ १८॥ १९॥ २०॥ २१॥

इदानीं ब्रह्मचारिद्वयस्वरूपमाह। गुराविति। नैष्ठिकस्य ब्रह्मचारिणः 'गुरौ' गुरुगृहे 'वासः', 'अग्निशुश्रूषा' इति वैश्वानराराधनं, 'स्वाध्यायः' स्वशाखाध्ययनं। 'व्रतचारणं' तदुपदिष्टानां व्रतानामनुष्ठानं, 'त्रिकालस्नायिता' सन्ध्यात्रयेऽपि स्नानं। 'भैक्ष्यं' भिक्षासमूहः एकभिक्षाया निषिद्धत्वात्, 'गुरौ प्राणान्तिकी स्थितिः' इति प्राणान्तं यावत् गुरावेव स्थितिरित्यर्थः॥ २२॥

गुरोरभावे तस्य वासनियमं दर्शयन्नाह। तदभावे इति। 'तदभावे' गुरोरभावे। 'सब्रह्मचारी' सहाध्यायी। 'वा' अथवा, 'कामतः' स्वेच्छया, 'अन्याश्रमत्वं' इति यदि नैष्ठिक उपकुर्वाण एव॥ २३॥

भूयोऽपि ब्रह्मचारिधर्मविशेषमाह। स मेखलीति। 'सः' उपकुर्वाणो ब्रह्मचारी, 'मेखली' मौञ्जी मेखला यस्यास्तीति। 'दण्डी' पालाशदण्डधारणात्। 'जटी मुण्डो वा' तथैव गुरुसंश्रयः। आविद्याग्रहणात् व्रतादिकं विद्याग्रहणाञ्च यावत् कुर्यात्, ततः इच्छा चेत् गृहस्थः स्यात् अन्यथा नैष्ठिकः स्यात् इत्यर्थः॥ २४॥

गृहस्थधर्ममभिधातुमाह। अग्निहोत्रेति। गृहस्थोऽत्र चतुर्विधः। अपरञ्च अग्निहोत्रेति। ब्राह्मणादिभिरग्निहोत्रोपचरणं यथा सम्भवं ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यानामेव द्रष्टव्यं। 'जीवनञ्च स्वकर्मभिः' इति ब्राह्मणस्य प्रतिग्रहेण, क्षत्रियस्य शस्त्रेण, वैश्यस्य कृषिपाशुपाल्यवाणिज्यादिभिः, शूद्रस्य कार्वादिभिः। 'अयञ्च धर्मः' नियमात्, धर्मदारेषु 'पर्ववर्जं' पौर्णमास्यादिपुण्यतिथिवर्जं, 'रतिक्रिया' ॥ २५ ॥

धर्मार्थं दाररक्षार्थञ्चेत्याह। देवेति। देवपित्रतिथिभृत्यपूजेति प्रतीतं। 'दीनानुकम्पनं' बालवृद्धव्याधितानां शक्त्याऽनुकम्पनं। 'श्रुतिः' वेदः, 'स्मृतिः' मन्वादिशास्त्रं, तेषां 'अर्थः' तत्र 'अवस्थितिः' तदुक्तानुष्ठानपरेण भवितव्यमित्यर्थः। अयं धर्मश्चतुर्विधस्यापि 'गृहमेधिनः' गृहे अवस्थातुं मेधा बुद्धिर्यस्य विद्यते तस्यायं धर्म इत्यर्थः॥ २६ ॥

वानप्रस्थधर्ममभिधातुमाह। जटित्वमिति*। 'जटित्वं' नियमाज्जटाधारणं 'अग्निहोत्रत्वं' अग्निहोत्रपरिग्रहश्च, तथैव भूमौ शय्या, कृष्णाजिनधारणञ्च। वने निर्जने वा वासः 'वनवासः' अन्यत् स्पष्टं ॥ २७ ॥

वनवासिधर्ममाह। प्रतिग्रहेति। प्रतिग्रहस्य दीयमानस्य हिरण्यादेः ग्रहणनिवृत्तिः 'प्रतिग्रहनिवृत्तिः' 'त्रिः स्नानं' सन्ध्यात्रये स्नानं, 'व्रतचारिता' ब्रह्मचारिता सन्निहितदारेणापि ब्रह्मचर्यमेव कर्त्तव्यं। उत्तरार्द्धमेव प्रतीतं ॥ २८ ॥

परिव्राड्धर्ममभिधातुमाह। सर्वारम्भेति। 'निष्परिग्रहता' पुस्तकादेर्वस्त्रावरणादेरपि परिग्रहो नास्तीति। 'अद्रोहः' भूतहिंसाभावः। 'समता सर्वजन्तुषु' उपकार्य्यपकारिष्वपि तुल्यबुद्धिः ॥ २९ ॥

अपरञ्च, प्रियाप्रियेति। प्रियञ्चाप्रियञ्च तयोरपरिष्वङ्गः अनासक्तिः 'प्रियाप्रियापरिष्वङ्गः†' सुखादौ विकारो हर्षशोकः कुतो नास्तीति

---

* जडत्वमिति मु०।

† प्रियाप्रियपरिष्वङ्गः इति मु०।

'सुखदुःखाविकारत्वात्' सबाह्याभ्यन्तरशौचमिति 'बाह्यं' मृज्जलादिभिः, 'आभ्यन्तरं' सकलसत्त्वानुग्रहशुद्धा। 'वाग्यमः' मौनव्रतं। 'व्रतचारिता' ब्रह्मचारिता* ॥ ३० ॥

किञ्च सर्वेन्द्रियेति। 'सर्वेन्द्रियसमाहारः' विषयेभ्यः सर्वेषां इन्द्रियाणां प्रत्याहरणं। अयञ्च योगशास्त्रे प्रत्याहार इत्युक्तः। 'धारणा' इति। तल्लक्षणमाह तत्रैव। प्रदेशे धार्यते वायुर्मनो वापि सुसंयुतं। स्वधारकप्रयत्नेन धारणा साऽभिधीयते। 'ध्यानं' चिन्तनं। तच्च द्विविधं काम्यफलार्थं मोक्षफलार्थञ्चेति। तत्र मोक्षफलार्थं नित्यं। तस्य 'अभ्यासः' तत्परता 'भावशुद्धिः' प्राणिषु अद्रोहबुद्धिः। 'एष परिव्राड्धर्म उच्यते' ॥ ३१ ॥

वर्णाश्रमाणामसाधारणधर्ममभिधाय साधारणमभिधातुमाह। अहिंसेति। वर्णिभिराश्रमिभिश्च परकीयाणां मानदारद्रव्यादीनां 'अहिंसा' कर्त्तव्येति शेषः। 'सूनृतं' प्रियं 'पथ्यञ्च सूनृतं इत्येवंभूता वाणी, सर्वेषु वक्तव्येति भावः। 'सत्यं' अमृषावादः। 'शौचं' बाह्याभ्यन्तरशौचं श्रुतिस्मृतिविहितं, 'दया' दीनानुकम्पनं, 'क्षमा' क्षान्तिः। स्पष्टमन्यत् ॥ ३२ ॥

स्वधर्मानुष्ठाने फलमभिधातुमाह। स्वर्गेति। 'स्वर्गानन्त्याय' स्वर्गश्च आनन्त्यं मोक्षश्च स्वर्गानन्त्यं तस्मै प्रभवतीति। 'धर्मोऽयं' अन्तरोक्तः। 'सर्वेषां वर्णिलिङ्गानां' भवतीति शेषः। 'तस्य' धर्मस्य 'अभावे' विनाशे अननुष्ठाने 'अयं लोकः' 'सङ्करात्' सङ्कीर्णतया 'नाशं आप्नुयात्' ॥ ॥ ३३ ॥

धर्मप्रवर्त्तकदण्डधराभावे दोषं दर्शयन्नाह। सर्वस्यास्येति। 'सर्वस्यास्य' धर्मस्य 'यथान्यायं' स्मार्त्तन्यायमनतिक्रम्य 'भूपतिः' विजिगीषुः 'सम्प्रवर्त्तकः' सम्प्रवर्त्तयिता। 'तस्य' भूपतेः 'अभावे' 'धर्मनाशः' दण्डाभावात् धर्मनाशे 'जगच्च्युतिः' जगतो विनाशः स्यात् ॥ ३४ ॥

---

* वाङ्मनो ब्रह्मचारितेति मु०।

वर्णाश्रमधर्मप्रभावमेवाभिधातुमाह। वर्णाश्रमाचारेति। 'वर्णाश्र-माचारयुक्तः' तदाचारतत्परः, 'वर्णाश्रमविभागवित्' इति का कस्य प्रतिपत्तिरिति जानाति। 'याता' रक्षिता वर्णाश्रमाणां 'पार्थिवः सर्वलोकभाक्'। शक्रलोकभाग् इति टीकासम्मतः पाठः। शक्रलोकः स्वर्गः॥ ३५॥

॥ इति वर्णाश्रमधर्मः॥

दण्डमाहात्म्यमभिधातुमाह। इति यस्मादिति। *'आत्मवान्' अभिहितात्मसम्पद्गुणयुक्तः 'सम्यक्' विजितेन्द्रियो 'नृपः' न केवलं आत्मनः प्रजानाञ्च 'उभौ लोकौ धारयति' दण्डप्रणयनात् इत्यर्थः। 'दण्डीव' यम इव रागद्वेषरहितो दण्डं धारयेत्॥ ३६॥

दण्डधारणप्रकारमभिधातुमाह। उद्वेजयतीति। 'तीक्ष्णेन' अन्या-यादधिकेन दण्डेन, प्रजाः 'उद्वेजयति'। मृदुना न्यूनेन 'परिभूयते' न भवत्यस्य दण्डे पीड़ेति दण्डाद्भयं नास्तीति परिभूयते। 'दण्डेन' अन्यू-नाधिकेन द्वेषः परिभवो वा भवति यस्मात् तस्मात् 'युक्तदण्डः प्रश-स्यते' सुविज्ञातप्रणयनादित्यर्थः॥ ३७॥

तदेव द्रढ़यति। त्रिवर्गमिति। 'त्रिवर्गं' धर्मार्थकामान्, 'वर्द्धयति', 'आशु' सत्वरं 'राज्ञो दण्डः यथाविधि' सुविज्ञातप्रणीतत्वात्। 'आ-सामञ्जस्यात्' समञ्जसभावो सामञ्जस्यं माध्यस्थं, रागद्वेषाभ्यां तदभावो आसामञ्जस्यं तस्मात् आसामञ्जस्यात् 'प्रणीतः' दुष्प्रणीतो दण्डः 'वन-स्थानपि' लोकव्यवहारबाह्यानपि 'कोपयेत्'॥ ३८॥

किञ्च लोकेति। 'लोकशास्त्रानुगः' लोकः वर्णाश्रमादिजनपदः, शास्त्रं श्रुतिस्मृत्यादि। 'तदनुगतः' तदनुरूपो दण्डः नेयः दण्ड्यं प्रति विधेयः। उभयानुगतत्वात् सुतरां अनुद्वेजनो भवति। विजिगीषोः श्रिये च भवति। उत्तरार्द्धं स्पष्टं॥ ३९॥

महीपतेर्जगतश्च ध्वंसकारणमभिधातुमाह। परस्परेति। 'पर-

---

* आत्मत इति मु०।

स्परामिषतया' भक्ष्यभक्षकत्वेन स्थितस्य 'जगतः'। भिन्नवर्त्मनः 'पृथङ्मार्गस्य दण्डस्येत्यर्थः। 'दण्डाभावे परिध्वंसी मात्स्यन्यायः प्रवर्त्तेत' इति स्पष्टं ॥ ४० ॥

एतदेव द्रढ़यितुमाह। जगदेतदिति। स्पष्टं ॥ ४१ ॥

एतमर्थमुपसंहरन्नाह। इदमिति। 'इदं' जगत् 'प्रकृत्या' स्वभावेन 'विषयैः' स्पर्शादिभिः, 'वशीकृतं' विषयीकृतं, आहारनिद्राभयमैथुनादीनां शरीरिष्वेव सहोत्पद्यमानत्वात्। अतएव 'परस्परं' 'परस्परस्त्रीधनलोलुपं' तत्तल्लम्पटं 'जगत्' केवलं दण्डभयेन उपपीड़ितं सत् 'साधुसेविते' मुमुक्षुभिरध्यासिते 'सनातने' नित्ये पुण्ये वा स्वर्गानन्त्यगामिनि मार्गे प्रस्थानं करोति ॥ ४२ ॥

एतदेव द्रढ़यन्नाह। नियतेति। 'अस्मिन्' जगति 'साधुवृत्तः' परवशः' 'दुर्लभः' दुष्प्रापः किन्तु दण्डयोगात् सर्व एव प्रायशो नियतविषयवर्त्ती भवति। यथा कुलस्त्री विरागहेतुभूतक्लीवत्वविकलत्वादिदोषदुष्टं पतिं शास्त्रोक्तदण्डभयेनैव पतित्वेनाङ्गीकरोति ॥ ४३ ॥

दण्डप्रणयनेऽपि विजिगीषोः प्रयोजनमाह। इति परिगणितार्थ इति। 'इति' एवमुक्तप्रकारेण, 'परिगणिता' निर्णीताः 'अर्था' वधादिदण्डस्य दोषा गुणाश्च येन सः। अतएव *शास्त्रमार्गानुसारी। 'नियमयति' एवं वर्त्तितव्यमिति नियमं करोति। 'यतात्मा' जितेन्द्रियः। प्राप्तो मार्गेषु प्रचारो याभिस्ताः 'प्राप्तमार्गचाराः' 'सरितः समुद्रं' इव 'अपुनरपगमाय' अपुनर्निवृत्तये, 'सम्पदः' लक्ष्म्यः 'तं' राजानं 'विशन्ति' ॥ ४४ ॥

इति कामन्दकीयनीतिसारटीकायामुपाध्यायनिरपेक्षानुसारिण्यां द्वितीयः सर्गः ॥ ० ॥

---

* प्राप्तमार्गेति मु०।

आचारव्यवस्थापनम्।

सदाचारस्थानमभिधातुमनन्तरसर्गेण सम्बन्धं दर्शयन्नाह। दण्डमिति। 'दण्डीव' धर्मराज इव। 'भूतेषु' वर्णाश्रमेषु। 'धारयन्' तुलया धृतमिव, न्यूनाधिकत्वाभावात्। 'प्रजापतिरिव' कारुणिकसृष्टेरनन्तरं विनयापादनेन प्रजापतिर्यथा प्रजानां स्थितिमकल्पयत् तद्वत् विजिगीषुः, इति, स्पष्टमन्यत् ॥ १ ॥

दण्डो दण्ड्येष्विवानुग्रहोऽनुग्राह्येष्विति दर्शयन्नाह। वाक् सूनृतेति। 'सूनृता' सत्या प्रिया वाणी। 'दान' प्रकृते आपन्नत्राणार्थं। 'दीनाः' परैः पीड्यमानाः, 'उपागताः' शरणमागताः, तद्रक्षणं,साधुसङ्गश्च,'इति' एतत् 'साधु' उत्तमतरं, 'सत्पुरुषव्रतं', उभयलोकसाधकत्वात् हितं ॥२॥

अपरञ्च 'आविष्टः' इति दुःखमापन्न इव मन्यमानः। अन्यत् स्पष्टं ॥ ३ ॥

एतदेव द्रढ़यितुमाह। न तेभ्य इति। 'तेभ्योऽधिकाः' अन्ये 'न सन्ति'। शेषं सुगमं ॥ ४ ॥

भूयोऽपि दीनोद्धरणप्रकारमाह। दयामिति। 'परमां' निर्व्याजां। 'धर्मात्' क्षत्रधर्मात्, 'अविचलन्नृपः' शत्रुविषये दाहलोपादिके कर्त्तव्ये। यदि दयया तन्न करोति तदा विजिगीषुर्धर्माच्चलितो भवति। एवं दयालुता विषयभेदेन कर्त्तव्येति भावः। 'पीड़ितानां', चौरादिभिः। 'अनाथानां' त्राणसमर्थनारहितानां। शेषं स्पष्टं ॥ ५ ॥

वर्णाश्रमसाधारणोऽप्ययं धर्म आदरप्रदर्शनार्थं पुनरुच्यते। आनृशंस्यमिति। नृशंसो हिंस्रः तद्विपरीतः अनृशंसः तस्य भावः 'आनृशंस्यं' दयालुत्वं। 'परः' उत्कृष्टः। 'सर्वप्राणभृतां मतः' सर्वानुमतः। यत इति पाठान्तरः। यत एवं तस्मात् राजा 'आनृशंस्येन', 'कृपणां' दीनं, 'जनं', 'पालयेत्', नतु सबलमित्यर्थः ॥ ६ ॥

कृपणपीड़ने दोषमाह। न हीति। यथा कश्चित् व्याध्याद्युपशमेन 'सुखमन्विच्छन्', मनुष्य उपहारं देवताभ्यः प्रयच्छति। इत्येवंप्रकारैरन्यैरपि कारणैः 'कृपणं', जनं 'हि' स्फुट, 'न पीड़-

येत्'। 'मन्युना' पीड़ाजनिताक्रोशशोकहृदितेन। शेषं स्पष्टं॥ ७॥

अपरञ्च। को हि नामेति। 'कोनाम' जनः, 'कुले' विशुद्धे, 'जातः' उत्पन्नः सन्, 'सुखलेशेन लोभितः' यत्किञ्चित् सुखास्वादप्रलोभितः, 'अल्पसाराणि' दुर्बलानि, 'भूतानि' प्राणिनः, 'पीड़येत्', 'अविचारयन्' दोषविचारमकृत्वैव। यस्तु पीड़येत् स कुलीनो न भवतीति भावः॥ ८॥

एतदेव द्रढ़यितुमाह। आधीति। 'आधयः' मनःपीड़ाः, 'व्याधयः' जराद्याः तैः 'परीताय' समन्ताद्व्याप्ताय, एवञ्च 'अद्य श्वोवा विनाशिने' निःसंशयं विनश्वराय, 'कोहि नाम' विवेकी, 'शरीराय' शरीरसुखसम्पादनार्थं, 'धर्मापेतं' अधर्मिष्ठं, 'समाचरेत्' अविवेकित्वादाचरेदित्यर्थः॥ ६॥

भूयोऽपि अकार्यनिषेधाय वैराग्यं दर्शयन्नाह। आहार्यैरिति। 'आहार्यैः' असहजैः सुगन्धानुलेपनवस्त्रालङ्कारादिभिः, स्वभावादहृद्यं पूतिगन्धसुखखेदाद्युपेतं, 'क्षणं दुःखेन हृद्यतां नीयमानं', 'हि' स्फुटं, 'छायामात्रकमेव' छायामात्रावस्थिति, न चिरस्थायीत्यर्थः। अतः 'इदं' शरीरं *'नश्येदुदकबिम्बवत्, साक्षादेवादर्शनं यातीत्यर्थः॥ १०॥

विषयाणामसारत्वं दर्शयन्नाह। महावातेति। 'महावातः' महास्वादि मेघमालावत् 'अतिपेलवैः' कोमलैः, 'विषयारिभिः' विषयाः स्पर्शादय एवाहितकारित्वात् शत्रवस्तैः, 'महात्मानः' विवेकिनोऽपि, 'कथं नाम', 'ह्रियन्ते' वशीक्रियन्ते॥ ११॥

भूयोऽप्यनित्यतां दर्शयन्नाह। जलान्तश्चन्द्रेति। जलमध्यगतचन्द्रप्रतिबिम्बवत् प्राणिनां चञ्चलं जीवितं 'तथाविधं ज्ञात्वा', 'शश्वत्' अनवरतं, 'कल्याणं' तद्धेतुत्वात् धर्मम्, 'आचरेत्॥ १२॥

एतदेव द्रढ़यितुमाह। जगन्मृगेति। 'जगत्' विश्वं, 'मृगतृषातुल्यं' मृगतृषिकोपमानं, ''वीक्ष्य' दृष्ट्वा, 'इदं' दृश्यमानं, 'क्षणभङ्गुरं' आशु

---

* पश्येदुदकबिन्दुवदिति मु०।

विनापि, '*सुजनैः' सत्पुरुषैः, विद्यावृद्धैरित्यर्थः। '†सङ्गतं' साहित्यं, 'कुर्यात्', धर्मार्थं सुखार्थञ्च ॥ १३ ॥

सुजनसङ्गतिं प्रशंसन्नाह। सेव्यमानस्त्विति। सुधातल इवेति। श्लोकद्वयं स्पष्टं ॥ १४ ॥ १५ ॥

सुजनसङ्गतस्य फलं प्रदर्श्य दुर्जनसङ्गतं निन्दन्नाह। ग्रीष्म इति। ग्रीष्मे सूर्यांशवोऽतितीक्ष्णा भवन्ति तैः सम्यक् तप्तं, अतएवोद्वेजनं 'अनाश्रयं', वीरुल्लताद्यभावात् 'मरुस्थलमिव', दुर्जनसङ्गतेष्वाश्रयो नास्तीति स्थितेरभावात् 'उदग्रं' उच्चं, मरुपक्षे तदतीवोष्णग्राहि भवतीति दुर्जनैः सम्बन्धं त्यजेत्। कौटल्येनाप्युक्तं 'अनार्यजनसंसर्गं त्यजेत्' इति ॥ १६ ॥

दुर्जनस्वरूपमाह। ‡श्रुतशीलोपसम्पन्नानिति। श्रुतं आन्वीक्षिक्यादिविद्या, शीलं सत्स्वभावता, ताभ्यामुपसम्पन्नान् 'श्रुतशीलोपसम्पन्नान्', 'अकस्मादेव' कारणं विनापि, 'अन्तः प्रविश्य' विश्वासदर्शनादात्मभावं गत्वा हृदयं प्रविश्य, 'शुष्कवृक्षमिवानलः',§ 'दहति', स्पष्टं ॥ १७ ॥

आशीविषेभ्योऽप्यधिकदुष्टतां दुर्जनस्य दर्शयन्नाह। निश्वासोद्गीर्णेति। निश्वासेन उद्गीर्णो यो विषकृतभुक् विषानलस्तस्य धूमेन धूम्रीकृतानि आननानि येषां तैः 'आशीविषैः' सर्पैः सह, 'सङ्गं वरं कुर्यात्', किन्तु 'दुर्जनैः', समं निश्चितं 'न कुर्यात्'। सर्पाः कथञ्चिदुपकाररहिता न व्यभिचरन्ति, दुर्जनास्तु व्यभिचरन्त्येवेति भावः ॥ १८ ॥

उपकारिष्वपि अपकारी दुर्जन इति दर्शयन्नाह। दीयत इति। 'स्वच्छहृदयैः' अकलुषितचित्तैः सुजनैः, 'पिण्डः' शुभाहारमयः, 'येनैव पाणिना दीयते', 'मार्जार इव दुर्वृत्तः', 'तमेव' पाणिं, 'विलुम्पति', दौष्ट्यात्, स्पष्टं ॥ १९ ॥

अपरञ्च। असाध्यमिति। 'साधुमन्त्राणां' पञ्चाङ्गानां, 'असाध्यं'

---

* स्वजनैरिति मु०। ‡ सतः शीलेत्यादीति मु०।

† 'सङ्गतः' इति मु०। § शुष्कवृक्षानिति मु०।

अप्रतिविधेयं, 'तीव्रं, तीक्ष्णं, 'वाग्विषं' वाक्स्वरूपं विषं, 'उत्सृजन्' उद्गिरन्, 'दुष्टो दुर्जनपन्नगो द्विजिह्वं वदनं धत्ते' स्पष्टं। दौष्ट्यादेवंविधो दुर्जनपन्नगः सुदूरतः परित्याज्य इति भावः ॥ २० ॥

प्रसङ्गादागते दुर्जने विधेयमाह। क्रियत इति। 'अभ्यर्हणीयाय' पूज्याय सुजनाय, 'यथाऽञ्जलिः क्रियते' प्रश्रयप्रदर्शनार्थं 'ततः' तस्मादपि, 'साधुतरः' स प्रश्रयविशेषः 'दुर्जनाय कार्यो हितार्थिना', प्रतीतमन्यत् ॥ २१ ॥

आराधनादुपकारबुद्धिरप्यस्य भवतु इति जनानुरागार्थमस्य सद्व्यवहारविशेषमभिधातुमाह। ह्लादिनीमिति। 'सम्यक्' सूक्तत्वेन, 'जनजिहीर्षया' जनचित्तापहारार्थं, सर्वत्र 'परमां मैत्रीं भावयन्', अर्थात् दुर्जनः, 'सर्वसत्त्वानां ह्लादिनीं सर्वानन्दकारिकां 'लौकिकीं गिरं' लोकव्यवहारिकां वाचं, 'उत्सृजेत्' दद्यादित्यर्थः ॥ ॥ २२ ॥

दुष्टवाक्ये दोषं दर्शयन्नाह। नित्यमिति। हृदि विद्धमिति। स्पष्टं ॥ २३ ॥ २४ ॥

क्रूरवचसां स्वरूपमभिधातुमाह। तीव्राणीति। 'तीव्राणि' दुःसहानि, 'उद्वेगकारीणि' उद्वेजनीयानि, 'अनयात्मकैर्विस्पष्टानि' दुर्नीतिशालिभिरुदीरितानि, 'वचांसि' दुर्वाक्यानि, 'शस्त्राणीव देहिनां मर्म्म कृन्तति', स्पष्टं ॥ २५ ॥

प्रियवचसां गुणं दर्शयन्नाह। प्रियमेवेति 'प्रियमेव' श्रुतिसुखमेव, 'अभिधातव्यं' प्रयोक्तव्यं, 'सत्सु' सुहृत्सु, 'नित्यं द्विषत्सु च' सततं द्वेष्टृषु च। 'केकामधुरः शिखीव' कलनादरमणीयो मयूर इव, 'प्रियवाक्' मिष्टभाषी जनः, 'कस्य न प्रियः', अपितु सर्वस्यापीत्यर्थः ॥ २६॥

अपिच। अलङ्क्रियन्ते इति। 'मदरक्तया' कलस्वनजनितमदरक्तया, 'विपश्चितः' पण्डिता विवेकिनः, 'अत्यर्थं' निरतिशयं, 'माधुर्यगुणयुक्तया' मधुरया, 'वाचा'। अन्यत् स्पष्टं। मधुरवागेव विपश्चितोऽलङ्करणमिति भावः ॥ २७ ॥

अपरञ्च। मदरक्तस्येति। गुणानुरागीति। ये प्रियाणीति। प्रतीतं ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥

गृहस्थाचारमभिधातुमाह। शुचिरिति। 'शुचिः' बाह्याभ्यन्तरशौचयुक्तः, बाह्यं मृज्जलादिभिः, आभ्यन्तरं सर्वसत्त्वानुग्रहबुद्ध्या। वेदोक्तं समग्रमपि मन्यते यः स आस्तिकः तस्य भाव आस्तिक्यं तेन पूत आत्मा यस्य सः 'आस्तिक्यपूतात्मा'। अवशिष्टं सुगमं ॥ ३१ ॥

उक्तपूजनक्रममभिधातुमाह। प्रणिपातेनेति। 'गुरून्'आचार्यादीन्, 'प्रणिपातेन' प्रणिपत्य, 'अभिमुखान् कुर्वीत' इत्यनुवर्त्तते। 'सतः' सत्पुरुषान्, 'अनूचानचेष्टितैः' विनीतभावैः। 'देवान्', 'सुकृतकर्मणा' पुण्येनानुष्ठानेन, 'भूत्यै' सम्पदर्थं। देवाः सुकृतेनाभिमुखा भवन्ति न प्रणाममात्रेण ॥ ३२ ॥

अपरञ्च। स्वभावेनेति। 'स्वभावेन' परमात्मीयभावेन, 'मित्रं' मित्रतामुपगतं, 'सद्भावेन' साधुभावेन, 'बान्धवान्' आत्मबन्धुप्रभृतीन्, 'स्त्रीभृत्यं' भार्यानुजीविवर्गं, 'प्रेमदानाभ्यां' दानरहितेन स्नेहेन प्रेमविवर्जितेन दानेन च, 'दाक्षिण्येन' स्निग्धभावेन, 'इतरं' उक्तव्यतिरिक्तं जनं, 'हरेत्' आराधयेत् ॥ ३३ ॥

दानक्रममभिधातुमाह। * गुणानुरागीति। 'गुणानुरागी' पात्रगुणेष्वनुरागवान्, अनेकगुणवद्भ्य एव धनं विसृजेन्नान्यथेति, 'स्थितिमान्' यस्य यावत् प्रतिज्ञातं तदनतिक्रमेण निर्वहणं स्थितिस्तद्युक्तः। 'श्रद्दधानः' दानात् नूनं पुण्यमस्तीति श्रद्धान्वितः, 'दयान्वितः' दीनानाथेष्वपि कारुण्यात् प्रवृत्तदानः, अवशिष्टं स्पष्टं ॥ ॥ ३३ क्रोडः ॥

प्रियवाक्सहितमेव दानं कर्त्तव्यमित्यस्यैवार्थस्य प्रशंसामभिधातु-

---

* गुणानुरागी स्थितिमान् श्रद्दधानो दयान्वितः।
धनं धर्माय विसृजेत् प्रियां वाचमुदीरयन् ॥ ३३ क्रोडः ॥

माह। *ये प्रियाणीति। 'ये' श्रीमन्तः, प्रियञ्च भाषन्ते 'प्रयच्छन्ति च' 'सत्कृतिं' सत्कारं, 'ते वन्द्यचरिताः', 'नरविग्रहाः' पुरुषशरीराः, 'देवाः', एवेति ॥ ३३ क्रोडः ॥

एतदेव दर्शयितुमाह। अनिन्देति। 'परकृत्येषु' परानुष्ठानेषु, विभिन्नदर्शनेष्वपि, 'अनिन्दा' निन्दा न कार्या, 'स्वधर्मपरिपालनं' शास्त्रोक्तस्य स्वधर्मस्यानुष्ठानं, 'कृपणेषु दयालुत्वं' अनाथादिषु अनुकम्पापरत्वं, 'सर्वत्र' सर्वस्मिन् जने, 'मधुरा गिरः', नियमात् वाच्या इति शेषः ॥ ३४ ॥

किञ्च प्राणैरपीति। 'अव्यभिचारिणे' अकपटाय, 'गृहागते परिष्वङ्गः' गृहागतेऽरावपि आशु सम्भाषणं, 'शक्त्या दानं' यथाशक्ति दानं, 'सहिष्णुता' सहनशीलत्वं ॥ ३५ ॥

अपरञ्च। बन्धुभिरिति। स्वजनबन्धुप्रभृतीनां 'चित्तानुविधायित्वं' चित्तानुवर्त्तनं, 'महात्मनां वृत्तं', इत्यर्थः ॥ ३६ ॥

एतदनुष्ठानफलमभिधातुमाह। सनातने इति। 'महात्मनां', नित्ये मार्गे 'साधु', 'तिष्ठतां', 'गृहमेधिनां', 'अयम्',एव 'पन्थाः', सम्मतः। 'नियतम्', 'अनेन' पथा, 'गच्छन्', लोकद्वयं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ३७ ॥

किञ्च। उक्तपथानुसारिणो नरपतेर्विनयगुणेन जगत् आयत्तं भवेत् इत्यर्थः ॥ ३८ ॥

अपरञ्च। कृचेति। मधुरवचनान्येव पाशास्तैरायतः 'लालितः' आदावायतः पश्चादालालितः सुरक्षितः सन्, 'लोकः' 'संस्थितेः' न्यायमार्गावस्थितेः, 'भेदं' व्यभिचारं, 'न एति' नागच्छति। न्याय्यदण्डः सामसहायः कार्यसाधको भवतीति भावः ॥ ३९ ॥

इति कामन्दकीयनीतिसारटीकायामुपाध्यायनिरपेक्षानुसारिण्यां तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

---

† ये प्रियाणि प्रभाषन्ते प्रयच्छन्ति च सत्कृतिं।
श्रीमन्तो वन्द्यचरिता देवास्ते नरविग्रहाः ॥ ३४ क्रोडः ॥

* श्लोकोऽयं मु॰ पु॰ न स्तः।

वर्णाश्रमस्थापनानन्तरं राज्यप्रकृतीनां सप्तानामपि गुणसमूहकृतां सम्पदं दर्शयितुं प्रकृतिरेव तावदाह। स्वाम्यमात्यश्चेति। 'स्वाम्यमात्यौ' उक्तलक्षणौ, 'राष्ट्रं' जनपदः, 'दुर्गं' स्थानीयादि, 'कोषः' रत्नसारादिः, 'बलं' चतुरङ्गं, 'सुहृत्' मित्रं,। 'परस्परोपकारीदं' इति स्वामी अमात्यस्य उत्पादकत्वेन उपकारी, अमात्योऽपि स्वामिनो बुद्धादिसाहाय्येन। तौ राष्ट्रस्य रक्षादिनोपकारकौ, राष्ट्रं कोषादि सम्पादनेन तयोः, दुर्गं रक्षाविधानादिना तेषां, तेऽपि संस्कारादिसम्पादनेन दुर्गस्य, कोषो वृत्त्युपकरणसम्पादनेन तेषां, वर्द्धनरक्षणतीर्थप्रतिपादनादिना तेऽपि कोषस्य, बलं चतुरङ्गं असाध्यसाधनोपकारि पूर्व्वोक्तानां, तेऽपि भरणादिना बलस्य, मित्रं सहायादिना अनन्तरोक्तानां, तेऽपि तथैव च मित्रस्येति। इदं परस्परोपकारि सप्ताङ्गं राज्यं॥ १॥

एतदेव समर्थयन्नाह। एकाङ्गेनापीति। 'एकेनाप्यङ्गेन', 'विकलं', शरीरमिव 'एतत्' राज्यं, 'साधु', यथा स्यात्तथा 'न वर्त्तते'। तस्मात् 'सामग्र्यं' सम्पूर्णतां, 'अन्विच्छन्', *'आशु', 'परीक्षणं', कस्य के गुणाः समग्रा असमग्रा वा इति परीक्षामपि कुर्वीत इति भावः॥ २॥

आत्मसम्पदं समर्थयन्नाह। †लोकाधारा इति। लोकानामाधारस्वरूपाः दुष्प्राप्याः 'दुष्परिग्रहाः', 'आपः संस्कृते आधारे इव 'राज्ञां श्रियः संस्कृते आत्मनि तिष्ठन्ति'। नान्यथेति आत्मसम्पदादिगुणैः आत्मा संस्कार्य इति॥ ३॥

स्वामिना आत्मगुणसम्पत् सम्पादनमेव प्रथमं विधेयमिति दर्शयन्नाह। आत्मानमेवेति। अमात्यादिप्रकृतिभ्यः 'आत्मानं' शरीरमेव, 'गुणसमन्वितं' वक्ष्यमाणगुणोपेतं, 'इच्छेत्'। 'गुणसंयुक्तः'

---

* सुपरीक्षणमिति सु०।

† अयं श्लोकः सु० पु० पञ्चमस्थानीयः।

लब्धात्मलाभः। 'ततः' अनन्तरं, 'शेषपरीक्षणं' अवशिष्टप्रकृतीनां परीक्षणं 'कुर्वीत' ॥ ४ ॥

गुणसम्पत्सम्पादनार्थमित्येतावदेव समर्थयन्नाह। साधु भूतलदेवत्वमिति। 'साधु' शोभनतरं, 'भूतलदेवत्वं' परमैश्वर्यादिकं कार्यं, किन्तु 'अकृतात्मभिर्दुष्करं', शेषार्द्धं स्पष्टं ॥ ५ ॥

श्लोकत्रयेण आभिगामिकगुणानभिधातुमाह। कुलमिति। 'कुलं' उभयकुलविशुद्धिराभिजात्यं, 'सत्त्वं' व्यसनेऽभ्युदये चाविकारता, 'वयः' यौवनं, 'शीलं' सुस्वभावता, 'दाक्षिण्यं' सर्वत्र सानुकम्पत्वं, 'क्षिप्रकारिता' अदीर्घसूत्रत्वं, '*अविसंवादिता' वाक्छलेन विरुद्धसंवादरहितत्वं, 'सत्यं' अमृषावादः, 'वृद्धसेवा' विद्यावृद्धाराधनतत्परता, 'कृतज्ञता' कृतस्य प्रत्युपकारतत्परता। 'दैवसम्पन्नता' यद्यदिच्छति तत् सम्पद्यते यस्य स दैवसम्पन्नस्तस्य भावः, 'बुद्धिः' अष्टगुणा प्रज्ञा, 'अक्षुद्रपरिवारता'† अक्षुद्रजनपरिजनत्वं, 'शक्यसामन्तता' शक्या वशे कर्तुं सामन्ताः संसक्तमण्डलमर्यादा भूम्यन्तरा अरयो यस्य तद्भावः, 'दृढ़भक्तिता' स्थिरानुरागत्वं, प्रतिपन्ननिर्व्यूढ़िरित्यर्थः। 'दीर्घदर्शित्वं' दीर्घदेशेन दीर्घकालेन च व्यवहितं प्रज्ञाचक्षुषा द्रष्टुं शीलं यस्य तद्भावः, 'उत्साहः' शौर्यादिगुणसंयुक्तता, 'शुचितः' परदारादिनिरीहा, स्थूललक्ष्यता, स्थूललक्ष्यादिस्थः स्थूलमेव लक्ष्यं सङ्ख्यादिभिः करोति न कृशं स्वल्पं इत्यर्थः, 'विनीतता' विनयः, 'धार्मिकता' धर्मनिष्ठता, एते 'गुणाः', 'साध्याभिगामिकाः', संश्रयणीयत्वकारकाः, अनायासेन बहुभिराश्रिता भवन्तीत्यर्थः ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥

एतदेव दर्शयितुमाह। गुणैरिति। 'गुणैः', एतैः' अनन्तरोक्तैः, 'सुव्यक्तं' निश्चयेन, 'अभिगम्यते', परिजनैरित्यर्थः। एवम्भूतैः परिजनैरभिगतो राजा नान्यथा। शेषार्द्धं सुगमं ॥ ९ ॥

---

* असंविवादिता इति मु०।

† अक्षुद्रपरिचारिता इति मु०।

राज्ञा परिवार एवंविधः कार्यो नान्यथा इति दर्शयन्नाह। प्रख्यातवंशमिति। 'प्रख्यातवंशः' विख्यातसोमसूर्यादिवंशस्तं, 'अक्रूरं' अहिंस्रं, 'लोकसङ्ग्राहिणं' स्वजनादपरलोकसङ्ग्रहणशीलं, 'शुचिं' अपुंश्चलं अन्यस्नेहनं च, एवम्भूतं 'परिवारं कुर्वीत महीपतिः'। 'आत्महिताकाङ्क्षी', यस्तु विपरीतं करोति स नात्मनो हित इति ॥ १० ॥

परिवारे गुणं दोषञ्च दर्शयन्नाह। दुष्टोऽपीति। 'दुष्टोऽपि नृपः' गृध्र इव, 'भोग्यतां' आश्रयतां, 'एति' प्राप्नोति, हंससमैः 'परिवारगुणैः'। नृपो दुष्टपरिवारस्तु गृध्रपरिवार इव हंससमोऽपि 'व्यालाक्रान्तो द्रुम इव' आशीविषपरिवेष्टितस्यन्दनद्रुम इव भोग्यतां 'नैति', तस्मात् सुपरिवारः स्यात् ॥ ११ ॥

एतदेव समर्थयन्नाह। निरुन्धाना इति। 'सतां' सत्पुरुषाणां विजिगीषुमभिगच्छतां, 'मार्गं', सेवान्तरद्वारैः, 'निरुन्धानाः', 'दुष्टात्मानः' दुष्टाः, 'सचिवाः', प्रतिबन्धकत्वेन 'भक्षयन्ति महीपतिं' उत्पादकसत्पुरुषशून्यं महीपतेः समुदायं कोशं भक्षयन्ति। समुदायभक्षणात् महीपतिरुपचारात् भक्षितो भवति। यतो दुष्टात्मानः सचिवाः कर्मामात्या न योग्याः, 'तस्मात्', 'सुसचिवः' विशुद्धचित्तकामात्यः, 'भवेत्', इत्यर्थः ॥ १२ ॥

सतां मार्गनिरोधे कुसचिवकृते विभूतेर्नैष्फल्यं दर्शयन्नाह। विभूतीरिति। 'परमाः' उत्कृष्टाः, 'विभूतीः' विभवान्, 'प्राप्य', 'सतां' साधूनां, 'सम्भोग्यतां' सम्भोगविषयतां, * 'नयेत्' प्रापयेत्। 'यासु' विभूतिषु, 'सन्तः' साधवः, 'न तिष्ठन्ति', उपभोक्तुं 'ता विभूतयः', 'वृथैव' निष्फला एव ॥ १३ ॥

साधुधने साधुसम्भोगं व्यतिरेकमुखेन दर्शयन्नाह। असद्भिरिति। 'किम्पाकवृक्षस्य' महाकालवृक्षस्य, 'फलं,'† 'ध्माङ्क्षाः'‡ काकाः। स्पष्टमन्यत् ॥ १४ ॥

---

* व्रजेदिति मु॰ पु॰। † माकालफल इति यस्य भाषायां प्रसिद्धिः।
‡ ध्वाङ्क्षा इति मु॰।

स्वामिप्रकृतिसम्बन्धिनां श्राभिगामिकगुणानां स्वरूपं गुणैरुत्कृष्टतामभिगच्छताञ्च कर्मसचिवादीनाञ्च प्रसङ्गात् स्वरूपमभिधाय प्रस्तुतामात्मसम्पदमभिधातुमाह । वाग्मीति । 'वाग्मी' प्रशस्तवाक्, 'प्रगल्भः' सुरसदृशस्यापि विगृह्य वक्तीत्यर्थः। 'स्मृतिमान्' वर्षशतेऽपि श्रुतदृष्टस्मारकः, 'उदग्रः' उद्गताग्रः, प्रांशुरित्यर्थः। 'बलवान्' कामबलसम्पन्नो वृकोदरवत्, 'वशी' जितेन्द्रियः, 'नेता' प्रणेता, 'दण्डस्य' बधपरिक्लेशादिकस्य, अतएव 'निपुणं',* यथा भवति तथा, 'कृतशिल्पः' कृतास्वल्पकलः, 'स्ववग्रहः'† सुखेनैवानीतिप्रवृत्तोऽवगृह्यते निषिध्यते इति ॥ १५ ॥

किञ्च। पराभियोगेति । 'पराभियोगप्रसहः' शत्रुकृतविग्रहसहिष्णुः, ‡'सर्वदृष्टप्रतिक्रियः' सर्वापायेषु दृष्टाः प्रतिक्रिया येन स तथा। 'परच्छिद्रान्ववेक्षी'§ शत्रुदोषान्वेषणशीलः, 'सन्धिविग्रहतत्त्ववित्' षाड्गुण्यप्रयोगवित् ॥ १६ ॥

अपरञ्च। गूढ़मन्त्रेति। 'गूढ़मन्त्रप्रचारः' गूढ़ोऽतिगुप्तः मन्त्रः पञ्चाङ्गकर्मणामारम्भोपायः पुरुषद्रव्यसम्पत् देशकालविभागः विनिपात प्रतीकारः कार्यसिद्धिश्चेत्येवंलक्षणो यस्य सः, तथा गूढ़प्रचारोऽन्यैरविदितप्रचारः परेषामसाध्यः स्यात्। 'देशकालविभागवित्' युद्धाध्वसंस्थानादिर्देशः, कालश्चायमस्माकं अनुकूलः शत्रोश्च प्रतिकूल इति विभागं जानाति । 'आदाता सम्यगर्थानां', प्रजादिभ्यः शास्त्रोक्तन्यायेन, तथा 'विनियोक्ता', सद्व्ययकरणेन, 'पात्रवित्', अर्थविनियोगे पुरुषार्थत्रयाभिसन्धिना। पात्राणि त्रिविधानि, धर्माभिसन्धिना ब्राह्मणतपस्विकृपणकादयः, अर्थाभिसन्धिना मन्त्रिपुरोहिताद्यर्थोत्पादकाः, कामाभिसन्धिना मनोरमा स्त्रियः इत्येवं गुणविभागेन पात्राणि वेत्तीति ॥ १७ ॥

---

* निपणः इति मु०। † सुविग्रहः इति मु०।
‡ दृष्टसर्वप्रतिक्रियः मु० पु०। § परच्छिद्रानुपेक्षीति मु०।

अपरञ्च, क्रोधेति। स्पष्टं॥ १८॥

किञ्च। वृद्धोपदेशेति। 'वृद्धोपदेशसम्पन्नः' वृद्धोपदेशानुष्ठानजनितसम्पत्तियुक्तः। 'शक्तः' उत्साहशक्तिभिः समर्थः। 'मधुरदर्शनः' रमणीयाकृतिः। 'गुणानुरागी' गुणवत्सुकृतानुरागः, 'स्मितवाक्' ईषद्धसितोपलक्षितवाक्, एवम्पर्यायविंशतिगुणपरिकल्पिता विजिगीषोः 'आत्मसम्पत्', 'प्रकीर्त्तिता'॥ १९॥

आत्मसम्पदो माहात्म्यं दर्शयन्नाह। इत्यादिगुणेति। 'इत्यादिगुणसम्पन्ने', 'लोकयात्राविदि' लौकिकव्यवहारज्ञे, 'स्थिरे' अचपले, 'निर्वृत्तः', निर्वाणसकलोपतापविक्षेपात् 'पितरीव' जनके इव, 'आस्ते' स्थितिं करोति पुत्र इव, 'लोकः' जनपदः, 'स पार्थिवः', नान्य इति॥२०॥

अमुमेवार्थं दृढयन्नाह। आत्मसम्पदिति। स्पष्टं॥ २१॥

आभिगामिकगुणमध्ये पठिताया बुद्धेरुत्साहस्य च गुणान्तरमभिधातुमाह। शुश्रूषेति। 'शुश्रूषा' जन्मान्तरवासनया विद्यासु श्रोतुमिच्छा। ततः 'श्रवणं'। 'ग्रहणं' श्रुतक्रमेणैव व्याख्यातस्यादानं। 'धारणं' अवधारणं, 'ऊहः' वितर्कः किमिदमेवंविधमन्यथा चेति सन्देहः। 'अपोहः' विचार्य असत्कृतस्य परित्यागः। 'अर्थविज्ञानं' अर्थेषु विविधं ज्ञानं सदसद्रूपं। 'तत्त्वज्ञानं' तत्त्वं परमार्थः तत्र ज्ञानं अभिनिवेशः, एते धियो गुणाः॥ २२॥

उत्साहगुणानभिधातुमाह। दाक्ष्यमिति। 'दाक्ष्यं' कौशलं, 'शैघ्रं'* क्षिप्रकारिता, 'अमर्षः' अपकारिणां कथमप्यविस्मरणं, 'शौर्यं' अभीरुत्वं एतत् 'उत्साहलक्षणं' अनेन उत्साहो लक्ष्यत इति। 'गुणैः' आभिगामिकैः आत्मसम्पदुक्तैः अनन्तरोक्तबुद्ध्युत्साहगुणैः, 'उपेतः' अन्वितः, 'राजा भवितुमर्हति', महाराजत्वयुक्तो भवतीत्यर्थः॥ २३॥

एतेषां मध्ये गुणत्रयस्य प्राधान्यं दर्शयन्नाह। त्याग इति। 'त्यागः' वदान्यतालक्षणः, 'सत्यं च' 'शौर्यञ्च' यथोक्तलक्षणं। 'एते त्रयः',

---

* शैघ्र्यमिति मु॰ पु॰।

'महागुणाः', महाफलसम्पादकत्वात्। उत्तरार्द्धं स्पष्टं। यत्सर्वं कर्त्तव्यं तदेतत् गुणत्रयमेव सम्पादयतीत्यर्थः॥ २४॥

स्वामिगुणसम्पादनमभिधायामात्यगुणसम्पादनमभिधातुममात्यपुरोहितादीनां यथासम्भवं गुणानाह। कुलीना इति। 'कुलीनाः' शुद्धोभयकुलसमुत्पन्नाः। 'शुचयः' स्वभावतः शौचपराः, 'शूराः' अभीरवः, 'श्रुतवन्तः' आन्वीक्षिक्यादिश्रुतशालिनः, 'अनुरागिणः' स्वाम्यनुरागवन्तः, *'दण्डनीतेः प्रयोक्तारः' अर्थशास्त्रप्रयोगकुशलाः। 'सचिवाः' सह विचिन्वन्ति स्वामिना सहार्थान् इति सचिवाः अमात्याः स्युः, 'महीपतेः', विजिगीषोरिति॥ २५॥

अमात्यादीनां शुचीनामपि उपधाशोधनं सूचयन्नाह। †उपधाशोधिता इति। उपधास्वतस्रः, धर्मोपधा, अर्थोपधा, कामोपधा, भयोपधा च। सभयो ह्ययमकर्मण्यो राजा, अन्योपादनेन धर्ममुपपादयाम इति प्रत्याख्याने शुचिरिति धर्मोपधा। अभक्ष्योऽयं राजा एनं हत्वा आत्मीयवर्गायाभिलषितार्थं प्रयच्छाम इति तत्प्रत्याख्याने शुचिरिति अर्थोपधा। राजमहिषीं कामयमानामुपगच्छाम इति प्रत्याख्याने शुचिरिति कामोपधा। एकोऽमात्यः सचिवानन्यानावाह्य तेषामेकैकं भयप्रदर्शनेन राजबधार्थमुपनयेदिति तत्प्रत्याख्याने शुचिरिति भयोपधा। ताभिः शोधिताः 'उपधाशोधिताः'। 'सम्यग् गाहमानाः फलोदयं', 'तस्य' स्वामिनः, 'सर्वं' कार्यजातं, 'कृताकृतं' किं कृतं किं वा न कृतं, इति 'सानुरागाः' अनुरागयुक्ताः, 'परीक्षेरन्' निरूपयेयुः॥ २६॥

उपधाशब्दनिर्वचनमभिधातुमाह। उपेत्येति। 'उप' समीपं, 'इत्य', 'धीयते' आधीयते ढौक्यते, 'यस्मात्', 'ततः' तस्मात्, 'उपधा इति स्मृता', 'उपायाः' उपजापप्रयोगाः, 'उपधा ज्ञेयाः', 'तयाऽमात्यान् परीक्षयेत्', स्पष्टं॥ २७॥

---

* दण्डनीतिप्रयोक्तार इति मु० पु०। † उपधाः शोधिताः इति मु०।

अमात्यानां गुणसम्पदमभिधाय मन्त्रिसम्पदमभिधातुमाह। स्वव-ग्रह इति। अमार्गप्रवृत्तममात्यमवगृह्णन्ति प्रभविष्णुतया विहत्य निवारयन्ति ये बन्धुप्रभृतयस्तेऽवग्रहाः शोभनतया अवग्रहा यस्यासौ 'स्ववग्रहः', 'जानपदः' जनपदभवो विजिगीषुः स्वजन्मभूमिवात्सल्यात् तद्विरुद्धं न समाचरति। 'कुलशीलबलान्वितः' आभिजात्यसुस्वभावकायबलसम्पन्नः, 'वाग्मी' प्रशस्तवाक्, सारभाषीत्यर्थः। 'प्रगल्भः' अप्रतिद्वन्द्विकः, 'चक्षुष्मान्' शास्त्रमेव प्रशस्तं चक्षुस्तद्वान्, 'उत्साही' उक्तत्रिगुणात्मकोत्साहयुक्तः। 'प्रतिपत्तिमान्' प्रतिपत्तिः उत्पन्नप्रतिभा तया युक्तः ॥ २८ ॥

अपरञ्च। स्तम्भेति। 'स्तम्भः' स्तब्धता, 'चापलं' अप्रतिष्ठितत्वं, ताभ्यां 'हीनः'। 'मैत्रः' मित्रावहितः। क्षुत्पिपासादिक्लेशं सहते इति 'क्लेशसहः', 'शुचिः' पूर्वोक्तचतुरुपधाशुद्धः। 'सत्यं' अमृषावादः, 'सत्त्वं' व्यसनेऽभ्युदये चाविकारित्वं, 'धृतिः' अविषमता, 'स्थैर्यं' स्थितेरविचलत्वं, 'प्रभावः' प्रभुता, 'आरोग्यं' नीरोगता, एतैर्युक्तः ॥ २९ ॥

किञ्च। कृतशिल्पश्चेति। 'कृतशिल्पः' अभ्यस्तकलाकलापः, 'दक्षः' क्षिप्रकारी, 'प्रज्ञावान्' उक्ताष्टगुणबुद्धियुक्तः, 'धारणान्वितः' अविस्मरणयुक्तः, 'दृढभक्तिः' अचलानुरागः, 'अकर्त्ता च वैराणां' स्वामिकृतवैराणामप्रतिविधाता, एवम्भूतः 'सचिवो' भवेत् ॥ ३० ॥

अन्यानपि मन्त्रिगुणानाह। स्मृतिरिति। धारणान्वित इत्युक्तोऽपि स्मृतिगुणः पुनरुच्यते आदरप्रदर्शनार्थं। 'तत्परतार्थेषु' अर्थेषु रत्नादिषु अतितात्पर्यं, 'वितर्कः' बुद्धिगुणमध्ये पठितोऽप्यत्र पुनरुच्यते आदरार्थं। 'मन्त्रगुप्तिः' पञ्चाङ्गमन्त्रगोपनं, अन्यत् सुगमं ॥ ३१ ॥

अमात्यादधिकतरगुणं पुरोहितमभिधातुमाह। त्रय्याञ्चेति। 'शान्तिकपौष्टिकं' स्वस्त्ययनादिकं। अवशिष्टं सुगमं ॥ ३२ ॥

प्रसङ्गात् गणकगुणमभिधातुमाह। तादृगिति। स्पष्टं ॥ ३३ ॥

अमात्यसाधुताप्रभृतीनां गुणानां व्यक्तिविशेषेभ्यः प्रत्यक्षतः परि-

ख्यानमाह श्लोकषट्केन। साधुतेति। स्वजनेभ्य इति। गुणोदयमिति। उत्साहश्चेति। भक्तिमिति। अस्तब्धतामिति॥ ३४॥ ३५॥ ३६॥ ३७॥ ॥ ३८॥ ३९॥

प्रत्यक्षप्रमाणेन परीक्षामुक्त्वाऽनुमानेनापि अभिधातुमाह। कर्मानुमेया इति। 'परोक्षगुणवृत्तयः' परोक्षा अप्रत्यक्षा गुणस्य रामणीयकादिकस्य वृत्तयः निष्पत्तयः, 'कर्मानुमेयाः', भवन्ति यतः, 'तस्मात्', 'परोक्षवृत्तीनां' कर्मणां 'फलैः' निष्पत्तिलक्षणैः,'कर्म' अनिष्पन्नलक्षणं, 'विभाव्यते' *उपलक्ष्यते, अनुमीयत इत्यर्थः॥ ४०॥

मन्त्रिणां स्वामिनश्च विधेयमाह। सज्जमानमिति। 'अकार्य्येषु' शास्त्रनिषिद्धत्वात् व्यसनादिषु, 'सज्जमानं' आसक्तिं यान्तं, 'निरुन्ध्युः' प्रतिषेधयेयुः आक्रम्य, 'मन्त्रिणो नृपं' इति स्पष्टं, 'गुरूणामिव' इहलोकपरलोकदायिजनकाचार्य्यादीनामिव, 'एतेषां' मन्त्रिणां, 'वचनं' हितवचनं, 'शृणुयात्', अवणमचानुष्ठानपर्य्यन्तं ग्राह्यं 'नृपः' स्वामी॥ ॥ ४१॥

जगतो विनाशाभ्युदययोर्नरेश्वरविनाशाभ्युदयौ भवत इति दर्शयन्नाह। नरेश्वर इति। 'नरेश्वरे' विजिगीषौ, 'निमीलति' विनश्यति सति, 'जगत्सर्वं' मात्स्यन्यायात् निमीलति। 'सूर्य्योदयेऽम्भोजं यथा' सूर्य्योदये पद्ममिव, 'तत्प्रबोधे' नरेश्वरस्याभ्युदये,'प्रबुध्यते' जागर्त्ति, जगदित्यर्थः॥ ४२॥

मन्त्रिणः श्रितस्य च कर्त्तव्यमाह। तद्बोधयेदिति। 'तत्'† तस्मात्, 'जगन्नाथं' भुवनेश्वरं, 'बोधयेत्' व्युत्पादयेत्, अमात्यादिः। 'सः' स्वामी, पुनः 'यथा' येन प्रकारेण, 'बुध्येत' पञ्चतन्त्रकथादिभिरपि, 'धीसत्त्वोद्योगसम्पन्नैः‡ श्रितैः' सेवकैः पुरुषैः तत्, 'तथा' कार्य्यं॥ ४३॥

जगन्नाथबोधकमन्त्रिणां प्रशंसामभिधातुमाह। नृपस्येति। 'नृपस्य,

---

* विभावयेदिति मु०। † तं इति मु०।

‡ सत्कर्मसु समाहितैः इति मु०।

स्वामिनः, 'ते' मन्त्र्यादयः, 'हि' यस्मात्, 'सुहृदः' बान्धवाः। 'त एव गुरवः' अभ्यर्हिततरा आचार्य्याः, 'मताः' शास्त्रकारिभिः सम्मताः। उत्तरार्द्धं सुगमं ॥ ४४ ॥

एतदेव द्रढयितुमाह। सज्जमानमिति। 'अकार्य्येषु' निषिद्धाचरणादिषु, 'सज्जमानं' आसक्तिं यान्तं नृपं, 'ये सुहृदः' येऽनुरक्तहृदयाः 'वारयन्ति,' 'ते सत्यं नैव सुहृदः', 'गुरवः' महान्तः, 'गुरवः' आचार्य्याः, 'हि' किल, भवन्ति ॥ ४५ ॥

कथमकार्य्येषु सक्तो भवतीत्याह। कृतविद्योऽपीति। 'कृतविद्योऽपि' जनः, 'बलिना' अतिबलवता, 'रागेण' विषयानुरागेण, 'व्यक्तं' स्पष्टतरं, 'रज्यते' तन्मयो भवति। 'रागानुरक्तचित्तस्तु' रागोपरक्तचित्तः पुनः, 'किं', नाम, 'असाम्प्रतं' अयुक्तं कर्म्म, 'न कुर्य्यात्' अपि तु सर्व्वमेव ॥ ४६ ॥

किञ्च। पश्यन्नपीति। 'पश्यन्नपि' लोचनाभ्यां सूर्य्यादिकमवलोकयन्नपि, 'भवत्यन्धः', लोकद्वयविरुद्धकार्य्याणामदर्शनात् 'सुहृद्वैद्याः' सुहृद एव वैद्याः, 'निर्म्मलैर्विनयाञ्जनैः' पवित्रैराधिहारिभिर्विनयरूपाञ्जनैर्नेत्ररोगौषधैः, 'चिकित्सन्ति', स्पष्टमन्यत् ॥ ४७ ॥

एतदेव समर्थयन्नाह। रागमानमदान्धस्येति। 'रागमानमदैरन्धस्य', 'शत्रुसङ्कटे' शत्रुकृतायामापदि, 'स्खलतः' पततः, सुहृदादिचेष्टितं 'हस्तावलम्बो भवति'। पतितो यथा हस्तावलम्बेन धार्य्यते तद्वत् स्वामी स्खलन् मन्त्रिचेष्टितेन धार्य्यते इत्यर्थः ॥ ४८ ॥

ये तु स्वामिनः स्खलितानुपेक्षन्ते तेषां दोषं दर्शयन्नाह। मदोद्धतस्येति। 'मदेन' मत्ततया, 'उद्धतस्य' उन्मार्गप्रवृत्तस्य, 'अन्यायप्रवृत्तस्य' शास्त्रोक्तवृत्तरहितस्य, 'नृपतेः' विजिगीषोः, 'सङ्कीर्णस्य दन्तिन इव' उच्छृङ्खलस्य हस्तिन इव, 'नेतारः' मन्त्र्यादयः, 'वाच्यतां' निन्द्यतां, 'खलु' निश्चयेन, 'गच्छन्ति' प्राप्नुवन्ति ॥ ४९ ॥

स्वामिप्रकृतेरमात्यप्रकृतेश्च गुणानभिधाय राष्ट्रप्रकृतेर्गुणेष्वभिधेयेषु

भूमिर्जनपदश्चेति द्विधावस्थिताया राष्ट्रप्रकृतेरन्तर्भूताया भूमेरेताव-द्गुणसम्पन्नायाः सामर्थ्यं दर्शयन्नाह। भूगुणैरिति। 'भूगुणैः' वक्ष्यमाण-लक्षणैः, 'राष्ट्रं' जनपदः, 'वर्द्धते'। 'तद्वृद्धिर्नृपवृद्धये' राष्ट्रवृद्ध्या कोशवृद्धिः, कोशवृद्ध्या दण्डवृद्धिः, तद्वृद्ध्या मण्डलान्तरग्रहणात् सुतरां नृपस्य वृद्धिरिति। 'तस्मात् गुणवतीं भूमिम्' इत्यादि, प्रतीतं ॥ ५० ॥

भूमिगुणानेवाभिधातुमाह, शस्याकरवतीति। 'शस्यानि' प्राणर-क्षणानि, 'आकराः' सुवर्णाद्युत्पत्तिस्थानानि, तद्विशिष्टा। 'पण्यानि' कुङ्कुमागुरुजीरकादीनि, 'खनयः' वज्रमणिमुक्ताद्युत्पत्तिस्थानानि, 'द्र-व्याणि' दुर्गाद्युपयोगिसारवृक्षवनानि, तैः 'अन्विता', 'गोहिता' क्षीर-वृद्धिविधायिनी। 'भूरिसलिला' प्रचुरजला, 'पुण्यैः' धार्मिकैः, 'जान-पदैः' वर्णाश्रमिभिः, युता ॥ ५१ ॥

किञ्च, रम्येति। 'रम्या' रमणीया, 'सकुञ्जरवना' हस्तिवनोपेता। 'वारिस्थलपथान्विता', स्पष्टं। 'अदेवमातृका' पर्ज्जन्य एव मातृका यस्याः सा देवमातृका पर्ज्जन्यसस्येत्यर्थः। तद्विपरीता, भूरिसलिलत्वेन सरि-त्सरःसहस्रसङ्कुलत्वेन अपर्ज्जन्यसस्येत्यर्थः। 'इति' एवं प्रकारा, 'भूर्वि-भूतये', भवतीति शेषः ॥ ५२ ॥

भूदोषानभिधातुमाह। *शर्करेति। 'शर्कराः' प्रस्तरशकलानि, 'उषरः' क्षारमृत्तिका, 'पाषाणाः' शिलासमूहाः, तैर्युता। 'साटवो' तात्स्थ्यादाटविकैर्युक्ता, 'नित्यतस्करा' प्रतिरोधकादिभिरविरहिता, 'रूक्षा' अस्निग्धा। अन्यत् स्पष्टं ॥ ५३ ॥

जनपदगुणानभिधातुमाह, स्वाजीव्य इति। 'स्वाजीव्यः' सुखमाजी-व्यते, 'भूगुणैर्युक्तः' अनन्तरोक्तैर्भूगुणैर्युक्तः। '†सानूपः' सजलभू-मियुक्तः, नानाशस्यप्रभवत्वात्। 'पर्वताश्रयः' तृणकाष्ठादिसौकर्य-सम्पादनात्। 'शूद्रकारुवणिक्प्रायः', विधेयत्वात् यथेष्टभोग्यः। अन्यत् स्पष्टं ॥ ५४ ॥

---

* सशर्करा सपाषाणा इति मु०। † साह्यः इति मु०।

किञ्च, सानुराग इति । 'सानुरागः' स्वामिन्यनुरक्तः, 'रिपुद्वेषी' स्वामिशत्रौ द्वेषवान्, 'पीडाकरसहः' कोशाल्पत्वदोषरूपा पीडा, तत्परिहाराय अधिकमपि करं सहते यः, 'पृथुः' विस्तीर्णः, 'नानादेश्यैः समाकीर्णः' नानादेशीयवाणिज्यकारिभिर्व्याप्तः । 'धार्मिकः' पुण्यप्राचुर्यकरः, धर्मषड्भागदानेनोपकरोतीत्यर्थः । 'पशुमान्' क्षीरघृतादिभिरुपकरोतीति, 'धनी' दण्डकरादिभिरपीड्यः ॥ ५५ ॥

अपरञ्च, ईदृगिति । 'मूर्खव्यसनिनायकः' मूर्खा बुद्धिरहिता व्यसनिनो विषयासक्ता नायका मुख्या यस्यासौ । अयं अभिसन्धानपरो न भवति, अभिसन्धातुञ्च न शक्यते, 'तं' तादृशं जनपदं, 'वर्द्धयेत्', 'तस्मात्' जनपदात्, 'सर्वं' सर्वाङ्गमपि राज्यं, 'वर्द्धते' वृद्धिं याति ॥ ५६ ॥

राष्ट्रप्रकृतेर्गुणसम्पदमभिधाय दुर्गप्रकृतिमभिधातुमाह । पृथुसीमेति । 'पृथुसीम' विस्तीर्णमुखभूमि, 'महाखातं' महापरिखं, 'उच्चप्राकारगोपुरं' उच्चप्राचीरवत् पुरद्वारं यस्य तं, 'शैलसरिन्मरुवनाश्रयं*' पार्वतौदकमारववानदुर्गाणामन्यतमदुर्गाश्रयं, 'पुरं', 'समावशेत्', स्पष्टं ॥ ५७ ॥

किञ्च, जलवदिति । 'जलवत्' प्रचुरजलं, 'धान्यधनवत्' धान्यादिशस्यसुवर्णादिरत्नसम्पन्नं, 'दुर्गं', 'कालसहं', निचयसम्पन्नत्वात् । 'महत्' विस्तीर्णं । 'दुर्गहीनो नरपतिर्वाताभ्रावयवैः समः', एतादृशो नरपतिरलब्धावस्थितिर्भवतीत्यर्थः ॥ ५८ ॥

शैलसरिन्मरुवनदुर्गाश्रय इत्युक्तं तदेव व्याख्यातुमाह । औदकमिति । 'औदकं' प्रचुरोदकसम्पन्नं,'पार्वतं' इति प्रास्तरं गुहा वा इति द्विधैवोक्तं 'वार्क्षं' वृक्षबहुलत्वात् अतिगहनं । एतदपि बहूदकसम्पन्नं, 'ऐरिणं' ऐरिणे निर्जले देशे भवं, 'धान्वनं' निस्तृणजलो देशो धन्वा तत्र भव, धान्वनं, 'दुर्गं', 'दुर्गापचिन्तकैः' दुर्गव्यवस्थापकैः, 'शास्त्रमतिभिः' शास्त्राभिज्ञैः, आचार्यैः, 'प्रशस्तं' अनुशिष्टं ॥ ५९ ॥

---

* शैलसरिद्वनवनाश्रयमिति मु० पु० ।

दुर्गगुणानभिधातुमाह। जलेति। 'जलं', च 'अन्नं', च 'आयुधानि' धनुरादीनि च,'यन्त्राणि' सर्वतो भद्राणि च, तैः 'आढ्यं' सम्पन्नं, 'जलान्नायुधयन्त्राढ्यं', 'धीरयोधैरधिष्ठितं' धैर्यशालियोद्धृपुरुषैः कृतरक्षं, 'गुप्तिप्रधानं' रक्षाबहुलं, 'आचार्याः' शुक्रसुरगुरुप्रभृतयः, 'समनुमेनिरे' एतादृशदुर्गविषये सम्यक् अनुमानं कृतवन्तः॥ ६०॥

किञ्च। सापसाराणीति। 'सापसाराणि' निरुद्धोऽपि पुत्रकलत्रादिः यत्रापसार्यते तादृशानि,'दुर्गाणि', तथा 'सारूपजाङ्गला भुवः' जलस्थलप्राया भूमयश्च, स्पष्टमन्यत्॥ ६१॥

कोषप्रकृतेर्गुणसम्पदमभिधातुमाह। बह्विति। 'बह्वादानः' बहुसञ्चयः, 'अल्पनिस्रावः' अल्पव्ययः, 'ख्यातः' निःशेषविषयव्यवहारार्हः, 'पूजितदैवतः' पूजितानि श्रीधनदादीनि दैवतानि यस्मिन् सः, 'ईप्सितद्रव्यसम्पूर्णः' सुवर्णादीप्सितधनसम्पन्नः, 'हृद्यः' मनोरमः, महार्हालङ्कारसम्पन्नत्वात्। 'आप्तैरधिष्ठितः' आप्ताः विश्वस्तास्तैरधिष्ठितो रक्षितः॥ ६२॥

एवंविधगुणः कोशः कोशज्ञानां सम्मत इति दर्शयन्नाह। मुक्तेति। 'पितृपैतामहोचितः' पितुरपि पैतामह इति न्यायोपार्जितत्वात्, 'उचितः', च विजिगीषोर्धर्मार्जितत्वात्। 'व्ययसहः' व्ययं सहते यः, नैव क्षीयत इत्यर्थः। स्पष्टमन्यत्॥ ६३॥

कोशविनियोगमभिधातुमाह। धर्महेतोरिति प्रतीतं॥ ६४॥

श्लोकत्रयेण दण्डगुणमभिधातुमाह। पितृपैतामह इति। 'पितृपैतामहः' पित्रादिक्रमायातः। 'वश्यः'* विधेयः, 'संहतः' अविभिन्नः, 'दत्तवेतनः' कृतभरणः, 'विख्यातपौरुषोर्जस्कः'† प्रख्यातपुरुषत्वबलवत्त्वादि यस्य सः। 'कुशलः' सर्वायुधयुद्धकुशलः, 'कुशलैर्वृतः' आप्तैः निपुणैः अधिष्ठातृभिः परिवृतः अनुगतः॥ ६५॥

---

* वंश्य इति मु०। † विख्यातपौरुषोर्जित्य इति मु०।

तथा 'नानाप्रहरणोपेतः' नानाविधधनुराद्यायुधयुक्तः। सुगम-मन्यत् ॥ ६६ ॥

तथा, 'प्रवासायासदुःखेषु', इत्यादि प्रतीतं। 'अद्वैधक्षत्रियप्रायः',* 'द्वैधं' द्विधाज्ञानं, तत् यस्य नास्ति सोऽद्वैधः अद्वैधः क्षत्रियप्रायः इति क्षत्रियाः स्वभावत एव महासत्त्वा भवन्तीत्यर्थः। 'दण्डः' चतुरङ्गबलं, स एवंविधः 'दण्डविदां' आचार्याणां, 'मतः' नान्यः ॥ ६७ ॥

मित्रप्रकृतेर्गुणसम्पदमभिधातुमाह। त्यागेति। 'त्यागविज्ञान-सत्त्वाढ्यं' लब्धत्वसर्वशास्त्रप्रवीणत्वाकुतोविकारित्वसम्पन्नं। 'महापक्षं' बहुबन्ध्वादिवर्गं। 'प्रियंवदं' प्रियहितवदनशीलं। 'आयतिक्षमं' आगामिकालेऽव्यभिचारि। 'अद्वैधं'† नेतरि शत्रौ च द्विधाभाव-रहितं। 'सत्कुलं' सति उभयपक्षेऽपि व्यभिचारो नास्ति, तत् कदा-चिदपि न व्यभिचरतीत्यर्थः। 'एवंविधं मित्रं कुर्वीत', इति स्पष्टं ॥ ६८ ॥

सत्कुलस्य गुणान् दर्शयन्नाह। कृच्छ्रेष्विति। 'कृच्छ्रेषु' दारुणेषु अप्रतिविधेयेषु, 'अच्छहृदयः' सुहृत्, 'कुलीनः' सत्कुलजातः, 'चतुर-स्रतां' एकरूप्यं, 'दर्शयति', स्पष्टं ॥ ६९ ॥

मित्रगुणं दर्शयन्नाह। पित्र्येति। 'पितृपैतामहं' पित्रादिक्रमागतं, 'हृदयानुगं' मर्म्मज्ञं, 'महत्' महत्त्वगुणयुक्तं, 'लघुसमुत्थानं' आड-म्बरशून्यं, 'मित्रं इष्यते', विजिगीषुणेति शेषः ॥ ७० ॥

मित्राणि त्रिविधानि भवन्तीति दर्शयन्नाह। दूरादेवेति। 'दूरा-देवाभिगमनं' मित्रे समागते दूरादेवाभिमुखगमनं, 'स्पष्टार्थहृ-दयानुगा वाक्' एतादृशी वाक् वक्तव्या यस्या अर्थः स्पष्टो हृदया-नुगतश्च भवति। 'सत्कृत्यप्रदानं' देयवस्तूनां प्रदानं सत्कारपूर्वकं कार्यमिति। 'त्रिविधो मित्रसङ्ग्रहः' इत्यनेनानन्तरोक्तेन उपायत्रि-तयेन मित्राणि संगृह्यन्ते, मित्राणि भवन्तीत्यर्थः ॥ ७१ ॥

मित्रात् धर्मार्थकामरूपफलमभिधातुमाह। धर्मेति। स्पष्टं ॥ ७२ ॥

---

* अद्वैध्यक्षत्रियप्राय इति मु०। † अद्वैध्यमिति मु०।

मैत्रीखरूपमभिधातुमाह। आदाविति। 'सतां' साधूनां, 'मैत्र्यः' मित्रताः, 'सरित्समाः' नदीसमानाः। कथमित्याह, 'आदौ तन्व्यः', जलप्रदेशस्यादावल्पत्वात्, 'वृहन्मध्याः', मध्यप्रदेशे बहुजलत्वात्, 'विस्तारिण्यः पदे पदे' स्थाने स्थाने विस्तारयुताः, 'यायिन्यो न निवर्त्तन्ते' निवर्त्तनशीला अपि न निवर्त्तिन्यः, प्रतिपन्ननिर्वहणशीलत्वात्॥ ७३॥

कारणैरपि मित्रभेदानभिधातुमाह। औरसमिति। इत्थं कारणभेदेन मित्रं चतुर्विधं भवति, 'औरसं' सोदर्यकृतं स्निग्धं प्रथमं। 'कृतसम्बन्धं' सम्बन्धजनितं द्वितीयं। 'वंशक्रमागतं' पितृपैतामहमिति तृतीयं। 'व्यसनेभ्यः' आपद्भ्यः, 'रक्षितं', चतुर्थं॥ ७४॥

भूयोऽपि मित्रगुणानभिधातुमाह। शुचितेति। 'शुचिता', अर्थव्यये। 'त्यागिता' व्यवहारविषयेऽलुब्धत्वं। 'शौर्यं' विजिगीषोः सहायतादानेऽभीरुत्वं। 'समानसुखदुःखता' विजिगीषुणा सह सुखदुःखभागित्वं। 'अनुरागः', विजिगीषौ। 'दाक्ष्यं' विजिगीषुकार्यसम्पादकत्वं। स्पष्टमन्यत्॥ ७५॥

विस्तरेण मित्रसम्बन्धमभिधातुमाह। *तदर्थेहानुरागश्चेति। 'तदर्था' विजिगीषुनिमित्ता। 'ईहा', यत्किञ्चिदीहते तत् सर्वं विजिगीषुहितार्थमेवेत्यर्थः। 'अनुरागश्च' विजिगीषुहितसाधने। 'संक्षिप्तं' एतत् गुणद्वयरूपं, 'मित्रलक्षणं', मित्रत्वे लिङ्गमित्यर्थः। अन्यत् स्पष्टं॥ ७६॥

उपसंहरन्नाह। इति स्वेति। 'इति' उक्तप्रकारेण, 'राज्यं सकलं' सप्ताङ्गं, 'समीरितं' व्याख्यातं। 'अस्य' राज्यस्य, 'परा' उत्कृष्टा, 'प्रतिष्ठा' स्थितिहेतुः, 'धनं' कोशः, 'ससाधनं' साधनं चतुरङ्गो दण्डः तेन सह वर्त्तमानं। 'गृहीतं' प्रतिगृहीतं, 'एतत्' राज्यं, 'नि-

---

* तदर्थे ह्यनुरागश्चेति मु०।

पुणेन मन्त्रिणा', 'त्रिवर्गनिष्पत्तिमुपैति', इति स्पष्टं, 'शाश्वतीं' अवि-नश्वरां ॥ ७७ ॥

यथाऽस्य राज्यस्य ससाधनं धनं परा प्रतिष्ठा स्यात्, निपुणेन मन्त्रिणा प्रतिगृहीतं च तत् त्रिवर्गमुपैति, तथैवान्तरात्मसमवेतस्वा-मिनाऽधिष्ठितं राज्यं तादृशफलकारि इति दर्शयन्नाह । यथान्तरा-त्मेति । 'अन्तरात्मा' प्रसिद्धः । 'समश्नुते' व्याप्य तिष्ठति, । पक्षे 'प्रकृ-तिः' स्वभावः, पक्षान्तरे अमात्यादिका । स्पष्टमन्यत् ॥ ७८ ॥

किञ्च, प्रकृतिभिरिति । उक्तगुणसम्पद्भिः 'प्रकृतिभिः' अमात्यादि-काभिः, 'सम्यगर्चितः' सम्पन्नः, 'जनपदं' राष्ट्रं 'आदरवान्' आदरी, 'पालयेत्' वर्द्धयेत् । 'जनपदपरिपालनात्', परमसमृद्धकोशदण्डः, 'परमं श्रियः पदं', 'चिरं' बहुकालं 'स्पृशति' 'एकच्छत्रं' पृथिवी-पतित्वं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ७९ ॥

एतदेव समर्थयन्नाह । प्रकृतिगुणसमन्वित इति । 'प्रकृतिगुण-समन्वितः' प्रकृतिगुणसम्पत्प्रकरणोक्तगुणैः कुलशीलादिभिरन्वितः । 'सुधीः' सुविज्ञः, 'नृपः', 'स्पृहणीयतां' आश्रयणीयतां, 'व्रजति' प्रा-प्नोति । अनन्तरं 'सः' नरपतिः, 'रणेषु' समरेषु, 'विद्विषां' शत्रूणां, 'प्रबल इव' प्रचण्ड इव, 'श्वसनः' महावातः, 'पयोमुचां' मेघानां । प्रचण्डपवनेन मेघा यथा खण्डशः क्रियन्ते, तथा प्रकृतिगुणसमन्वितेन राज्ञा शत्रव इत्यर्थः ॥ ८० ॥

इति कामन्दकीयनीतिसारटीकायामुपाध्यायनिरपेक्षानुसारिण्यां प्रकृतिसम्पत्कथनं चतुर्थः सर्गः ॥ ❀ ॥

अनन्तरं स्वामिनोऽनुजीविनाञ्च गुणसम्पदुक्ता, प्राधान्यात् तेषां पुनः कथनमिति दर्शयन्नाह। *वृत्तस्थमिति। 'वृत्तस्थं वृत्तिसम्पन्नं'। वृत्तमनुष्ठानं, विजिगीषुवृत्तं पृथिवीपालनादिकं, तस्मिन् तिष्ठति स तं। 'वृत्तिसम्पन्नं' वृत्तिहेतुत्वात् कोषो वृत्तिस्तत्सम्पन्नस्तं। 'कल्पवृक्षोपमं' ईप्सितफलप्रदं, 'नृपं' स्वामिनं। 'अभिगम्यगुणैर्युक्तं' कुलशीलादिभिः पूर्वोक्ताभिगामिकगुणैः सम्पन्नं, 'अनुजीविनः' मन्त्रिप्रभृतयः 'सेवेरन्' सेवकत्वेन उपतिष्ठेरन्॥ १॥

एतदेव दर्शयन्नाह। द्रव्यप्रकृतीति। 'द्रव्यप्रकृतिहीनोऽपि' कोषप्रकृतिविहीनोऽपि। †'सेव्यः' स्वामी, 'सेव्यगुणान्वितः' आभिगामिकगुणयुक्तः। कस्मादित्याह। यस्मात् स्वामिनः 'कालान्तरादपि', 'श्लाघ्यं' स्पृहणीयतरं, 'आजीवनं' भरणं भवति॥ २॥

असेव्यस्वामिनमभिधातुमाह। अपीति। 'पण्डितः' विवेकी, 'क्षुधा', 'परिगतः' शुष्यन्नपि, 'स्थाणुरिव' छिन्नशाखद्रुम इव, 'आसीत' तिष्ठेत् 'न त्वेव' न कदाचित्, 'अनात्मसम्पन्नात्' अनन्तरोक्तादात्मसम्पद्गुणरहितात्, 'वृत्तिं' आजीवनं, 'ईहेत', ॥ ३॥

एतदेव दर्शयन्नाह। 'अनात्मवान्' इति स्पष्टं। नयं द्वेष्टुं शीलं यस्य सः 'नयद्वेषी'। 'वर्द्धयन्नरिसम्पदः' ‡अनात्मवत्तयैवारीणां सम्पदो वर्द्धयति। 'महदैश्वर्यं', 'प्राप्यापि' काकतालीयवत् प्राप्यापि, 'सह तेन विपद्यते' तेनैवैश्वर्येण सह विनश्यति, अतो नानात्मवान् सेव्य इति भावः॥ ४॥

एतदेव समर्थयन्नाह। लब्धावकाश इति। 'लब्धावकाशः' प्राप्तसेवावसरः, 'निपुणं' §यथा स्यात्तथा, 'अविकारवान्' स्वामिनि सर्वप्रकारविकाररहितः, 'स्थाने' सचिवादिपदे, 'स्थैर्यं' स्थिरत्वं,

---

* ईत्यर्थवृत्तिसम्पन्ना इति मु०। † सेव्यते सद्गुणान्वितः इति मु०।

‡ वर्धयन्नतिसम्पदः इति मु०। § निपुणः इति मु०।

'अवाप्नोति', बुद्धिसाध्येषु अनुष्ठानेषु, 'निश्चितः' कृतनिश्चयः। इति संक्षिप्तमिदमनुजीविवृत्तं ॥ ५ ॥

अनुजीविना नोभयलोकविरुद्धं आजीवमभिलषणीयमिति दर्शयन्नाह, आयत्यामिति। 'आयत्याम्' आगामिनि काले, 'तदात्वे च' वर्त्तमानकाले च, 'यदास्वादपेशलं' यत् आस्वादरमणीयं, 'तत्', क्लिश्यन्नपि क्षुधयेति शेषः। 'कुर्वीत', अर्थाधिकारी, 'न लोकद्विष्टमाचरेत्' न इहलोकविरुद्धमाचरेत् ॥ ६ ॥

कोशवान् कल्पवृक्षोऽपि अशुभात्मको म्लेच्छादिर्न सेव्यते इति दर्शयन्नाह। तिलाश्चेति। 'तिलाः' शस्यविशेषाः, 'चम्पकपुष्पसंश्लेषात्' तिलमध्यन्यस्तनागचम्पकसम्पर्कात्, 'तदधिवासतां' तद्गन्धित्वं, 'प्राप्नुवन्ति',। ततश्च पीडितेषु तिलेषु चम्पकतैलं भवतीति संसर्गजोऽयं गुणः। 'रसो न भक्ष्यः', पुरुषैरिति शेषः। 'तद्गन्धः', रसो न भवति किन्तु गन्ध एवेति संसर्गजोऽयं दोषः। एवं 'सर्वे गुणाः' समस्ताः पुरुषधर्माः, 'साङ्क्रामिकाः' सङ्क्रमणशीलाः। तस्मादविशुद्धः सङ्गः परित्यज्य इति ॥ ७ ॥

एतदेव समर्थयन्नाह। अपामिति। 'अपां' जलानां, 'प्रवाहः' ओघः, *'गांग्योऽपि' अमृतमयोऽपि, 'समुद्रं' क्षारं, 'प्राप्य' गत्वा 'तद्रसः' क्षारः, 'भवति', 'अवश्यं' †निःसन्देहं, 'तत्' तस्मात्, 'विद्वान्' पण्डितो विवेकी, 'अशुभात्मकं' अकुलीनं म्लेच्छादिकं, 'नाश्रयेत्' न सेवेत, तत्सङ्गात् तत्सम एव भवतीति ॥ ८ ॥

तदेव द्रढयितुमाह। क्लिश्यन्नपीति। 'क्लिश्यन्नपि' दौर्गत्येन बुभुक्षादिभिः क्लेशं गच्छन्नपि, 'शुद्धं' न्याय्यं, 'जीवनं' जीविकां, 'आचरेत्' आतिष्ठेत्। जीवनस्य शुद्धता यथोक्तसेवाधर्मादिगतत्वं। 'तेन' जीवनेन, 'इह' लोके, 'श्लाघ्यतां' स्पृहणीयतां, 'एति', 'लोकेभ्यश्च' इह परलोकबन्धुलोकेभ्यश्च, 'न हीयते' न च्यवते' ॥ ९ ॥

---

* गांगो वेति मु०। † अपेय इति मु०।

सेव्यस्वामिस्वरूपमभिधातुमाह। अभिलक्ष्यमिति। 'अभिलक्ष्यं', विन्ध्यपक्षे उन्नतिमत्त्वात्, ईश्वरपक्षे बहूनां मध्ये त्यागशौर्यादिभिर्लब्धकीर्त्तित्वात्। 'स्थिरं', विन्ध्यपक्षे स्वस्थानात्, ईश्वरपक्षे स्थितेः शास्त्रमर्यादाया अविचलत्वात्। 'पुण्यं', उभयतः पुण्ययोगात् महाकुलोत्पन्नत्वाच्च। 'ख्यातं', उभयतो महत्त्वात् महामहिमत्वाच्च। 'साधुनिषेवितं' *साधुभिः सिद्धिमिच्छुभिः समधिष्ठितं। 'विन्ध्यमिवेश्वरं सेवेत', स्पष्टमन्यत्॥ १०॥

अभिमतगुणः स्वामी न प्राप्यते इत्याशङ्क्याह। दुरापमिति। 'दुरापमपि' दुष्प्रापमपि, 'अस्मिन्' जगति, 'यद्यदस्तु' धर्मार्थकाममोक्षादिकं, 'अभिवाञ्छति' अभिलषति, अर्थात् उद्यमी पुरुषः। 'मेधावी' प्राज्ञः, 'तत्तदाप्नोति', शिष्टं स्पष्टं॥ ११॥

आभिगामिकगुणोपेतस्वामिप्राप्त्यर्थं अनुजीविगुणानभिधातुमाह। आरिराधयिषुरिति। 'अनुजीवी' सेवकः, 'महीपतिं', 'सम्यक्' निरुपचरितत्वेन, 'आरिराधयिषुः' आराधयितुमिच्छुः सन्, 'विद्याविनयशिल्पाद्यैः' आन्वीक्षिक्यादिशास्त्रविद्येन्द्रियजयसकलकलाज्ञानप्रभृतिभिर्गुणैः, 'आत्मानं' 'उपपादयेत्' सम्पन्नं कुर्यात्॥ १२॥

श्लोकद्वयेनैतदेव स्पष्टयन्नाह। कुलविद्येति। पूर्वार्द्धं स्पष्टं। 'वपुः' शरीरं, यथोक्तप्रमाणं, 'सत्त्वं' उक्तलक्षणं, 'बलं' महाप्राणता, 'आरोग्यं' रोगाभावः, 'स्थैर्यं' प्रतिष्ठितत्वं, 'शौचं' उपधाशुद्धिः, 'दया' कारुण्यं, एभिर्गुणैः 'अन्वितः'॥ १३॥

किञ्च, 'पैशुन्यं' खलता, 'द्रोहः' विश्वासघातित्वं, 'सम्भेदः' संहतभेदनशीलता, 'शाठ्यं' नैकृत्यं, 'लोभं' आहारादिलोलुपत्वं, 'अनृतं' असत्यं, तानि अतिगच्छति तैः रहित इत्यर्थः। 'स्तम्भः' स्तब्धता, प्रश्रयराहित्यमित्यर्थः, 'चापलं' अप्रतिष्ठितत्वं, ताभ्यां हीनः। चकारादुक्तगुणैर्युक्तः सेवकदोषैर्विहीनश्च यः स 'सेवनं कर्तुमर्हति', स्पष्टं॥ १४॥

---

* सिद्धैर्निषेवितमिति मु०।

अलङ्करणभूतान् सेवकगुणानभिधातुमाह। दक्षतेति। 'दक्षता' कौशलं आशुकारित्वञ्च। 'भद्रता' भद्रकारित्वं, 'दार्ढ्यं' स्थिरस्नेहता, 'क्षान्तिः' क्षमा,'क्लेशसहिष्णुता' क्षुधाव्याधादिबाधासहनशीलत्वं। 'सन्तोषः' अविषादिता, 'शीलं' सत्स्वभावः, 'उत्साहः' शौर्यामर्षदाक्ष्यलक्षणः, स्पष्टमन्यत्॥ १५॥

प्रधानतरं सेवकगुणं दर्शयन्नाह। अर्थेति। अर्थार्थी जीवलोकोऽयमित्यर्थशौचं दुष्करं, न चानेन विश्वासः स्यादित्याह, 'अर्थशौचपरः', इति, 'नृपं', 'विश्वासयेत्' स्वस्मिन् विश्वस्तं कुर्यात्, विश्वस्ता सेवा सम्पद्यत इति भावः। अवशिष्टं प्रतीतं॥ १६॥

अनुजीविवृत्तं सेवाधर्मविषयमभिधातुमाह। प्रविश्येति। 'प्रविश्य', प्रियहितद्वारेण राजसभां। 'सम्यगुचिते' प्रतीहारनिर्दिष्टे, 'स्थाने', 'तिष्ठन्', वक्ष्यमाणन्यायेन '*सुवेषवान्' निर्मलानुद्धतनेपथ्यवान्। 'विनयान्वितः' प्रश्रयवान्, स्पष्टमन्यत्॥ १७॥

तत्र सभायां यत् कर्तव्यं तदभिधातुमाह। परेति। 'परस्य' अन्यसेवकस्य, 'स्थानं' प्रदेशं, 'आसनं', च 'क्रौर्यं' क्रूरभावं, 'औद्धत्यं' असामान्यवेशत्वं, 'मत्सरं' विद्याशौर्याद्यसहनत्वं, 'ज्यायसा' अधिकेन सह, 'विगृह्य कथनञ्च' विरोधपूर्विकां कथां, 'न कुर्यात्', अनुजीवीत्यर्थः॥ १८॥

किञ्च, विप्रलम्भश्चेति। पूर्वार्द्धं स्पष्टं। 'पुत्रेभ्यः' स्वामिपुत्रेभ्यः, 'वल्लभेभ्यश्च' प्रियपार्श्वचरेभ्यः, 'नमस्कुर्यात्',। ते हि प्रश्रयेणाराधिताः स्वामिनमनुकूलं कुर्वन्तीति भावः॥ १९॥

अपरञ्च, न नर्मेति। 'नर्मसचिवाः' विदूषकामात्याः, यैः सह स्वामी नर्मालापं करोति, अवशिष्टं स्पष्टं॥ २०॥

अपरञ्च, भर्तुरिति। 'अन्वासने' समीपस्थाने, 'तिष्ठन्',। 'किं', 'स्वयं'

---

* स वेषवान् इति मु०।

स्वामी, 'कुर्यात्', इति 'अस्यास्यं विलोकयन् तिष्ठेत्', स्पष्टमन्यत् ॥२१॥

किञ्च, क इति। स्वामिना 'कोऽत्र' इत्यादिष्टः 'अहं', अत्र तिष्ठामि 'इति', 'सम्यक् आज्ञापयेति च', ब्रूयात्। 'आज्ञां', दत्तां 'यथाशक्ति'* शक्त्यनतिक्रमेण, 'अविलम्बितं' सत्वरं, 'अवितथीकुर्यात्', एवं करोमीति सत्यसम्पादनेनेत्यर्थः ॥ २२ ॥

किञ्च, उच्चैरिति। उच्चैः प्रहसनादिकं वर्जयेदिति प्रतीतं ॥ २३ ॥

भाषणावसरे यदभिलषितव्यं तदुपदेष्टुमाह। प्रविश्य सानुरागस्येति। 'सानुरागस्य' अनुरागवतः, स्वामिनः 'चित्तज्ञसम्मतः' अपरेषामपि चित्तज्ञानां सम्मतः, 'समर्थयंश्च तत्पक्षं' स्वामिपक्षं संस्थापयन्, 'भाषितः' पृष्टः सन्, 'साधु भाषेत', स्पष्टमन्यत् ॥ २४ ॥

पक्षान्तरमभिधातुमाह। तन्नियोगेनेति। 'तन्नियोगेन' स्वामिनियोगेन, 'अर्थं', वाक्यस्य, 'सुपरिनिश्चितं' सुनिर्णीतं, 'सुखप्रवृद्धगोष्ठीषु' सुखार्थं प्रवृद्धा या गोष्ठ्यः परिषदः तासु, 'विवादे', शास्त्रोक्तलक्षणे, 'वादिनां', मनीषिणामपि 'मतं' अभिप्रायं, च 'ब्रूयात्', ॥ ॥ २५ ॥

अभाषणीयमभिधातुमाह। विजानन्नपीति। 'भर्त्तुः छिन्नोत्तरं वचः' येन भर्त्ता निरुत्तरो भवति। 'प्रवीणोऽपि' भाषणे कुशलोऽपि, 'अभिमानितां' स्वामिविषयिणीं। अभिमानात् न स्वामी निरुत्तरः कार्य इति भावः। स्पष्टमन्यत् ॥ २६ ॥

विद्याशिल्पविषये यन्न ब्रूयात् तदभिधातुमाह। यदप्युच्चैरिति। 'उच्चैः' अतिशयेन, 'यद्विजानीयात् तदपि नोच्चैः', 'कीर्त्तयेत्' किञ्चिदत्र जानामीति ब्रूयात्, 'कर्मणा' क्रियया, 'तस्य वैशिष्ट्यं कथयेत्', न वाचा तत्रापि 'विनयान्वितः' प्रश्रययुक्तः सन्, ज्ञानगर्वो न युक्त इति भावः ॥ २७ ॥

अपृष्टस्यापि कारणविशेषात् भाषणमभिधातुमाह। आपदीति।

---

* यथाशक्त्या इति मु०।

'आपदि' परप्रयुक्ताभीद्यादिप्रारब्धायां, 'उन्मार्गगमने' स्वामिनः शास्त्रविरुद्धाचरणे, 'कार्यकालात्ययेषु' स्वामिनः कार्याणामनुगुणकालातिक्रमेषु, 'च', स्पष्टमवशिष्टं ॥ २८ ॥

किञ्च, प्रियमिति। 'प्रियं' अभीष्टं, 'पथ्यं' हितं, 'तथ्यं' सत्यं, यत् भवेत् तत् 'धर्मार्थमेव वदेत्',। 'अश्रद्धेयं' श्रद्धातुमयोग्यं, '*असभ्यं' अश्लीलादि, 'परोक्षं', यदश्रद्धेयमिति सम्बन्धः। 'कटु' श्रुतिकटु, 'उत्सृजेत्, न ब्रूयादित्यर्थः, ॥ २९ ॥

किञ्च, परार्थमिति। प्रविश्य सानुरागस्य चित्तं चित्तज्ञसम्मत इत्यापद्यपि 'परार्थं', स्वामिनं विज्ञाप्य, 'स्वार्थं च साधयेत्', 'देशकालज्ञः' यस्मिन् देशे स्थितः स्वामी कार्यम् करोति यस्मिंश्च काले तौ जानाति इति तज्ज्ञः अनुजीवी, तत्र देशे काले चार्थं साधयेत्। स्पष्टमन्यत् ॥ ३० ॥

अपरञ्च, गुह्यमिति। 'गुह्यं' गोपनीयं, 'कर्म' शत्रुविषये आभिचारादिकं, 'मन्त्रञ्च', भर्तृसम्बन्धिनं 'न प्रकाशयेत्', तथा 'भर्तुर्विद्विष्टिं' राज्यभ्रंशादिकं, 'विनाशं' मरणं, स्पष्टमन्यत् ॥ ३१ ॥

किञ्च, स्त्रीभिरिति। कामः शुद्धो न भवतीति शङ्कानिवृत्त्यर्थं 'स्त्रीभिः', तत्सङ्गागतपातकशङ्कानिवृत्त्यर्थं 'पापैः' पातकिभिः, अहितगत्यागमशङ्कानिवृत्त्यर्थं 'वैरिदूतैः', 'निराकृतैः' दोषात् स्वामिना दूरीकृतैः सह, 'एकार्थचर्यां' एकमर्थमुद्दिश्य सहचर्य्यां, 'साहित्यं' सङ्गातं, 'संसर्गं च' सर्वदा मिलित्वाऽवस्थानं, 'विवर्जयेत्' ॥ ३२ ॥

किञ्च, वेशेति। 'पृथिवीपतेः', 'वेशः' नेपथ्यादिः, 'भाषा' स्वामिना व्युत्पादिता, एतद्द्वयस्य 'अनुकरणं', 'न कुर्यात्', 'तद्गुणैः' राजगुणैः, 'सम्पन्नोऽपि', 'मेधावी' प्राज्ञो ऽनुजीवी, 'न च स्पर्द्धेत', तद्गुणैर्विद्धो राजाऽन्यथा भवतीत्यर्थः ॥ ३३ ॥

---

* असत्यमिति मु०।

किञ्च, रागेति। 'भर्त्तुः' स्वामिनः, 'रागः' अनुरक्तता, 'अपरागः' विरक्तता, तौ, 'जानीयात्', 'कुशलकर्मकृत्' अन्यैरपि कुशलैर्यत् कर्म-कृतं तत् कर्म करोति यः। नहि कर्मकरणाभावे रागापरागौ ज्ञातुं शक्येते। काभ्यां जानीयादित्याह, 'इङ्गिताकारलिङ्गाभ्यां' इङ्ग्यते ज्ञायते हृदयस्थोऽर्थो येन तदिङ्गितं अन्यथावृत्तिः, पूर्ववृत्तायाः प्रसन्नादिकाया आकृतेरान्तरग्रहणं 'आकारः', तयोर्लिङ्गे चिह्ने ताभ्यां। 'इङ्गिताकारतत्त्ववित्', इति अनुजीविविशेषणं ॥ ३४ ॥

उक्तलिङ्गस्वरूपमभिधातुमाह। दृष्ट्वेति। 'दृष्ट्वा प्रसन्नो भवति', इति आकारलिङ्गं। 'वाक्यं गृह्णाति चादरात्', इति इङ्गितलिङ्गं। स्पष्टमन्यत् ॥ ३५ ॥

किञ्च, विविक्तेति। 'विविक्तदर्शनस्थाने' एकान्तदर्शने तादृशस्थाने च, 'रहस्ये' गोपनीये कार्ये, 'न शङ्कते', विश्वासयोगात्। 'तदर्थां' अनुजीविविषयिणीं, 'तत्कृतां' अनुजीविकृतां, 'सङ्कथामुच्चैराकर्ण-यति', ॥ ३६ ॥

किञ्च, श्लाघते इति। अन्येषु 'श्लाघनीयेषु' कीर्त्त्यमानेषु, स्वामी 'श्लाघते'। 'श्लाघ्यमानञ्च' अन्यैः कीर्त्त्यमानमनुजीविनं, 'नन्दति' अभिनन्दति,। 'कथान्तरेषु', अन्यैः क्रियमाणेषु ईदृश एवासौ इति 'स्मरति'। यादृशोऽयं तादृशो नान्य इति 'प्रहृष्टः', 'गुणान्' तद्गुणान् 'कीर्त्तयेत्', इति स्पष्टं ॥ ३७ ॥

अपरञ्च, सहत इति। '*अपथ्यं' अहितं, '†उक्तोऽपि' अनुजीविना 'सहते' समर्थयति, 'निन्दां', तत्कृतामपि 'नानुमन्यते', 'करोति वाक्यं', अनुजीविना 'प्रोक्तं,' 'तद्वचः' अनुजीविवचनं, 'बहु मन्यते', ॥ ३८ ॥

अनुरक्तस्य स्वामिनो लक्षणमुक्त्वा विरक्तस्य तदभिधातुमाह। उप-

---

* सहते पथ्यमिति मु०। † उक्तमिति मु०।

कारेष्विति । 'उपकारेषु अद्भुतेष्वपि', अनुजीविना कृतेषु, विरक्तत्वात् 'माध्यस्थ्यं', एव 'दर्शयति', स्पष्टं शेषार्द्धं ॥ ३९ ॥

किञ्च, विपक्षमिति । 'विपक्षं' शत्रुभूतं अनुजीविनं, 'उत्थापयति' उद्वेजयति, 'विनाशं च', विपक्षादिभिः क्रियमाणं 'उपेक्षते', । 'कार्ये', तत्साध्ये समुपस्थिते, 'संवर्द्धयत्याशां' कार्यनिष्पत्तौ सत्यां दारिद्र्यमोक्षं ते करिष्यामीत्याशां संवर्द्धयति । 'फले च', साधिते, 'कुरुतेऽन्यथा' त्वया नैतत् साधितमिति, ॥ ४० ॥

अपरञ्च, यद्वाक्यमिति । स्वामी अनुजीविविषये 'यत् किञ्चित् मधुरं वाक्यं', प्रयुङ्क्ते 'तदपि अर्थेन निष्ठुरं' यथा भद्र त्वया अहितैषिणा विपक्ष उपेक्षितो ममैव समग्रं यशो दातुं इति मधुरं भाषते, तदर्थस्तु विपक्षपक्षपाती भवान् इति । तथा 'आत्मशंसासु', अनुजीविना कृतासु, 'परीवादं' निन्दादिकं, 'केवलमाचरति', ॥ ४१ ॥

किञ्च, अकोपोऽपीति । मा किमप्ययमनुजीवी प्रार्थयतु इति 'अकोपोऽपि', 'सकोपाभः' कुपित इवाभाति । 'प्रसन्नः', कैतवेन 'निष्फलः', '*भवति', 'अकस्मात् व्रजति', कस्मादयं मद्दृष्टिपथेऽवतिष्ठते इति स्पष्टमन्यत् ॥ ४२ ॥

अपरञ्च, आघट्टयतीति । †'मर्म्माणि' दुश्चरितानि, 'आ' समन्तात्, 'घट्टयति' स्पृशन्निव वक्ति, '‡गुणान् न बहुमन्यते' हासस्थानं अनुजीविप्रस्तावितं न मन्यते न हसतीत्यर्थः । 'सम्भावयति दोषेण' आत्मनो दुष्टत्वं गोपायितुं अविद्यमानेनापि दोषेण अनुजीविनं योजयति । 'वृत्तिच्छेदं च करोति', स्पष्टं ॥ ४३ ॥

किञ्च, साधूक्तमिति । '§यद्वाक्यं' अनुजीविवाक्यं, 'साधूक्तमपि', 'अन्यथा समर्थयति' असाध्विति योजयति । 'अपर्व्वणि' अयथास्थान

---

* वदतीति मु० । † मन्त्राणि इति मु० ।

‡ ब्रुवन् हास्यं प्रपद्यत इति मु० । § तद्वाक्यमिति मु० ।

एव, 'कथाभङ्गं करोति' तूष्णीम्भावमापद्यते। 'विरसीभवन्' असन्तोषमभिगच्छन्नित्यर्थः ॥ ४४ ॥

किञ्च, उपास्यमान इति। 'सुप्तवच्च विचेष्टते' सुप्त इव वर्त्तते, तत् सेवां निष्फलां कर्त्तुमित्यर्थः। शिष्टं सुगमं ॥ ४५ ॥

अपरञ्च, इत्यादीति। 'इत्यादि' इत्युक्तमादौ कृत्वा अन्यदपि अनुरक्तविरक्तलक्षणं विद्यते, तदपि लोकतो ग्राह्यं। ततश्च 'रक्तात्', स्वामिनः, 'वृत्तिं समीहेत', अनुजीवी, '*विरक्तञ्च परित्यजेत्', निष्फलत्वात् अनर्थहेतुत्वाच्च ॥ ४६ ॥

अस्यापवादमभिधातुमाह। निर्गुणमिति। श्लोकार्थः सुगमः। ततश्च कृतज्ञतयाऽस्य बहूपकरोतीति भावः ॥ ४७ ॥

आपत्सूपकारस्य गुणं दर्शयितुमाह। †स्वस्थवृत्तेष्विति। 'स्वस्थवृत्तेषु' अनाकुलेषु प्रभुषु, 'सत्त्वाद्याः' अनुजीविगुणाः, 'अभिलक्ष्यतां', नैव यान्ति' न प्रकाशन्ते, किन्तु ‡'विरोधे', समुपस्थिते 'धर्मधुर्याणां', 'तेषां' अनुजीविनां, 'नामातिरिच्यते' यथाऽनेनानुजीविना विपक्षविरोधी स्वामी रक्षित इति शेषानुजीविमध्ये तस्य नामातिरिच्यते शौर्येणातिरिक्तं भवतीत्यर्थः ॥ ४८ ॥

एतदेव समर्थयन्नाह। श्लाघ्येति। 'महतां' स्वाम्यादीनां, 'उपकारिता' आपत्सु परित्राणादिका, 'स्वल्पापि', 'काले' कालप्रभावे, 'सुमहोदयं' महाभ्युदयसम्पन्नं, 'कल्याणं' अभ्युदयं, 'आधत्ते' करोति ॥ ४९ ॥

केवलमनुजीविवृत्तमभिधाय बन्धुमित्रसाधारणमभिधातुमाह। अकार्ये इति। 'अकार्ये' शास्त्रनिषिद्धाचरणे, 'प्रतिषेधः' निवारणं, 'कार्ये' धर्मार्थफले, 'अनुवर्त्तनं' क्रियतामेतदित्यनुष्ठानं। 'संक्षेपात्' समासतः, 'बन्धुमित्रानुजीविनां', 'इति सद्वृत्तं' एतत् शोभनं चरितं, ॥ ५० ॥

प्रसङ्गतो बन्धुमित्रवृत्तमुद्दिष्टमपि भूयोऽप्यनुजीविनां वृत्तमभिधातु-

---

* विरक्तस्येति मु०। † सुस्थकृतोष्विति मु०। ‡ विपत्स्विति मु०।

माह, पानेति । 'पानस्त्रीद्यूतगोष्ठीषु', मद्यकामं योगपानैः, परस्त्रीकामं अनार्याङ्गनाभिः अमेध्याभिः, द्यूतकामं कापटिकपुरुषैः नोद्वेजयेयुरिति बुद्धा 'अभितः' चतुर्द्दिक्षु, स्थिताः 'चराः' अनुजीविनः, 'बोधयेयुः' आख्यानकादिभिरित्यर्थः । ततः 'प्रमाद्यन्तं' राजप्रणिधौ निरुद्वेगं, *'नालिकादिभिः' सामादिभिः, 'उपायैः', ॥ ५१ ॥

किञ्च, राजानमिति । 'विवर्त्मसु' विरुद्धाचरणेषु, 'सज्जमानं' आसक्तिं गच्छन्तं, 'राजानं', 'ये हि†' अनुजीवनः, 'उपेक्षन्ते' न निवारयन्ति,'अकृतात्मानः' असंस्तुतात्मानः, स्पष्टं शिष्टं ॥ ५२ ॥

राजोपासनाक्रममभिधातुमाह । जयेति । 'जयजीव', इत्यादिवचनं स्वामिसमाह्वानप्रभृतिकार्यावसरे वक्तव्यमेव । शिष्टं सुगमं ॥ ५३ ॥

अनुजीविनां संक्षिप्तगुणानभिधातुमाह, भर्तुरिति । पूर्वार्द्धं स्पष्टं । 'हि' यस्मात्, 'रक्षांस्यपि' क्रूरकर्मकारीण्यपि, 'गृह्यन्ते' वशीक्रियन्ते, 'नित्यं', 'छन्दानुवर्त्तिभिः', सेवकैः मनुष्यास्तु गृह्यन्त एवेत्यर्थः । छन्दानुवर्त्तनं वशीकरणं ॥ ५४ ॥

परचित्तवृत्तयो दुर्ग्राह्या भवन्तीत्याशङ्क्याह । धीसत्त्वेति । 'धीः' अष्टगुणा प्रज्ञा, 'सत्त्वं' व्यसनेऽभ्युदये चाविकारित्वं, 'उद्योगः' उद्यमः, एतद्गुणत्रय'युक्तानां', 'महात्मनां' आत्मसम्पदुपेतानां, 'किं', नाम 'दुरापं' दुष्प्रापं, अपितु सर्वमेव प्राप्यं । शेषार्द्धं स्पष्टं ॥ ५५ ॥

उक्तगुणहीनस्तु न कुतश्चित् किञ्चिदासादयतीति दर्शयन्नाह । अलसस्येति । प्रतीतं ॥ ५६ ॥‡

एवमनुजीविवृत्तमभिधाय स्वामिवृत्तमभिधातुमाह । आजीव्य इति । 'आजीव्यः' अनुजीवनीयः, 'सर्वभूतानां' सर्वप्राणिनां दानाश्रयरक्षणादिभिः, 'राजा' प्रजापतिः, 'पर्जन्य इव' जीमूत इव, '§भवेत्' 'निराजीव्यं' वृत्त्यभावात्, 'एनं' राजानं, 'त्यजन्ति',

---

* नाडिकादिभिरिति मु० । † येऽतीति मु० ।

‡ 'ये क्रूराः' अप्रियापि' इति श्लोकावेतौ सो० का० सटीकपु० न स्तः ।

§ भवति इति पु० ।

'*शुष्कं' निर्जलं, 'सर इव' तड़ागमिव, 'अण्डजाः' पक्षिणो हंसादयः। तस्मात् राज्ञा दानशीलेन भवितव्यं। स्वामी वृत्तिसम्पन्नोऽप्यदाता चेत् न सेव्यत इत्यर्थः॥ ५९॥

एतदेव समर्थयन्नाह। कुलमिति। 'कुलं' सोमसूर्यवंशप्रभवं, 'वृत्तं' रामयुधिष्ठिरवत् सदनुष्ठानं, '†श्रुतं' सर्वशास्त्रपारङ्गमत्वं, 'शौर्यं', परशुरामसमानं, 'सर्वमेतत्', 'न गण्यते' आश्रयणीयत्वलेख्ये नारोप्यते, एभिर्गुणैरेव स्वामी नाश्रयणीयो भवतीत्यर्थः। शेषार्द्धं स्पष्टं॥ ६०॥

प्रसङ्गात् सधनप्रशंसां श्लोकद्वयेनाह, लक्ष्मीरेवेति। उत्थिता एवेति। स्पष्टं॥ ६१॥ ६२॥

भूयोऽपि स्पष्टयन्नाह। अर्थार्थीति। 'अर्थार्थी' जीविकोपकरणप्रार्थयिता, 'जीवलोकः' जीववर्गः, 'ज्वलन्तं' दानशक्त्या प्रज्वलन्तं पार्थिवं, 'उपसर्पति' समीपं गच्छति, एवमर्थार्थी परिजनोऽपि। अतएव 'वत्सः' तर्णकः, 'क्षीणक्षीरां' दुग्धहीनां 'मातरं', 'त्यजति' ॥ ६३॥

भृत्यभरणमभिधातुमाह। अहापयन्निति। 'कालमहापयन्' कालयापनामकुर्वन्, 'नृपः', 'भृत्यानां' भरणार्हाणां, '‡अनुवर्त्तिनां' इच्छानुविधायिनां अनुजीविनां, 'कर्मणामानुरूप्येण' 'वृत्तिं' जीविकां 'समनुकल्पयेत्' दद्यात्॥ ६४॥

वृत्तिविलोपे दोषं दर्शयन्नाह। काल इति। स्पष्टं॥ ६५॥

अपात्रे दाननिषेधमभिधातुमाह। अपात्रवर्षणमिति। 'अपात्रवर्षणं' असत्पात्रे धनदानं, 'जातु' कदाचिदपि, 'न कुर्यात्', यतस्तत् 'सद्विगर्हितं' सद्भिर्निन्दितं, निष्फलत्वात्। तथाच 'अपात्रवर्षणात् किमन्यत् स्यात् 'कोशक्षयादृते', केवलं कोशक्षय एव स्यादित्यर्थः॥ ६६॥

---

* शुष्काह्रचर्मिति मु०। † श्रुतमिति मु० पु० नास्ति।

‡ अनुजीविनामिति मु०।

पात्रस्वरूपसूचनपूर्वकं तत्सङ्ग्रहार्थमाह। कुलमिति। 'कुलं' शुद्धोभयपक्षतां, 'विद्याश्रुतं'* आन्वीक्षिक्यादिश्रवणं, 'शौर्यं' अभीरुत्वं, 'सौशील्यं' सुशीलतां, 'भूतपूर्वतां' पितृपैतामहागततां, 'वयोऽवस्थां' यौवनावस्थां, 'समीक्ष्य' निरूप्य, 'स्वाद्रियेत' सुन्दरं पात्रं गृह्णीयात्। 'महात्मवान्' 'विजिगीषुः' ॥ ६७ ॥

पात्रभूतानामनादरे दोषं दर्शयन्नाह। कुलीनानिति। 'कुलीनान्' महाकुलप्रसूतान्, 'नावमन्येत,' 'सम्यग्वृत्तान्' सदाचारान्, 'मनस्विनः' प्रज्ञायुक्तान्। यस्मात् 'अवमन्तारं', 'एते' जनाः, 'मानहेतुना', 'त्यजन्ति' परिहरन्ति, 'घ्नन्ति च' निपातयन्ति च, तस्मान्माननीयान्नावमन्येत ॥ ६८ ॥

मध्यमाधमानां गुणस्फुरणमभिधातुमाह। गुणैरिति। 'उदारैः' उत्तमैः, 'गुणैः', 'संयुक्तान्', अनुजीविनः, 'प्रोन्नयेत्' प्रकर्षेण उन्नतिं नयेत्, मध्यमोत्तमा अपि स्वतोऽवश्यमुन्नतियोग्या न भवन्ति। कुत इत्याह, 'महत्त्वं' महतीं उन्नतिं, 'प्राप्नुवन्तः', 'ते', 'नरेश्वरं' स्वामिनं, 'वर्द्धयन्ति' वृद्धिं नयन्ति, कृतज्ञतयाऽर्थसामर्थ्यात्॥ ६९ ॥

विवेकयुक्तेन भवितव्यमित्यभिधातुमाह। उत्तमेति। 'उत्तमाभिजनोपेतान्' महाकुलीनान्, 'नीचैः सह न', संवर्द्धयेत्' नियोगेनाभियोजयेदित्यर्थः। 'हि' यस्मात्, 'कृशोऽपि' क्षीणोऽपि, 'विवेकज्ञः', 'संश्रयणीयतां' बह्वाश्रयत्वं राजत्वं, 'याति', ॥ ७० ॥

अविवेकित्वस्य दोषं दर्शयन्नाह। निरालोके हीति। 'निरालोके' हेयोपादेयोपदेशकविवेकशून्ये, 'तत्राखिन्' प्रसिद्धे, 'लोके' जगति, 'पण्डिता नासते' विवेकिनो नावतिष्ठन्ते, 'यत्र', 'जात्यस्य मणेः' मणिविशेषस्य। शिष्टं स्पष्टं ॥ ७१ ॥

यथा विवेकिसुहृद्यौचित्यादिनियोग इष्यते तथा सत्पात्रेषूपपत्तिश्चेति दर्शयन्नाह। विश्राम्यन्तीति। 'कल्पतराविव', 'यत्र' श्री-

* विद्यासुतमिति सु०।

मति स्वामिनि, 'महात्मानः' सकलगुणशालिनः समीहितसम्पादकास्वानुजीविनः, 'विश्राम्यन्ति' अवस्थितिं कुर्वन्ति, 'स श्रीमान्' स्वामी, 'श्लाघ्यं' स्पृहणीयं यथा भवति तथा, 'जीवति', यतः '*सत्सम्भोगफलाः श्रियः,' श्रियां फलमेतदेव यत् सद्भिः सम्भुज्यन्त इति। तथाच कौटल्योक्तिः 'अलब्धलाभार्था लब्धपरिरक्षणी रक्षितविवर्द्धनी वर्द्धिततीर्थव्ययप्रतिपादनी प्रतिपत्तिः' इति ॥ ७२ ॥

एतदेव द्रढयितुमाह। लक्ष्म्या इति। 'लक्ष्मीवतां' श्रीमतां राज्ञां, 'विकाशिन्या' विस्तारिण्या, 'तया लक्ष्म्या' निष्फलया विभूत्या, 'किं' फलं, 'या' विभूतिः, 'बन्धुभिः सुहृद्भिश्च', 'विश्रब्धं' यथेष्टं यथा तथा, 'न भुज्यते', स्पष्टं ॥ ७३ ॥

अध्यक्षप्रचारं अभिधातुमाह। आयद्वारेषु इति। '†आयद्वारेषु आगममार्गेषु, 'सर्वेषु' वक्ष्यमाणेष्वपि, 'आप्तान्' अध्यक्षान्, 'परीक्षितान्' उपधाशोधितान्, 'कुर्यात्', '‡तैस्तु' आप्तैः पुनः, करणभूतैः, 'भास्वान्' आदित्यः, 'अंशुभिः' किरणैः, 'उदकमिव', 'धनमाददीत', ॥७४॥

किञ्च, अभ्यस्तेति। 'अभ्यस्तकर्मणः' शिक्षितकर्मनिचयान्, 'तज्ज्ञान्' कर्मविदः, 'शुचीन्' उपधाशुद्धान्, § 'सुज्ञानसङ्गतान्' निबन्धलेखकाद्युपयुक्तपुरुषसहितान्, 'उद्योगसम्पन्नान्' अप्रमादिनः, सर्वकर्माध्यक्षान्' 'कुर्यात्', स्वामीत्यर्थः ॥ ७५ ॥

अपरञ्च, य इति। 'यः' अध्यक्षः, 'यद्वस्तु' यत् कर्मादिकं, ‖ 'जानाति', 'तं', 'अशेषविषयप्राप्तौ' शब्दस्पर्शरूपरसगन्धप्राप्त्यर्थं, 'इन्द्रियार्थे' इन्द्रियविषये, 'इन्द्रियमिव', 'तत्रैव ¶ नियोजयेत्' स्पष्टं ॥ ७६ ॥

किञ्च, कोष्ठेति। 'कोष्ठागारे' उदरपूरणार्थकधान्यादिधनागारे, 'अभियुक्तः' तत्परः, 'स्यात्', विजिगीषुरित्यर्थः। 'हि' यस्मात्, 'जीवितं तदायत्तं', कोष्ठागारेण विना क्षणमपि न जीव्यते। 'नात्ययं'

---

* सत्यभोगेत्यादि मु०। † आपद्द्वारेष्विति मु०।
‡ तेभ्य इति मु०। § सुज्ञानसम्मतानिति मु०। ‖ विजानातीति मु०।
¶ तच विनीत्यादि मु०।

नाधिकं, 'व्ययं कुर्यात्', 'प्रत्यवेक्षेत चान्वहं', स्वयं विजिगीषुः नाध्यक्ष-द्वारेण ॥ ७७ ॥

अनन्तरोद्दिष्टानि आयद्वाराण्यभिधातुमाह। कृषिरिति। 'कृषिः' कुसीदेन कृता राजकुटुम्बिकृता च। 'बणिक्पथः', द्विविधः स्थल-पथो जलपथश्च। 'दुर्गं' राजधान्यां परिखावेष्टितं सेनादिसन्नि-वेशनस्थानं। 'सेतुः' आलिः, 'कुञ्जरबन्धनं' हस्तिधारणस्थानं, 'खनिः', रत्नादिखननात्, 'आकरः', सुवर्णादीनां आसमन्तात् करणात्। *'वनादानं', सारदार्वादीनां वृक्षाणामादानात्, 'शून्यानां च निवे-शनं', एतदष्टममायद्वारमिति ॥ ७८ ॥

किञ्च, अष्टवर्गमिति। 'विवर्द्धयेत्' विशेषेण वृद्धिं नयेत्। किमर्थं कैरित्याह। 'जीवनार्थं' वृत्त्यर्थं, 'आजीव्यैः', †'करणाधिपैः' अध्यक्षैः, स्पष्टमन्यत् ॥ ७९ ॥

अपरञ्च, तयेति। 'यया वृत्त्या' पाशुपाल्येन वाणिज्यया वा, 'प्रव-र्त्तेत', 'तस्यां' वृत्तौ, 'न संरोधं कुर्यात्', प्रवर्त्तयेदेव। विशेषेण तु 'पण्योपजीविनां' न संरोधं कुर्यादिति ॥ ८० ॥

जगतो भोगोपदेशं दातुमाह, यथेति। 'यथा', कश्चित्, 'सस्यं' 'कण्टकिशाखया', सर्वतः परिवार्य कृतया 'निपुणं', यथा तथा 'रक्ष-ति' पश्वाद्युपद्रवात् पालयति। 'फलाय लगुडः कार्यः', फलार्थी च लगुडं करोति चौरादिनिषेधार्थं। 'तद्वत्' तेनैव प्रकारेण, 'भोग्यम्', 'इदं जगत्' प्रजास्वरूपं जगत्। कण्टकिशाखासमानं दण्डप्रणयनं। तेन पश्वादिसमानेभ्यः आयुक्तकविपक्षाटविकतस्करेभ्यो रक्षितं सम्भो-ग्यं भवतीत्यर्थः ॥ ८१ ॥

एतदेव समर्थयन्नाह। आयुक्तकेभ्य इति। 'आयुक्तकेभ्यः' अध्यक्षा-दिभ्यः, 'चौरेभ्यः' स्वपरमण्डलस्थेभ्यः, 'परेभ्यः' शत्रुभ्यः, 'राजवल्लभात्' देवीकुमारादेः, 'पृथिवीपतिलोभात्', 'प्रजानां पञ्चधा भयं' ॥ ८२ ॥

---

*धनादानमिति मु०। †करणाधिकैरिति मु०।

पञ्चप्रकारं प्रजाभयं यथा न भवति तथा कार्यमित्याह। पञ्चप्रकारमिति। *'इत्येतत्' अनन्तरोक्तं, 'पञ्चप्रकारं भयं', †'अपोह्य' भीतिमपनीय, '‡नृपतिः' स्वयं, 'काले', आदानयोग्ये 'त्रिवर्गपरिवृद्धये' धर्मार्थकामवृद्ध्यर्थं। §'फलं' धान्यहिरण्यादिकं' 'आददीत'॥ ८३॥

दृष्टान्तप्रदर्शनेन प्रजापालनमुपजीवनमभिधातुमाह। यथा गौरिति। 'यथा गौः पाल्यते काले', पिण्याकतृणजलादिना 'काले दुह्यते च', 'तथा प्रजा'। कालविशेषे प्रजानां धान्यपशुहिरण्यादिकेन पालनं,कालान्तरे च ताभ्यो भागकरादानादिना दोहः सम्पद्यते। अत्र द्वितीयो दृष्टान्तः, '‖यथा पुष्पप्रदा लता', पुष्पमालार्थिना मालाकारेण 'सिच्यते', 'पुष्यते' उपचीयते, 'च', तद्वत् इयं प्रजा पाल्यते उपचीयते चेति ॥ ८४ ॥

आयुक्तकद्धतप्रजापीडननिवारणार्थमाह। आस्रावयेदिति। 'उपचितान्' प्रजापीडया प्रवृद्धान्, अध्यक्षान्, 'साधु' यथा तथा, 'आस्रावयेत्' दण्डप्रणयनेन अपहृतधनान् कुर्यात्, 'दुष्टव्रणानिव', यथा दुष्टव्रणाः स्राविताः सुखाय भवन्ति तथा तादृशा अध्यक्षाः। ¶'आसक्तास्ते च वर्त्तेरन्', इत्यादि। यथा वह्निः किं करिष्यत्ययमिति विलम्बितोपहृतिः परित्यक्तः, पाकादिकारको न भवति तथा महीपतिरपि। सयुक्त्या सेवितः फलदो भवतीति भावः॥ ८५॥

राजविद्रोहाचरणे दोषमाह। स्वल्पमपीति। स्पष्टं॥ ८६॥

नृपतेः कोषविषयकमनुष्ठानमाह। **आप्तैरिति। 'आप्तैः' विश्वास्यैः, 'अधिष्ठितं' परिचालितं, 'कोषं सदा संवर्द्धयेत्', 'काले च' कालविशेषे, 'व्ययं कुर्यात्', स्पष्टमन्यत्॥ ८७॥

---

*-मप्येतदिति मु०। † अपोह्यमिति मु०। ‡ नृपतेरिति मु०।

§ धनमिति मु०। ‖ सिच्यते चीयते चैव लता पुष्पफलार्थिनेति मु०।

¶ आसक्तास्ते चेत्यादि मु०। **आप्तैः संवर्द्धयेत् कोषं सदा तज्ज्ञैरधिष्ठितमिति टीका सम्मतक्रमस्य विनिमये मुद्रितमूले "संवर्द्धयेत् सदा कोषमाप्तैः" इत्यादि।

धर्मार्थव्ययप्रशंसामाह। *धर्मेणेति। 'धर्मेण' धर्मार्थं, 'क्षीणकोषस्य' निर्धनस्य राज्ञः, 'कृशत्वमपि शोभते', शेषार्द्धं स्पष्टं ॥ ८८ ॥

सङ्क्षिप्तमर्थशास्त्रोपदेशमभिधातुमाह। बृहस्पतेरिति। 'बृहस्पतेः', †'शास्त्रस्य निर्णयः' क इत्याह। 'अविश्वासः', इति, कस्यचिदात्मरतमपि न विश्वसेत्, चित्तानित्यत्वात्। अविश्वासधर्मिणां हि मनुष्याणां सर्वथा संव्यवहाराभावः प्राप्नोति ‡'यथाऽसंव्यवहारवान्', भवति अविश्वासस्त तथा कर्त्तव्य इति भावः ॥ ८९ ॥

किञ्च, विश्वासयेदिति। दण्डोपनयनात् भीतान् 'अविश्वस्तान्', अध्यक्षान् 'विश्वासयेत्', स्वयं च 'विश्वस्तान्', अपि 'नातिविश्वसेत्', 'यस्मिन्' अध्यक्षे, स्वामी 'विश्वासमायाति', 'विभूतेः पात्रमेव सः', इत्ययमनुजीविनामुपदेशः ॥ ९० ॥

किञ्च प्रादुर्भवन्तीति। 'यस्मात् चित्तानि', 'अनुक्षणं' प्रतिमुहूर्त्तं, 'अर्थसमं' समर्थैः कार्यैः सह, 'प्रादुर्भवन्ति' अन्यथा भवन्ति, तस्मादित्यादि स्पष्टं ॥ ९१ ॥

एवम्प्रवर्त्तयन्नाह। उद्योगादिति। स्पष्टं ॥ ९१ ॥§

उपसंहरन्नाह। अनुगतेति 'अनुगतपरितोषितानुजीवी' अनुगताविधेयतराः परितोषिता दानमानादिभिरनुजीविनो येन सः। 'मधुरवचश्चरितानुरक्तलोकः' मधुरवचश्चरितैरनुरक्तो लोको यस्य सः। 'सुनिपुणपरमाप्तसक्ततन्त्रः' सुनिपुणं यथा भवति तथा परमाप्तेषु सक्तस्तन्त्रो राज्यभारो येन सः। शिष्टं स्पष्टं ॥ ९२ ॥

इति कामन्दकीयनीतिसारटीकायामुपाध्यायनिरपेक्षानुसारिण्यां स्वानुजीविवृत्तं पञ्चमः सर्गः ॥ ※ ॥

---

* धर्मार्थमिति सु०। † शास्त्रार्थनिश्चय इति सु०।
‡ यथाच व्यवहारवानिति सु०। § उद्योगादनिवृत्तस्य सुसहायस्य धीमतः। छायेवानुगता तस्य नित्यं श्रीः सहचारिणी ॥ ९१ ॥ क्रोडः।

प्रकृतिसम्पत्करणे स्वामिप्रकृत्यभिनामिकात्मसम्पत्तिगुणसम्पादनेनात्मा लब्धः, अमात्यप्रभृतीनां च स्वस्वगुणसम्पादनेन चात्मलाभः सम्पन्नः, एवं सप्ताङ्गराज्यस्यात्मलाभे सम्पन्ने तत्पालनस्यावश्यं वक्तव्यत्वात् तदिहाभिधातुमाह।

लोके इति। 'लोके' लोकव्यवहारे, लोकव्यवहारस्य देशभेदे कालभेदे च स्वतन्त्रः स्वतन्त्रो भवति, यथा मध्यदेशे एको धर्मः, पारसीकादिषु चान्यः, तथा कृतयुगेऽन्यः, त्रेतादियुगेषु चान्यः, इति लोकव्यवहारे, 'वेदे', शास्त्रे 'च', 'कुशलः', लोकव्यवहारं वेदोक्तञ्च निरीक्ष्य उभयाविरुद्धं व्यवहरेदिति भावः। तथा लोके वेदे च 'कुशलैः' निपुणैः, अनुजीविभिः, 'परिवारितः' सहमिलितः, 'आदृतः' आदरपरः, 'नृपः', विजिगीषुः *'सबाह्याभ्यन्तरं' बाह्याभ्यन्तरविभागेनावस्थितं, 'राज्यं चिन्तयेत्', स्पष्टं ॥ १ ॥

राज्यस्य बाह्याभ्यन्तरविभागं दर्शयन्नाह। आभ्यन्तरमिति। 'आभ्यन्तरं', राज्यं विजिगीषोः 'स्वं शरीरं, एव 'बाह्यं' राज्यं 'राष्ट्रं', एव 'उदाहृतं', स्पष्टं। 'अन्योन्याधारसम्बन्धात्', राज्ञा विना राष्ट्रं राष्ट्रेण विना राजा न वर्त्तत इत्यर्थः। यस्मात् 'एकमेवेदं', 'इष्यते' इति प्रतीतं ॥ २ ॥

एतदेव दर्शयन्नाह। राज्येति। 'राज्याङ्गानान्तु सर्वेषां' अमात्यादीनां, 'राष्ट्राद्भवति सम्भवः', राष्ट्रात् कोशः, कोशाच्चतुरङ्गो दण्डः, राष्ट्रस्य भूम्येकान्तरं मित्रं राज्ञ एव स्थानीयं दुर्गं राष्ट्रादेव जानपदादयोऽमात्याः। 'प्रसाधयेत्' लाभं पालनञ्च कुर्यादित्यर्थः। स्पष्टमन्यत् ॥ ३ ॥

राज्ञः स्वशरीरपालनमपि धर्माय भवतीति दर्शयन्नाह। लोकानुग्रहमिति। पूर्वार्द्धस्यार्थः सुगमः। 'राज्ञः', †'संरक्षणं' प्रजासं-

---

* सबाह्याभ्यन्तरं नृप इत्यस्य परिवर्त्ते स वाह्याभ्यन्तरं तथेति मु०।

† राज्ञः संशरणमिति मु०।

क्षणमेव, *'धर्मः' नान्यः। 'शरीरं धर्मसाधनं', धर्मार्थिना विजिगीषुणा स्वशरीरमेव यत्नेन रक्षणीयमित्यर्थः ॥ ४ ॥

प्रजारक्षणे चौरादिहिंसा हिंसा न भवतीति दर्शयन्नाह । 'धर्म्यामिति। 'धर्म्यां' धर्मादनपेतां, 'हिंसां', 'आरेभिरे' आरब्धवन्तः, 'ऋषिकल्पाः' ऋषितुल्याः, 'महीभुजः' राजानः। यथा महर्षयो यज्ञेषु पश्वालम्भनरूपं धर्म्यं कुर्वन्ति तथा राजर्षयोऽपि चौरादिनिग्रहरूपां धर्म्यां हिंसां कुर्वन्ति । शेषार्द्धं सुगमं ॥ ५ ॥

किञ्च, धर्मसंरक्षणपर इति। स्पष्टं ॥ ६ ॥

धर्मस्वरूपमभिधातुमाह। यमार्या इति। स्पष्टं ॥ ७ ॥

किञ्च, धर्माधर्माविति। 'परिपन्थिनः' प्रजोपद्रवकारिणः। स्पष्टमन्यत् ॥ ८ ॥

दुष्टलक्षणमभिधातुमाह। राज्योपघातमिति। स्पष्टं ॥ ९ ॥

दूष्येषु कर्त्तव्यमभिधातुमाह। †दुष्टानिति। 'उपांशुदण्डेन' गुप्तविषदानयोगकृतेन प्रच्छन्नबधरूपेण,। ‡'प्रदुष्य च प्रकामं हि' प्रकृष्टोपायैः दोषयुक्तान् कृत्वा। शिष्टं स्पष्टं ॥ १० ॥

अपरञ्च, राजेति। 'रहसि' एकान्तमध्यमकक्षायां, §'दुष्टं' उक्तलक्षणं, 'उपमन्त्रयेत्' समाह्वयेत्। 'गूढशस्त्राः' प्रच्छादितशस्त्रकाः, 'तत्पश्चात्' तेषां पश्चात्, 'आसन्' इताः' प्रागेव राज्ञा ते संहतिं नीताः प्रतीपत्वेन स्थापिताः ॥ ११ ॥

किञ्च, ‖विशत इति। 'द्वाःस्थाः' प्रतीहाररक्षिणः, 'शस्त्रग्राहकाः', 'कक्षान्तरं गतान्', स 'विशतस्तान्', 'विचिन्वीयुः' शोधयेयुः। 'ते' च शस्त्रग्राहकाः, एष्टाः सन्तः, 'प्रयुक्ताः स्मः', स्वामिबधाय दुष्टैः 'इति स्फुटं ब्रूयुः' ॥ १२ ॥

---

* धामेति मु०। †दूष्यानिति मु० । ‡ अदृश्यं वा प्रकाशं वेति मु०।
§ दूष्यमिति मु०। ‖ विश्वस्तानिति मु०।

अन्यच्च, इतीति। 'राजशल्यं' दूष्यादिकं, 'समुद्धरेत्' छेदयेत्, स्पष्टमन्यत्॥ १३॥

प्रजावृद्धिः फलाय भवतीति दर्शयन्नाह। यथेति। स्पष्टं॥ १४॥

दुष्टदमनात् प्रजारक्षणं भवतीत्युक्तं तच्च शास्त्रोक्तं श्रेय इति दर्शयन्नाह। उद्वेजयतीति। 'तीक्ष्णेन' अन्यायादधिकेन दण्डेन, 'उद्वेजयति', प्रजा इति शेषः। 'मृदुना' अनुकम्पया प्रमाणहीनेन, 'परिभूयते', भयाभावात्। 'तस्मात्' तेन कारणेन, 'यथार्हतः' यो यद्दण्डयोग्यस्तदनुसारेण, 'पक्षमनाश्रितः' अपक्षपाती सन्, 'दण्डं नयेत्', ॥ १५॥

इति कामन्दकीयनीतिसारटीकायामुपाध्यायनिरपेक्षानुसारिण्यां कण्टकशोधनं नाम षष्ठः सर्गः॥ ॥

सप्तमः सर्गः।

कण्टकशोधनशेषमेवात्मजरक्षणमभिधातुं, अरक्षिताः पुत्राः कण्टकीभवन्ति पितुः प्रजानाञ्चेति दर्शयन्नाह। प्रजात्मश्रेयसे इति। 'प्रजात्मश्रेयसे' प्रजानां आत्मनश्च मङ्गलाय, 'राजा' विजिगीषुः, 'आत्मजरक्षणं कुर्वीत',। कुतस्तद्रक्षणमिति 'लोलुभ्यमानाः', 'ते' पुत्राः, स्पष्टमन्यत्॥ १॥

किञ्च, राजपुत्रा इति। 'अभिमानिनः' अहमेव राज्यार्ह इत्यभिमानसम्भावनया युक्ताः, 'भ्रातरं', राज्ययोग्यं, 'पितरं', राजानं। स्पष्टमन्यत्॥ २॥

किञ्च, राजपुत्रैरिति। 'मदोन्मत्तैः' अभिहितमदात् जातोन्मादैः, 'प्रार्थ्यमानं' अभिलष्यमाणं, 'इतस्ततः' सर्व्वतः अभियोगात्, शेषः सुगमः॥ ३॥

अपरञ्च, रक्ष्यमाणा इति। प्रतीतं॥ ४॥

राजपुत्राणां रक्षाप्रकारं सुश्लिष्टमभिधातुमाह, विनयोपग्रहानिति। 'विनयोपग्रहान्' विनयो द्विविधः कृतकः सहजश्च। विद्यावृद्धसंयोगजनितः कृतकः, जन्मान्तरवासनावशाज्जातः सहजः स्वाभाविकः। द्विविधविनये उपग्रहो बन्धनं येषां ते तान्। अवशिष्टं सुगमं॥ ५॥

विनीतपुत्रस्य यौवराज्याभिषेचनमभिधातुमाह, विनीतमिति। 'उद्वृत्तं' दुःशीलं, 'दुष्टं गजमिव', 'सुखबन्धनं', ग्राम्यसुखोपरोधेन राजकुमारः पितरं नाभिहन्तीत्येवंविधं सुखबन्धनं, 'कुर्वीत'। शेषः सुगमः॥ ६॥

दुर्वृत्तस्यापि राजपुत्रस्यापरित्यागमाह, राजपुत्र इति। स्पष्टं॥ ७॥

उक्तप्रकारस्य राजपुत्रस्यापरित्यक्तस्य शासनप्रकारमभिधातुमाह, व्यसन इति। सुगमं॥ ८॥

राजपुत्ररक्षणमभिधाय राजात्मरक्षणं तावदाह। याने इति। 'याने' शिविकादौ, 'शय्यासने' पर्य्यङ्कादिके सिंहासने विष्टरकादौ, पाने' पानीयादौ, 'भोज्ये' 'आहारादौ' 'वस्त्रे' वसनोत्तरीयादौ, "'विभूषणे' अलङ्करणादौ, 'सर्व्वत्रैव' आर्य्यस्त्रीसङ्गादौ, 'अप्रमत्तः' सावधानः, 'स्यात्', न विश्वसेदित्यर्थः, '*उज्झेत विषदूषितं', तं ज्ञात्वा परिहरेतेत्यर्थः ॥ ९ ॥

विषप्रतीकारार्थमाह, विषघ्नैरिति। 'विषघ्नैरुदकैः' श्वेतपुष्कर-पुष्पवृन्तादिभी रचितैर्जलैः, 'स्नातः', एवंविधजलैः स्नातस्य स्थाने गुप्तानि सर्व्वविषाणि न प्रसरन्तीति कौटल्योपदेशात्। 'विषघ्नमणिभूषितः' गरुडोद्गारमणिनाऽलंकृतः। तथाचोक्तं 'रचितो गरुडोद्गारमणिर्यस्य विभूषणं। स्थावरं जङ्गमं तस्य विषं निर्विषतां व्रजेत्' इति। 'परीक्षितं', वक्ष्यमाणप्रकारेण, 'समश्नीयात्', राजा 'जाङ्गुलीविद्भिष-ग्वृतः' महानुभाववृद्धसिद्धान्ताद्युक्तविषविद्याविशारदविषवैद्यगणैः परिवृतो राजा भोजनं कुर्य्यादित्यर्थः ॥ १० ॥

विषदूषितान्नपरीक्षामभिधातुमाह, भृङ्गराज इति। 'भृङ्गराजः' कृष्णपक्षी गोपुच्छकः, 'शुकः सारिका च', इति त्रयः पक्षिणः प्रसिद्धाः। शेषार्द्धं स्पष्टं ॥ ११ ॥

किञ्च, चकोरस्येति। 'चकोरस्य' लोहिताक्षपक्षिविशेषस्य, 'विरज्यते' रागरहिते भवत इत्यर्थः। 'क्रौञ्चः' लोहितमस्तकः पक्षिविशेषः, 'सुव्यक्तं', यथा तथा, 'माद्यति', सुरया इव। 'कोकिलः', मत्तो भूत्वा 'म्रियते' प्राणान् परित्यजति। शेषः सुगमः ॥ १२ ॥

अपरञ्च, नित्यमिति। स्पष्टं ॥ १३ ॥

अन्यच्च, मयूरेति। 'मयूरपृषतोत्सर्गे', मयूरः प्रसिद्धः, पृषतः चित्रमृगविशेषः, भवने तयोरुत्सर्गः सर्पनाशाय भवति इत्यर्थः॥ अन्यत् प्रतीतं ॥ १४ ॥

---

* वर्जतेति मु०।

अपरञ्च, भोज्यमिति। स्पष्टं ॥ १५ ॥

विषदिग्धान्नप्रदानेनाग्नेः पञ्चिणाञ्च स्वरूपवैलक्षण्यमभिधातुमाह, धूमेति।। 'वह्नेः', 'धूमार्चिर्नीलता' धूमस्यार्चिषां च नीलता, 'शब्द-स्फोटश्च', 'स्फुटं 'जायते', शेषार्द्धं सुगमं ॥ १६ ॥

विषदिग्धान्नस्वरूपमाह, अखिन्नतेति। 'अखिन्नता' तीव्रेण वह्नि-नापि खिन्नता न भवतीति, 'मादकत्वं' मदजनकता, *'आशु शैत्यं' सत्वरमुष्णतापगमः, 'विवर्णता' श्यामता, 'अन्नस्य' शाल्यादेः, 'विष-दिग्धस्य', 'उष्मा' वाष्पः, 'स्निग्धमेचकः' नीलोज्ज्वलः ॥ १७ ॥

विषदूषितव्यञ्जनस्य स्वरूपमाह, व्यञ्जनस्येति। 'क्वथने', अग्निं विना, शेषः सुबोधः ॥ १८ ॥

विषदूषितरसद्रव्यस्य स्वरूपमभिधातुमाह, छायेति। 'रसे' क्षीर-जलादौ, 'छाया' दीप्तिः, †अधिका 'हीना वा' ‡'राजदूर्द्धं' दीप्तिम-च्छिरस्कां, 'फेनमण्डलमेव, च', दृश्यते ॥ १९ ॥

विषदूषितरसविशेषाणां सरसद्रव्यविशेषाणां च वर्णविशेषानभि-धातुमाह, रसस्येति। 'रसस्य' इक्ष्वादिरसस्य, शिष्टं प्रतीतं ॥ २० ॥

आर्द्रस्येति। 'आर्द्रस्य' हरितस्य अन्नफलादेः, 'प्रम्लानभावः', वृन्तप्रदेशे। 'पाकं विना §क्वाथविलीनभावः' अपक्वशुष्कता, शेषः सुगमः ॥ २१ ॥

अपिच, शुष्कस्येति। 'विषोपदेहात्' विषसम्पर्कात्, 'शुष्कस्य' 'स-र्व्वस्य' कटकादेः, 'विशीर्णता' म्लानता, 'अशुचिवर्णता च', भवति। स्पष्टमुत्तरार्द्धं' ॥ २२ ॥

अपरञ्च, प्रावारेति। 'प्रावारास्तरणानां' प्रावरणानि कम्बलादीनि आस्तरणानि सरोमकार्पासतूलकादीनि तेषां, 'श्यामैः' मलिनैः,

---

* आशु शैत्यमिति मु०। † अतिरिक्तेति मु०।
‡ राजिरूर्द्धेति मु०। § क्वाथविनीतभाव इति मु०।

'मण्डलैः' 'आकीर्णता' व्याप्तता; *'तरूणां' तरुत्वगुरचितानां, 'पक्षिणां' विशिष्टपक्षिलोमनिर्म्मितानां, 'लोम्नां' अविलोमविरचितानां '† भ्रंशः' शातनं, 'स्यात्', 'विषाश्रयात्' विषोपदेहादित्यर्थः ॥ २३ ॥

अपिच, लोहानाञ्चेति। 'लोहानां' सुवर्णादीनां, 'मणीनां' प्रवालादीनां, विषोपदेहात् 'मलपङ्कोपदिग्धता' कलङ्ककीटलिप्तता'। 'प्रभावः' वीर्य्यं, 'स्नेहः' स्निग्धभावः 'गुरुता' भारः, 'वर्णः' लोहितपीतादिः, 'स्पर्शः' सुखस्पर्शत्वं, एतेषां च 'बधः' विनाशः। 'तथा', संस्कृतविषाश्रयादेव, नहि सामान्यविषेण लोहमणीनां प्रभावो विनाशयितुं शक्यते ॥ २४ ॥

श्लोकद्वयेन विषदायिनामपि लिङ्गान्यभिधातुमाह, संशुष्केति‡। 'संशुष्कस्यामवक्त्रत्वं' स्वदोषदण्डभावनया मुखस्य शुष्कत्वं विवर्णत्वं च भवतीत्यर्थः। '§वाग्भङ्गः', स्पष्टार्थं वक्तुं न शक्नोतीत्यर्थः। 'जृम्भणं मुहुः', सुप्तोत्थितस्येव भवति। 'स्खलनं' समेऽपि मार्गे गतिभङ्गः, 'वेपथुः' कम्पः, शीतस्याभावेऽपि 'स्वेदः', प्रवातेऽपि 'आवेगः' उद्विग्नता, निमित्ताभावेऽपि, 'दिग्विलोकनं', दण्डप्रणेटपुरुषागमनशङ्कया। अपिच, स्वकर्म्मणीति। 'स्वकर्म्मणि' स्वपाकपेयाद्यनुष्ठाने। 'स्वभूमौ' स्वीयगृहादौ, 'अनवस्थानं', दोषपरिहारबुद्ध्याऽहमत्र नावस्थित इति सङ्कल्पेन। 'एतानि', इत्यादि सुप्रतीतं ॥ २५। २६ ॥

विषप्रयोगप्रतिषेधार्थमाह, औषधानि चेति। 'औषधानि', 'तत्कल्पकैः' चिकित्सकैः, यथायोगं 'पानं' पेयोद्भवं, 'पानीयमेव च', 'तत्कल्पकैः', 'समास्वाद्य' प्रतिस्वाद्यास्वादं ग्राहयित्वा, 'भोजनानि प्राश्नीयात्', राजा ॥ २७ ॥

अपिच, प्रसाधनादीति। 'प्रासाधनं' अलङ्कारः, आदिशब्दात्

---

* तन्नूनामिति मु०। † ध्वंस इति मु०।
‡ मुखस्य श्यामवर्णत्वं इति मु०। § स्वरभेद इति मु०।

विलेपनमाल्यादि। 'यत्किञ्चित्' अन्यदपि वस्तु, 'तत्सर्व्वं', 'सुपरीक्षितमुद्रितं', मन्त्र्यादिभिः 'परिचारकाः' सेवकाः, 'उपनिन्युर्नरेन्द्राय', नान्यथा ॥ २८ ॥

अपरञ्च, परस्मादिति। 'अभिरक्षिभिः' रक्षानियुक्तैः, स्पष्टमन्यत् ॥ २९ ॥

किञ्च, यानमिति। पूर्व्वार्द्धं सुगमं। 'अविज्ञातेन', स्वयमनुचरैर्वा 'सङ्कटेन' अविस्तीर्णेन, 'मार्गेण', 'न व्रजेत्', परकृताभिसन्धानप्रतिषेधार्थं ॥ ३० ॥

परप्रयुक्ततीक्ष्णरभसादिप्रतिषेधमाह, वीक्षितादृष्टेति। 'वीक्षितादृष्टकर्म्माणं' स्वामिना वीक्षितमप्यदृष्टं दुष्कर्म्म यस्य तं, 'आप्तं' विश्वासयोग्यं, 'वंशक्रमागतं' पितृपैतामहं, 'संविभक्तं' कृतजीविकासंविभागं, 'जनं', 'आसन्नवर्त्तिनं', राजा आत्मरक्षार्थं 'कुर्व्वीत', ॥ ३१ ॥

ये आसन्नवर्त्तिनो न कर्त्तव्यास्तानभिधातुमाह, अधार्म्मिकांश्चेति। 'अधार्म्मिकाः' पापिष्ठाः, 'क्रूराः' हिंस्राः, 'दृष्टदोषाः' प्रत्यक्षीकृतशस्त्रा विरुद्धाचाराः, 'निराकृताः' दोषादेव दूरीकृताः, 'परेभ्योऽभ्यागताः' शत्रुसमीपतः समागताः, ये तान् 'एतान्', सर्व्वान् 'दूरादेव विवर्जयेत्', ॥ ३२ ॥

जलपथे आत्मरक्षार्थमाह, महावातेति। 'महावातसमुद्भूतां' महावातैरस्थिरतरां, 'अपरीक्षितनाविकां' अगुप्तनाविकां, '*अन्यनौप्रतिबद्धान्तां' अन्यनौसक्तान्तां, 'आतुरां' दुर्घटितत्वादनवस्थितां, 'नोपेयात्' नारोहेत्॥ ३३ ॥

जलक्रीडायामपि आत्मरक्षार्थमाह, परितापिष्विति। 'परितापिषु' परितापवत्सु ग्रीष्मवज्जलेषु, 'पश्यन्', स्वयमित्यर्थः स्पष्टमन्यत् ॥ ३४ ॥

---

* अन्यनौप्रतिबद्धां वा इति मु०।

वनविहारमभिधातुमाह, गहनानीति। 'गहनानि' लतास्तम्बसङ्कटानि वनानि, 'विशुद्धं, शस्त्रिभिर्बहिरन्तश्च कृतशोधनं, 'उद्यानवनं', 'मधुरं वयोऽनुरूपञ्च', यथा भवति तथा 'विहरन्' विलसन्, 'न माद्येत्', मन्दं मन्दं गच्छेत् स्पष्टमवशिष्टं ॥ ३५ ॥

मृगयायानमभिधातुमाह, सुविनीतेति। *'सुविनीतसुवेशपृष्ठयानः' सुशिक्षितशोभनवेशबद्धहस्त्यश्वपृष्ठयायी, 'सुखगम्यां' सुप्रवेशां, 'उचितां' उपयुक्तां, 'लक्ष्यसिद्धौ' लक्ष्यसिद्ध्यर्थं, 'सुपरीक्षितरक्षितान्तसीमां' सुविज्ञातप्रान्तभागां, 'मृगाटवीं' शरव्यजीवबहुलामरण्यानीं, 'लघुकोष्ठः' क्षिप्रहस्तः, मृगयू राजा 'उपेयात्', ॥ ३६ ॥

परगृहप्रवेशे तच्छोधनमभिधातुमाह, कारयेदिति। 'आदौ' प्रथमे, 'भवनशोधनं कारयेत्', तीक्ष्णादिनिरासार्थं। †'मातुरन्तिकमप्युपविविक्षुः' जननीसन्निधिमुपवेष्टुमिच्छुः, 'आप्तशस्त्र्यनुगतः' विश्वस्तशस्त्रधारिपुरुषैरनुगतः। स्पष्टमन्यत् ॥ ३७ ॥

राजगमननिषेधकसमयमाह, पांशूत्करेति। सुगमं ॥ ३८ ॥

राजनिर्गमप्रवेशावभिधातुमाह, निर्गमे चेति। 'सम्यगाविष्कृतोन्नतिः', शरीरसौष्ठवप्रदर्शनार्थं, 'समन्ततः' सर्व्वतः, 'प्रोत्सारितजनं' अपसारितलोकं, 'राजमार्गं गच्छेत्', इत्यादि स्पष्टं ॥ ३९ ॥

यात्रोत्सवसमाजेषु जनतायुतप्रदेशेषु च राजगत्यागमननिषेधमभिधातुमाह, यात्रेति। स्पष्टं ॥ ४० ॥

निशीथप्रणिधीनभिधातुमाह, निषेवित इति। ‡'वर्षवरैः' षण्ढैः, 'कञ्चुकोष्णीषधारिभिः' वारवाणशिरोवेष्टनधारिभिः, शिष्टं स्पष्टं ॥ ४१ ॥

अन्तःपुरामात्यै राजनर्म्माभिधातुमाह, नीचैरिति। 'नीचैः', औद्धत्यमपहाय 'अन्तःपुरामात्याः' अन्तःपुररक्षानियुक्ताः, 'शुचयः'

---

* सुविनीतसुवेशपृष्ठयान० इति सु०। † मातुरन्तिकमपि प्रविविक्षुरिति सु०। ‡ वर्षधरैरिति सु०।

कामोपधाविशुद्धाः, 'चित्तवेदिनः' चित्तज्ञाः, 'शस्त्राग्निविषवर्ज्जं', यथा भवति तथा, अपायहेतुत्वात् ते वर्जनीया इत्यर्थः,। 'नर्म्मयेयुः' क्रीडयेयुः, 'महीपतिं', ॥ ४२ ॥

अन्तर्वैंशिकसैन्यस्य राज्ञो रक्षाविधानमाह, अन्तरिति। *'अन्तर्वैंशिकसैन्यं' पुत्रदाराद्याभ्यन्तरवंशरक्षानियुक्तं सैन्यं, †'हि' स्फुटं, 'सन्नद्धं' गृहीतशस्त्रसन्नाहं, 'साधुसम्मतं', सकलगुणयुक्तत्वात्, ‡'आयुधकुशलं' रक्षाविधाननिपुणं, 'नृपं रक्षेत्', अन्येषां तत्रानवकाशत्वात् ॥ ४३ ॥

अवरोधशौचज्ञानाधिकारमाह, आशीतिकाश्चेति। 'आशीतिकाः, पूर्णाशीतिवर्षाः पुरुषाः, 'पञ्चाशत्काः' पूर्णपञ्चाशद्वर्षाः, 'योषितः', उपशान्तरागत्वाद्विघ्नो न भवतीति 'बुध्येरन्', 'अवरोधानां' अन्तःपुराणां, 'शौचं' शुचिभावं, 'आगारिकाः' आगारे नियुक्ताः ॥ ४४ ॥

पण्यस्त्रीणां राजसेवामभिधातुमाह, रूपेति। रूपमेवाजीवन्ति इति 'रूपाजीवाः' पण्यस्त्रियः, 'स्नाताः' राजस्नानावसरे कृतमज्जना; 'परिवर्त्तितवाससः' राजकीयवस्त्रैरेव परिवर्त्तितानि स्ववासांसि याभिस्ताः। 'राजानमुपतिष्ठेयुः', 'विशुद्धस्रग्विभूषणाः', रसधूपाङ्गप्रलेपशङ्कानिवृत्त्यर्थं ॥ ४५ ॥

कुहकादिभी राजसंसर्गनिषेधमाह, कुहकैरिति। 'कुहकैः' इन्द्रजालविद्यावद्भिः, 'जटिलैः' जटाधरैः शैवादिभिः, 'मुण्डैः' मुण्डितमुण्डैः भिक्षुकादिभिः,'बाह्यैर्दासीजनैः' वेश्यादिभिः,'आभ्यन्तरो जनः' अन्तपुरसञ्चारी जनः, 'संसर्गं न क्वचिद्गच्छेत्', ॥ ४६ ॥

विषप्रवेशादिसंसर्गनिषेधार्थमाह, निर्गच्छेदिति। 'आभ्यन्तरो जनः' अन्तःपुरसञ्चारी जनः, 'विज्ञातद्रव्यसञ्चारी' द्वारस्थैर्विज्ञातानां द्रव्याणामेव सञ्चारणं विद्यते यस्य सः। 'कारणेनोपलक्षितः' राजविदितेनैव प्रयोजनेन विदितः ॥ ४७ ॥

---

* अन्तर्वंशिक० इति मु०। † चेति मु०। ‡ आयुक्तकुशलमिति मु०।

साङ्क्रामिकव्याधिप्रतीकारार्थमाह, न चेति। 'अनुजीविनं' भृत्यं 'अकल्यं' व्याधितं, 'पृथिवीपतिः', व्याधिसंसर्गप्रतिषेधार्थं 'न पश्येत्', 'अन्यत्रात्ययिकाद्रोगात्', यदि मुख्योऽनुजीवी अत्ययकारिणा रोगेणाभिभूयते तदा पश्येत् आत्मना प्रतीकारं कृत्वा इत्यर्थः। स्पष्टं शिष्टं ॥ ४८ ॥

कस्मादित्याह, स्नात इति। राजा 'स्नातः' शुद्धकायः, 'अनुलिप्तसुरभिः' कुङ्कुममृगमदादिभिः सौरभवान्, 'स्रग्वी' मालत्यादिसुरभिपुष्पमालाधारी, 'रुचिरभूषणः' भास्वराभरणशाली, सर्व्वथा देवीनां मनोहरो भूत्वा तच्चित्ताराधनार्थं 'देवीं *पश्येत्', स्वानुरागवृद्ध्यर्थं। अन्यत् स्पष्टं ॥ ४९ ॥

पराभिसन्धाननिवारणार्थमिदमाह, नहीति। 'नहि' नैव, 'आत्मीयात् सन्निवेशात्' स्वीयवासभवनात्, 'देवीगृहं रिरंसया गच्छेत्', अन्यत् सुबोधं ॥ ५० ॥

विश्वस्तानामपि स्त्रीकृतविनाशमाह, देवीगृहेति। 'देवीगृहगतं' 'भद्रसेनाख्यं', 'भ्राता', कनीयान् निषिद्धप्रवेशो वीरसेनोऽनुरक्तया देव्या प्रेरितोऽमारयत्। तथा 'मातुः शय्यान्तरे लीन औरसः सुतः', कुपितया जनन्या प्रेरितः पुत्रान्तरदत्तराज्यं 'कारूषं' करूषदेशाधिपं, अमारयदित्यनुवर्त्तते ॥ ५१ ॥

अपरञ्च, लाजानिति। देवीदत्तविषदिग्धलाजभक्षणेन रहोगतः काशीराजो विनाशित इति फलितार्थः ॥ ५२ ॥

अन्यच्च, विषेति। स्पष्टं ॥ ५३ ॥

अपरञ्च, वेश्यामिति। सुबोधं ॥ ५४ ॥

दारगुप्तेः फलं दर्शयितुमाह, यस्येति। श्लोकार्थः स्पष्ट एव। लोकद्वयमित्यादिना परलोकेऽपि कुलकलङ्काभावात् स्वर्ग इति भावः ॥ ५५ ॥

धर्म्मार्थं दाररक्षार्थञ्च अभिधातुमाह, धर्म्ममिति। 'अनुक्रमात्'

---

* गच्छेदिति मु०।

शास्त्रोक्तक्रमेण, 'वाजीकरणबृंहितः' वाजीकरणैः शास्त्रोक्तैः प्रक्रिया-विशेषैः बृंहितः कृतशुक्रवृद्धिः, शेषः सुगमः ॥ ५६ ॥

शयनविधिमभिधातुमाह, विचार्य्येति। 'विचार्य्य' निर्णीय, 'कार्य्या-वयवान्' अहोरात्रं षोडशधा विभज्याहोरात्रावयवेषु ये कार्य्यावयवा-स्तान्, 'दिनक्षये लोकं *विसर्ज्य', 'प्रमदाहृतक्रियः' प्रमदागणसमा-हितकार्य्यजातः, पुरुषाणामन्तःपुरप्रवेशाभावात्। '†अशस्त्रबन्धेन' श-स्त्रबन्धविरहितेन, 'पाणिना' स्वकीयकरेण, विशिष्टः सन्, सर्व्वदा करसन्निहितं शस्त्रं विधेयमित्यर्थः। 'स्वपेत्' निद्रां गच्छेत्' 'असक्तं', यथा तथा, निद्रायामपि आसक्तिर्न कर्त्तव्येत्यर्थः। 'परमाप्तरक्षितः', विश्वस्तान्तर्वंशिकपुरुषैः रक्षितः ॥ ५७ ॥

निद्रासक्तिनिरासार्थमाह, नयेनेति। 'नयेन' नीत्यनुष्ठानेन, 'जा-ग्रति' अप्रमत्तत्वेन सर्वं कार्य्यजातं पश्यति, 'नरेश्वरे', सति 'निराधयः' निःशेषितचित्तपीड़ाः, उपद्रवकारिणां निग्रहादित्यर्थः। 'प्रजाः', 'सुखं', यथा भवति तथा, 'स्वपन्ति' निद्रां यान्ति, 'प्रमत्तचित्ते' विषयासक्तमानसे, '‡स्वपितरि' तस्मिन् सति, '§असङ्ख्यात्' दस्यु-प्रभृतिभ्यो भयं प्राप्य, 'प्रजागरेण,' 'अस्य' राज्ञः, 'जगत्' प्रजारूपं 'प्रबुध्यते' निद्राविहीनं भवति। तस्मात् जितनिद्रेण राज्ञा भवि-तव्यमित्यर्थः ॥ ५८ ॥

नृपराज्ययोः साधुलक्षणे पूर्व्वाचार्य्यसम्मतिमाह, इति स्म पूर्व्व-मिति स्पष्टं ॥ ५९ ॥

इति कामन्दकीयनीतिसारटीकायामुपाध्यायनिरपेक्षानुसारिण्यां राजपुत्रात्मरक्षणं नाम सप्तमः सर्गः ॥ * ॥

---

* विसृज्येति मु०। † आशस्त्रेति मु०। ‡ स्वपितोहेति मु०। § सम्भयादिति मु०।

अष्टमः सर्गः।

मण्डलाधिपस्य राज्ञो मण्डलशोधनप्रकारमभिधातुमाह, उपेत इति। 'उपेतः कोषदण्डाभ्यां' पूर्वोक्तप्रकृतिसम्पद्युक्तः, अवशिष्टार्थः सुगमः ॥ १ ॥

अपरञ्च, रथीति। 'रथी' विजिगीषुः, 'विशुद्धे' मित्रभावापन्ने, 'मण्डले' अरिमित्रादिके, 'चरन्', 'विराजते'। उत्तरार्द्धं स्पष्टं। सर्व्वथा मण्डलशुद्धिर्विधेयेति भावः ॥ २ ॥

विजिगीषोः स्वमण्डलापेक्षत्वमभिधातुमाह, रोचत इति। 'रोचते' प्रियो भवति, 'सर्वभूतेभ्यः' वर्णचतुष्टयसङ्कीर्णजात्यादिरूपप्रजाभ्यः, *'सम्पूर्णमण्डलः', सप्तप्रकृतिकं राज्यं मण्डलं, तास्व सप्त प्रकृतयो यदा स्वगुणसम्पदुपेता भवन्ति तदा सम्पूर्णमण्डलशब्देनोच्यते। विजिगीषुणा सर्वदा सम्पूर्णमण्डलेन भाव्यमिति भावः। शिष्टं स्पष्टं ॥ ३ ॥

एतदेव समर्थयन्नाह, अमात्येति। 'एताः' पञ्च, 'प्रकृतयः' 'विजिगीषोः', भोग्यत्वेन 'उदाहृताः', इति भावः। श्लोकार्थः सुगमः ॥ ४ ॥

एतदतिरिक्तं प्रकृतिद्वयमभिधातुमाह, एता इति। मित्रराजभ्यां सह अनन्तरोक्ताः प्रकृतयः सप्त भवन्तीत्यर्थः ॥ ५ ॥

विजिगीषुलक्षणमभिधातुमाह, सम्पन्नस्त्विति। स्पष्टं ॥ ६ ॥

किञ्च, कौलीनमिति। 'स्थूललक्षिता' दानावसरे स्थूलं बहु एव लक्षीकरोति स्वल्पं दातुं न जानातीत्यर्थः। 'प्रागल्भ्यं' अपरिषङ्कीर्णत्वं शेषः सुगमः ॥ ७ ॥

अपरञ्च, अदीर्घसूत्रतेति। 'अदीर्घसूत्रता' दीर्घकालं सूत्र्यते पर्य्यालोच्यते कार्य्यमिति दीर्घसूत्रं तस्य भावः दीर्घसूत्रता तदभावोऽदीर्घसूत्रता शीघ्रकारिता, 'अक्षौद्रं' परगुणासहिष्णुत्वरूपक्षुद्रताविहीनत्वं, 'प्रश्रयः' विनीतभावः, अलुब्धता च, 'स्वप्रधानता' स्वयं प्रधानत्वं, 'देशकालज्ञता' कार्य्यानुगुणदेशकालस्वरूपज्ञानवत्त्वं, 'दार्ढ्यं' दृढ़ता,

* अखण्डमण्डल इति मु०।

परिगृहीतापरित्याग इत्यर्थः। 'सर्वक्लेशसहिष्णुता' क्षुत्तृष्णादिसर्वसहत्वं ॥ ८ ॥

अन्यच्च, सर्वेति। 'सर्वविद्यानिता' सकलकलाकुशलत्वं, 'दाक्ष्यं' आशुकारित्वं, *'ऊर्जाः' कायबलवत्त्वं, 'संवृतमन्त्रता', इङ्गिताकारादिगोपनात्। 'अविसंवादिता' विरहितशब्दच्छलाभिसन्धानशीलत्वं, 'शौर्य्यं' अभीरुत्वं, 'भक्तिज्ञत्वं' अनुजीव्यादिकृतभक्तिज्ञता, 'कृतज्ञता' कृतोपकारमानित्वं ॥ ९ ॥

किञ्च, शरणागतेति। 'अमर्षित्वं' अपराधिषु क्षान्तिः, 'स्वकर्म्मदृष्ट†शास्त्रित्वं' प्रजापालनरूपं स्वकर्म्म सर्वायुधविषयं दृष्टशास्त्रञ्च यो जानाति, तस्य भावः। 'कृतित्वं' पाण्डित्यं, 'दीर्घदर्शिता' शास्त्रचक्षुषा सुदूरदेशकालदर्शनशीलत्वं। स्पष्टमन्यत् ॥ १० ॥

अपरञ्च, जितेति। एते अनन्तरोक्ता गुणाः विजिगीषोर्विजिगीषुत्वसम्पादका भवन्तीति भावः। श्लोकार्थः सुगमः॥ ११ ॥

उत्साहगुणस्यैव प्राधान्यं दर्शयन्नाह, सर्वैरिति। 'सर्वैः' अनन्तरोक्तैः, 'गुणैः', 'विहीनोऽपि', 'यः प्रतापवान्' 'यः' प्रतापयुक्त उत्साहविशेषशाली, 'सः', एव 'राजा', प्रजारञ्जनात्। यतः '‡प्रतापयुक्तात्', राज्ञः, 'सिंहात् मृगा इव', 'परे' शत्रवः इतरे जना वा, 'त्रस्यन्ति' बिभ्यति ॥ १२ ॥

एतदेव समर्थयन्नाह, प्रतापेति। 'प्रतापसिद्धौ' सकलशत्रुविकर्त्तनजनितं यशः प्रतापः, तस्य सिद्धौ सत्यां। 'उत्थानयोगेन' सततविग्रहोद्योगयोगेन। स्पष्टमवशिष्टं ॥ १३ ॥

विजिगीषुलक्षणमभिधातुमाह, एकेति। 'एकार्थाभिनिवेशित्वं' एकार्थे भूहिरण्यादिरूपे अभिनिवेशित्वं आत्मसात्करणाग्रहात् द्वयोरपि यत्नः, तदेव §'अरिलक्षणं', तौ परस्परमरी भवतः। तयोरे-

---

* सदेति मु०।　　† शास्त्रत्वमिति मु०।

‡ प्रतापयुक्ता त्रस्यन्ति परान् सिंहा मृगानिवेति मु०।　　§ अविलक्षणमिति मु०।

को 'दारुणः', अपरः सुखोच्छेद्यस्य भवति। 'दारुणस्तु शत्रुः' विजिगीषुगुणशाली भवति। आत्मनो दुरुच्छेद्यता विजिगीषुणा सम्पादनीयेति भावः ॥ १४ ॥

सुखोच्छेद्यं शत्रुं दर्शयन्नाह, लुब्ध इति। 'लुब्धः' अर्थलोभात् दानशक्तिरहितः, दानाभावे प्रकृतयो विरज्यन्ते। 'क्रूरः' अतितीक्ष्णदण्डः, स च उद्वेजनीयो भवति। 'अलसः' निरुद्योगः, तस्य प्रकृतयोऽपि निरुद्योगा भवन्ति। 'असत्यः', असत्यशीलः, तच्छीलाः प्रकृतयो भवन्ति इत्यर्थः। 'भीरुः' शौर्य्यरहितः, स च सङ्ग्रामासमर्थो भवति। 'अस्थिरः', स्थितेरहितत्वात् स च प्रकृतिभिर्न सज्यते। 'मूढः' निर्विवेकः, स त्वकिञ्चनकारी भवति। 'योधावमन्ता' युद्धविशारदशूरपुरुषावमानकृत्, स च योधविमुक्तः सुखेनैवोच्छिद्यते ॥ १५ ॥

विजिगीषोः, अरेः, मित्रस्य च लक्षणानि अभिहितानि, इदानीं विजिगीषोः यातव्यं प्रति यियासोः अग्रतः पश्चादासन्नव्यवहितभेदेनारिमित्रादीनां संज्ञान्तराणि व्यवहारार्थमभिधातुमाह, *अरिमित्रमिति। 'अरेः' अनन्तरोक्ताया विजिगीषोर्भूम्यनन्तरूपदिग्भागेषु व्यवस्थिताया अरिप्रकृतेः, 'मित्रं' अनन्तरोक्तं भूम्येकान्तरस्थितं, 'अरिमित्रं' विजिगीषोर्भूम्यनन्तरस्यैकानन्तरं। 'अतः परं' अरिमित्रात्परं, 'मित्रमित्रं' विजिगीषोर्भूम्येकान्तररूपमित्रस्यापि भूम्येकान्तररूपं। 'तथाऽरिमित्रमित्रं', 'च', विजिगीषोर्भूम्यनन्तरस्यारेर्भूम्येकान्तररूपारिमित्रस्य भूम्येकान्तरं। एता अपि तिस्रः प्रकृतयः 'विजिगीषोः', 'पुरः' अग्रतः, '†स्मृताः' प्रोक्ता गुरुभिः ॥ १६ ॥

पश्चाद्व्यवस्थितानां तेषां संज्ञान्तराण्याह, पार्ष्णिग्राह इति। 'पार्ष्णिग्राहः' पश्चात् स्थितो विजिगीषोर्भूम्यनन्तरस्य। 'आक्रन्दस्तदनन्तरं' तत्पश्चाद्वर्त्ती विजिगीषोर्भूम्येकानन्तरः। 'अनयोः' पार्ष्णिग्राहाक्रन्दयोः, पश्चात् 'आसारावेव' मित्रं। तद्यथा पार्ष्णिग्राहस्य च आ-

---

* अरिर्मित्रमिति मु०। † स्थिता इति मु०।

सारः स पार्ष्णिग्राहासारः, एवं आक्रन्दासारः, इति पश्चाद्वर्त्तिनो राजानश्चत्वारः। पुरस्तात् पञ्च तदग्रो विजिगीषुः, इति दशराजकमिदं 'मण्डलं', 'विजिगीषोः', सम्बन्धि भवति। आसामेव प्रकृतीनां अग्रपश्चाद्भावभेदेन व्यपदेशभेदः। तत्राग्रवर्त्तिनोऽरिव्यपदेश एव। पश्चाद्वर्त्तिनस्तु अरित्वेऽपि पार्ष्णिग्राहव्यपदेशः। 'एताः प्रकृतयो मूलं' इति [७। १५६।] मनुवचनव्याख्यायां कुल्लूकभट्टः। 'अन्यथाष्टौ समाख्याताः, तद्यथा अग्रतोऽरिभूमीनां मित्रमरिमित्रं मित्रमित्रमरिमित्रमित्रञ्चेति। एवञ्च चतस्रः प्रकृतयो भवन्ति, पश्चाच्च पार्ष्णिग्राहः, आक्रन्दः पार्ष्णिग्राहासारः आक्रन्दासार इति चतस्रः, एवमष्टौ प्रकृतयो भवन्ति' इति ॥ १७॥

अरिप्रकृतेरेव बलापेक्षं संज्ञान्तरमभिधातुमाह, अरेश्चेति। 'अरेः' यातव्यस्यापि, 'भूम्यनन्तरं' भूम्यनन्तररूपो रिपुः, 'मध्यमः', नाम, 'विजिगीषोः', 'च' अपि, रिपुरेव भवति। उभयोररिभावादरित्वमित्रत्वयुक्तः, स च मध्यमः 'संहतयोः' एकीभूतयोस्तयोररिविजिगीष्वोः, 'अनुग्रहे' कोषदण्डाभ्यामुपकारे, 'समर्थः' प्रभुः, तदपेक्षया हीनशक्तित्वात्। तयोरेव 'व्यस्तयोः' भिन्नयोः, निग्रहे दण्डने च प्रभुः, एकैको मध्यमस्य युद्धे समर्थो न भवतीति। अत्र 'मध्यमस्य प्रचारञ्च विजिगीषोश्च चेष्टितं' इति [७। १०५।] मनुवचनव्याख्याने कुल्लूकभट्टेनैवं कृतं 'अरिविजिगीष्वोर्यो भूम्यनन्तरः संहतयोरनुग्रहे समर्थो निग्रहे चासंहतयोः समर्थः स मध्यमः तस्य प्रचारं चिन्तयेत्' इत्यादि ॥ १८॥

मण्डलाद्बहिरुदासीनप्रचारमभिधातुमाह, *मण्डलादिति। 'एतेषां' विजिगीष्वरिमध्यमानां, 'मण्डलात्', भूभागात्, 'बहिः' सान्तरो विजिगीषोर्भूम्यनन्तरः, 'उदासीनः', नाम, 'बलाधिकः' बलापेक्षया भवति। स च 'संहतानां' तेषामरिविजिगीषुमध्यमानां, 'अनुग्रहे'

---

* मण्डलत्वे हि चैतेषामिति स०।

साहाय्यदाने, 'व्यस्तानां' तेषां, 'वधे' वधदण्डने, 'च', 'प्रभुः' पूर्ववत् समर्थः। अत्र 'उदासीनप्रचारञ्च' [७। १५५] इति मनुवचनं, 'न तथा अरिविजिगीषुमध्यमानां यः संहतानामनुग्रहे समर्थो निग्रहे चासंहतानां समर्थः स उदासीनस्तस्य प्रचारं चिन्तयेदिति' तद्व्याख्यानञ्च ॥ १९ ॥

विजिगीष्वरिमध्यमोदासीनानां मूलप्रकृतित्वमाह, मूलप्रकृतयस्त्विति। 'एताः' अनन्तरोक्ताः विजिगीष्वरिमध्यमोदासीनरूपाः, 'चतस्रः' चतुःसङ्ख्याकाः, 'मूलप्रकृतयः' अपरासां प्रकृतीनाममात्यादीनां मूलभूताः प्रकृतयः, कारणप्रयोगसन्निहितत्वात्, *'प्रकीर्त्तिताः' कथिताः, †'एतत्', 'चतुष्कं' चतुर्भेदभिन्नं, 'मण्डलं', ‡'तन्त्रकुशलः' नीतितन्त्रप्रवीणः, 'मयः' मयनामाचार्य्यः, 'आह',। एतदुक्तं मनुनापि 'एताः प्रकृतयो मूलं मण्डलस्य समासतः' इति [७। १५६] ॥ २० ॥

विजिगीष्वरिमित्रपार्ष्णिग्राहमध्यमोदासीनानां षसां षड्राजकमण्डलत्वं पुलोमेन्द्राभ्यामुक्तमित्याह, विजिगीषुरिति। स्पष्टं ॥ २१ ॥

विजिगीषोर्दशराजकमण्डलस्योदासीनमध्यमसहितस्य द्वादशराजकमण्डलत्वं उशनःसम्मतमित्याह, उदासीन इति। प्रतीतं ॥ २२ ॥

अनन्तरोक्तद्वादशराजकमण्डलस्यैकैकस्य मित्रामित्रसहितस्य द्वादशत्रिकरूपषट्त्रिंशद्राजकमण्डलत्वं मयाचार्य्येण पुनः कथितमित्याह, द्वादशानामिति। 'षट्त्रिंशत्कं' द्वादशत्रिकं षट्त्रिंशद्भवन्तीति। 'ते च' द्वादश नरेन्द्राः। 'ते च' मित्रामित्रे एकैकशो मित्रामित्ररूपेण चतुर्विंशतिरिति 'षट्त्रिंशत्कं', मण्डलं, 'पुनर्मयः', आह ॥ २३ ॥

अनन्तरोक्तानां द्वादशमण्डलनरेन्द्राणां पृथक् प्रत्येकं अमात्याद्याः पञ्च प्रकृतयो भवन्ति इति मानवशिष्याणां मतमाह, द्वादशानां नरेन्द्राणां पञ्चेति। 'द्वादशानां नरेन्द्राणां' द्वादशमण्डलनरेन्द्राणां, 'पृथक् पृथक्' प्रत्येकं, 'पञ्च पञ्च', भवन्ति। 'अमात्याद्यास्तु' अमात्य-

* परिकीर्त्तिता इति मु०। † आहैवेति मु०। ‡ मन्त्रकुशल इति मु०।

राष्ट्रदुर्गकोशदण्डाख्याः, 'प्रकृतीः', 'आमनन्ति' विगणयन्ति, 'मानवाः' मनुशिष्याः। स्पष्टमन्यत्॥ २४॥

ततश्च किं भवतीत्याह, मौला इति। 'मौलाः' मूलभूताः, 'द्वादश' द्वादशसङ्ख्याकाः, 'याः', स्वामिप्रकृतयः, 'तथा अमात्याद्याः याश्च', गुणकस्वरूपाः पञ्च, ताः 'एताः', *'द्यधिका सप्ततिः' द्विसप्ततिसङ्ख्याका प्रकृतयः, एतत् 'सर्वं प्रकृतिमण्डलं', इति मानवा मन्यन्ते। एतदुक्तं मनुना "अमात्यराष्ट्रदुर्गार्थदण्डाख्याः पञ्च चापराः। प्रत्येकं कथिता ह्येताः संक्षेपेण द्विसप्ततिः॥ [७।१५७] इति। मनुवचनव्याख्याने कुल्लूकभट्टेनैवं कृतं। 'आसां मूलप्रकृतीनां चतसृणां अष्टानां शाखाप्रकृतीनां उक्तानां एकैकस्याः प्रकृतेः अमात्यदेशदुर्गकोषदण्डाख्याः पञ्च द्रव्यप्रकृतयो भवन्ति, एताश्च पञ्च द्वादशानां प्रत्येकं भवन्त्यो द्वादशगुणजाताः षष्टिरेव द्रव्यप्रकृतयो भवन्ति, तथा मूलप्रकृतिभिश्चतसृभिः शाखाप्रकृतिभिश्चाष्टाभिः सह संक्षेपतो द्विसप्ततिप्रकृतयो मुनिभिः कथिताः' इति॥ २५॥

बृहस्पतिसम्मतमष्टादशराजकं मण्डलमभिधातुमाह, संयुक्तस्त्विति। 'उभयारिः', विजिगीषुयातव्ययोर्भूम्यनन्तरं, एकार्थाभिनिवेशमरिलक्षणमिति वचनात्। 'तथा सुहृत्' एवं उभयमित्रः, 'अरिमित्राभ्यां संयुक्तः', षट् राजानो भवन्ति, 'मौला द्वादश राजानः', एवमष्टादशराजकमण्डलं गुरुर्मन्यते॥ २६॥

एतद्राजमण्डलं अष्टोत्तरशतं कवयो मन्यन्ते इत्याह, अष्टादशानामिति। अनन्तरोक्तानां 'अष्टादशानामेतेषां', 'पृथक् पृथक्' एकैकस्य, 'अमात्याद्याः' अमात्यराष्ट्रदुर्गकोषदण्डमित्ररूपाः षट् राजानो भवन्ति। एवं षड्गुणिताष्टादशकं अष्टोत्तरशतं भवति। स्पष्टमन्यत्॥ २७॥

चतुःपञ्चाशद्राजकं मण्डलं विशालाक्षसम्मतमभिधातुमाह, अष्टेति। मतान्तराणि सर्वाणि देशकालप्रजापेक्षया सार्थकानि द्रष्ट-

---

* सप्ततिश्चाधिका इति मु०।

व्यानि। अस्मिन् मते उक्ताष्टादशानां प्रत्येकस्य 'अमात्याद्याः', अमात्यराष्ट्रदुर्गाणीति त्रयं त्रयं भवति। तेन गुणिताश्चतुःपञ्चाशत् सम्पद्यन्ते। एतन्त्रिगुणितं मण्डलं विशालाक्षमतं ॥ २८ ॥

चतुर्विंशत्यधिकत्रिशतमण्डलं केषाञ्चिन्मतमाह, चतुःपञ्चाशतामिति। अनन्तरोक्तानां 'चतुःपञ्चाशतां राज्ञां', 'पृथक् पृथक्' एकैकस्य, 'अमात्याद्याः', षट् राजानो भवन्ति। तेनैतदपरमण्डलं चतुर्विंशत्यधिकत्रिशतमितं भवति ॥ २९ ॥

अपरे चतुर्द्दशराजकं मण्डलं मन्यन्त इत्याह, सप्तप्रकृतिकमिति। समूहवाचित्वान्मण्डलशब्दस्यैतदभिन्नं 'मण्डलं' समूहं, 'परिचक्षते'। स्पष्टमन्यत् ॥ ३० ॥

मण्डलत्रिकषट्कपक्षावाह, मण्डलत्रिकमिति। पूर्व्वार्द्धं सुगमं। *'एते' विजिगीष्वरिमध्यमाः 'पृथक्' एकैकशः, 'मित्रयुक्ताः', षट् सम्पद्यन्ते इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

षट्त्रिंशत्कपक्षमाह, अमात्याद्या इति,। 'भूपतेः' अनन्तरोक्तभूपतिषट्कस्य, 'एकैकस्य', 'अमात्याद्याः प्रकृतयः', षट् भवन्ति। तेन षट्त्रिंशत्सङ्ख्या सम्पद्यते ॥ ३२ ॥

एकविंशतिराजकं मण्डलमपरनयवित्सम्मतमित्याह, सप्तप्रकृतिका इति। सप्तानामेकैकस्य 'विजिगीष्वरिमध्यमाः', त्रयो भवन्ति। तेन एकविंशतिसंख्या भवति ॥ ३३ ॥

अष्टचत्वारिंशत्कं मण्डलमभिधातुमाह, चत्वार इति। 'मौलाः' विजिगीष्वरिमध्यमोदासीनाः, 'चत्वारः पार्थिवाः', 'पृथङ्मित्रैः सहाष्टकं', पृथक् पृथक् मित्रसहिताः सन्तः अष्टकं भवति। तदेव 'अमात्यादिभिः' पूर्व्वोक्तैः षड्भिः प्रकृतिभिः सह, षड्गुणितमित्यर्थः। 'जगत्यक्षरसम्मितं' द्वादशाक्षरनिबद्धजगतीच्छन्दोगताष्टचत्वारिंशदक्षरसम्मितं भवतीति ॥ ३४ ॥

---

* एतैरिति मु०। † पश्चिमे चेति मु०।

दशराजकमण्डलमभिधातुमाह, विजिगीषोरिति। व्याख्यातपूर्वं ॥ ३५ ॥

षड्विंशराजकं मण्डलमभिधातुमाह, दशानामिति। श्लोकव्याख्यानं सुप्रतीतं ॥ ३६ ॥

त्रिंशत्काभिधं मण्डलमभिधातुमाह, अरिमित्रे इति। 'नेतुः' विजिगीषोः, 'पुरः' अग्रतः, 'अरिमित्रे' भूम्यनन्तरभूम्येकान्तरौ द्वौ, '*पश्चिमे ते च' पश्चिमौ च, तथैव भूम्यनन्तरभूम्येकान्तरसंज्ञौ द्वौ, विजिगीषुणा सह पञ्चकं भवति। 'तेषां पृथक् अमात्याद्याः', षट् भवन्ति। एवं गुणिते त्रिंशत्सङ्ख्या सम्पद्यते ॥ ३७ ॥

यथा विजिगीषोस्तथा शत्रोरनन्तरोक्तन्यायेन पञ्चकं त्रिंशत्कञ्चेति योज्यमित्याह, अरेरप्येवमेवेतीति। स्पष्टं ॥ ३८ ॥

परासरसम्मते द्वे प्रकृती न्याय्ये इत्याह, द्वे एवेति। 'न्याय्ये' न्यायोपपन्ने, 'अभियोक्ता प्रधानः' विजिगीषुरभियोक्ता, '†तथाऽन्यायाऽभियुज्यते'। स्पष्टं ॥ ३९ ॥

एकायाः प्रकृतेरिष्टत्वमाह, परस्परेति। 'परस्पराभियोगेन' यथा विजिगीषुणाऽरिः एवं अरिणाऽपि विजिगीषुरभियुज्यते। एवमेव विजिगीषुरभियोक्ता, 'तथाऽरेरपि'। य एवारिः सएव विजिगीषुः इत्यतः कारणात् एकैव प्रकृतिरित्येकप्रकृतिकमिदं मण्डलमित्यन्ये ॥ ४० ॥

उपसंहरन्नाह, इतीति। 'परिचक्षते,' पूर्वाचार्य्या इत्यर्थः। कामन्दकिनात्मनो बहुश्रुतत्वख्यापनार्थं अयं ग्रन्थविस्तरदोषोऽपि न गणितः इति। उत्तरार्द्धं सुगमं ॥ ४१ ॥

एतदेव समर्थयन्मण्डलं वृक्षत्वेन रूपयति, अष्टशाखमिति। 'चतुर्मूलं' विजिगीष्वरिमध्यमोदासीनरूपाणि चत्वारि राजमण्डलमूलानि यस्य

---

* पश्चिमे चेति मु०।

† तथा न्याय्योऽभियुज्यत इति मु०।

स तं। 'अष्टशाखं' उक्तानां चतूर्णां मूलानां प्रत्येकमरिमित्रे इत्यष्टौ राजानोऽष्टौ शाखा यस्य स तं। 'षष्टिपत्रं', विजिगीष्वादिद्वादशान्तपाणां प्रत्येकममात्याद्याः पञ्च पञ्च प्रकृतय इति द्वादशानामित्यनन्तरोक्त [२५] श्लोकोक्ता याः षष्टिसंख्याः प्रकृतयः ता एव पत्राणि यस्य स तं। 'द्वये स्थितं' दैवं पुरुषकारं चेति द्वयं आधारभूतं तस्मिन् स्थितं। 'षट्पुष्पं' सन्धिविग्रहासनयानसंश्रयद्वैधीभावाः षट् गुणाः सन्ति ते पुष्पाणि यस्य स तं। 'त्रिफलं' उक्तषाड्गुण्यस्य फलभूता उत्तमा मध्यमा अवराः क्षयस्थानवृद्ध्यादयो ये लाभास्तान्येव फलानि यस्य स तं। एवं मूलमण्डलवृत्तं 'यो जानाति स नीतिवित्' ॥ ४२ ॥

मण्डले षाड्गुण्यप्रयोगमभिधातुमाह, पार्ष्णिग्राह इति। 'विजिगीषोः' यातव्यं प्रति गच्छतः, 'पार्ष्णिग्राहः' पार्ष्णिग्रहणेन विघ्नविधायी पृष्ठतो भूम्यनन्तरः, '*तदासारः' पार्ष्णिग्राहस्यैव भूम्येकान्तरः, एतौ द्वावपि शत्रुमित्रे प्रकीर्त्तिते। एते शत्रोर्यातव्यस्य मित्रे भवतः। 'आक्रन्दः' पार्ष्णिग्राहस्य भूम्यनन्तरः, विजिगीषुणा पार्ष्णिग्राहविग्रहणार्थमाक्रन्द्यते आहूयते इति। 'तदासारः', आक्रन्दस्य भूम्येकान्तरः, आपदि परित्राणार्थमासरतीति। द्वावेतावपि 'विजिगीषोः', यातव्यं प्रति उदाहृते मित्रे भवतः इत्यनुवर्त्तते ॥ ४३ ॥

अपरञ्च, पुरो यायादिति। 'पुरः' अग्रतः, 'यायात्', यातव्यं प्रति, 'विगृह्यैव' विग्रहं कारयित्वा, 'मित्राभ्यां' आक्रन्दतदासाराभ्यां, 'पश्चिमौ' पृष्ठस्थौ, 'अरी' पार्ष्णिग्राहमित्रे। 'पश्चिमाविव' पृष्ठस्थावरीव, 'पूर्वाभ्यां' मित्रमित्रमित्राभ्यां, 'अरिं', यातव्यं अरिमित्रमपि यातव्यं प्रति यायादित्यर्थः ॥ ४४ ॥

किञ्च, अरिमित्रस्येति। 'अरिमित्रस्य' यातव्यमित्रस्य, 'मित्रं' यत् तस्य पुरोवर्त्ति तच्च 'कृतकृत्येन' साधितमहोपकारेण, 'भूयसा' उपचितशक्तिना, 'संस्तभ्य' निरुद्धचेष्टं कृत्वा गन्तव्यमित्रं स्तम्भितं कृत्वा,

---

* तथाऽऽसारः इति मु०।

'उभयमित्रेण' उदासीनेन, विग्रहेण किमित्यसौ लम्भयति इति चेत् विजिगीषुणा कृतकृत्यः कृतइत्येवं कृत्वा, 'पश्चाद्गच्छेन्नरेश्वरः', नात्येति इत्यर्थः ॥ ४५ ॥

एतदेव समर्थयन्नाह, आक्रन्देनेति। 'आक्रन्देन' अनन्तरोक्तेन, 'आत्मना च', 'पार्ष्णिग्राहं' मध्यस्थं, 'प्रपीडयेत्', 'आक्रन्दासारभाजिना', 'आक्रन्देन', 'तदासारं' पार्ष्णिग्राहासारं, प्रपीडयेदित्यनुवर्त्तते ॥ ४६ ॥

पुरस्तात् विधेयमभिधातुमाह, मित्रेणेति। 'मित्रेण' पुरस्तादवस्थितेन, 'आत्मना' स्वेन, 'एव च', 'रिपोः', यातव्यस्य, 'उद्धरणं' उच्छेदनं, 'कुर्वीत', '*मित्रेण स्वमित्रेण' स्वीयमित्रेण सह वर्त्तमानेनारियातव्येन, 'रिपुमित्रं' यातव्यमित्रं, 'प्रपीडयेत्', ॥ ४७ ॥

अपरञ्च, अरिमित्रस्येति। 'अरिमित्रस्य मित्रस्य' यातव्यमित्रमित्रस्य, 'प्रपीडनं', 'पृथिवीपतिः', 'कुर्वीत', 'उभयमित्रेण' पूर्वोक्तेन, 'मित्रमित्रेण' विजिगीषुमित्रमित्रेण 'च', प्रतीतमवशिष्टं ॥ ४८ ॥

किञ्च, अनेनेति। 'अनेन' अनन्तरोक्तेन, 'क्रमयोगेन', 'सदोत्थितः' सर्वदोद्यमशाली, 'अहितं' सर्वदापकारिणं 'शत्रु' भूम्यनन्तरं 'मित्राणामन्तरन्तरां' मित्रभूम्यनन्तरं शत्रुमित्रमित्यर्थः, 'पीडयेत्, ॥ ॥ ४९ ॥

रिपुपीडने फलमाह, पीड्यमान इति। 'उभयतः' सन्दंशन्यायेन एकतो विजिगीषुणा, अन्यतो विजिगीषुमित्रैः क्रमोत्क्रमं व्यवस्थितैः, 'मनीषिभिः' प्राज्ञैः, 'पीड्यमानः', 'रिपुः', 'उच्छेदमायाति' उच्छिन्नो भवति, 'तद्वशे' विजिगीषुवशे '†वा', 'अवतिष्ठते' ॥ ५० ॥

स्वपरोभयमित्रस्यात्मसात्करणार्थमाह, ‡सर्वोपायैरिति। 'सर्वोपायैः' सामोपदानादिभिः, 'सामान्यं' शत्रोरात्मनः साधारणं, 'मित्रं'

* मित्रेण हि सर्वमित्रेणेति मु०। † चेति मु०।
‡ सर्वोपायेनेति मु०।

उक्तलक्षणं, 'आत्मसात्' आत्मन एवासाधारणं 'कुर्वीत',। 'हि' यस्मात् *'सुखोच्छेद्याः', निःसहायत्वादित्यर्थः, 'शत्रवः', 'मित्रात्', 'उच्छिन्नाः' विश्लेषिताः, 'भवन्ति', इति ॥ ५१ ॥

अरेरपि मित्रतापादनार्थमभिधातुमाह, †कारणैश्चैवेति। 'कारणैः' हेतुभिः, उपकाराख्यैः अपकाराख्यैश्च। 'मित्राणि', 'तथा', 'शत्रवः', 'जायन्ते',। शेषार्द्धं स्पष्टं ॥ ५२ ॥

विजिगीषुर्न केवलं मुख्यानेव जगति मित्रत्वेन स्थापयेत् क्षुद्रकानपीति दर्शयन्नाह, प्राधान्येनेति। 'प्राधान्येन' मुख्यतया, 'सर्वत्र' पत्तनग्रामादिषु दशसु स्वीयजनपदे यथायोगं परकीयजनपदेऽपि 'सर्वाः च प्रजाः' समस्ता वर्णाश्रमादिलक्षणाः, 'संसर्जयेत्' सामादिभिरानुरूप्येणानुरञ्जयेत्। "अनुरागे हि सार्वगुण्यं" इतिवचनात् 'तासां संसर्जनात्' सर्वप्रजाजनानुरञ्जनात् 'राजा' विजिगीषुः, 'सर्वाङ्गीं' सर्वावयवसम्पन्नां 'श्रियं' विभूतिं 'अश्नुते' भुनक्ति ॥ ५३ ॥

विजिगीषोर्मण्डलसाधनं समर्थयन्नाह, दूरेचरानिति। 'दूरेचरान्' अतिव्यवहितान्, ‡'मण्डलिनः' अनन्तरोक्तद्वादशराजकादीन्, तथाऽन्यान् बहिर्भूतांश्च, 'दुर्गवासिनः' आटविकान्, तथाऽरिमित्रादीनपि 'मित्रीकुर्वीत', यतः, 'तत्प्राणाः' मित्रप्राणाः, 'इह' जगति, 'मण्डलं' अनन्तरोक्तं, 'साधयन्ति' ॥ ५४ ॥

सर्वधर्ममभिधातुमाह, चलेदिति। 'ऊर्जितबलः' शक्तित्रयसम्पन्नः, 'मध्यमः', अनन्तरोक्तः 'विजिगीषया', 'चलेत्' अभियायात्, विजिगीषुः 'तदा' तदानीं, 'एकीभूय' मिलित्वा, 'अरिणा', यातव्येन सह कृतसन्धिः, 'तिष्ठेत्', 'अशक्तः', चेत् '§सन्धिना', हेतुभूतेन 'नमेत्' कोशादिभिरुपनमेत् ॥ ५५ ॥

---

* सुखच्छेद्या इति मु०। † कारणेनैवेति मु०।
‡ माण्डलिकानिति मु०। § सन्धिमानिति म०।

उदासीने विजिगीषति मण्डलिनां सर्वधर्मेणावस्थानमाह, *विजिगीषत्युदासीन इति। 'उदासीने', विजिगीषया 'विजिगीषति', सति, 'सर्वे मण्डलिनः' विजिगीष्वरिमध्यमाः, सह मिलित्वा, 'सर्वधर्मेण', वक्ष्यमाणलक्षणेन, 'सह', 'तिष्ठेयुः', 'अशक्तयः', 'प्रणमेयुः', आत्मरक्षार्थं॥ ५५॥ [क्रोडः]॥ १॥

उक्तक्रमेण सन्धिधर्मं व्याख्यातुमाह, †समुत्पन्नेष्विति। 'कृच्छ्रेषु' महाव्यसनेषु, 'समुत्पन्नेषु' 'सम्भूय' एकीभावमुपेत्य, 'स्वार्थसिद्धये', 'आपत्प्रतरणं सम्यक्', कुर्वन्ति यत्तदिति वाक्यशेषः, 'सर्वधर्म इति स्मृतः' तत् सर्ववृत्तमिति स्मृतं॥ ५५॥ [क्रोडः]॥ २॥

अरिप्रकारकथनपूर्वकं तत्र विजिगीषोर्वृत्तमभिधातुमाह, सहज इति। 'सहजः' स्वकुलोत्पन्नो दायादादिः, 'कार्यजः' एकार्थाभिनिवेशित्वात् कार्ये जायते इति, 'द्विविधः शत्रुरुच्यते'॥ ५६॥

शत्रौ विजिगीषुवृत्तस्य चातुर्विध्यमभिधातुमाह, उच्छेदापचयाविति। 'उच्छेदः' स्वभूमेः परित्यजनं, 'अपचयः' शक्तिभिर्वियोजनं, ‡'पीडनकर्षणे', वक्ष्यमाणलक्षणे, 'काले' अनुकूलसमये, 'इति' एतत्, 'विद्याविदः' दण्डनीतिज्ञाः, 'शत्रौ', विषयभूते 'वृत्तं' शीलं, 'चतुर्विधं' चतुःप्रकारं, विजिगीषोरित्यर्थः, 'प्राज्ञः'॥ ५७॥

कर्षणपीडनयोः स्वरूपमभिधातुमाह, रेचनमिति। 'रेचनं', 'कोशदण्डाभ्यां' कोशदण्डतनूकरणं। 'महामात्रः' प्रधानः, 'परं' कर्षणादधिकं महामात्रवधादिकं। स्पष्टमन्यत्॥ ५८॥

उच्छेद्यलक्षणमभिधातुमाह, समाश्रयविहीन इति। 'समाश्रय-

---

* विजिगीषत्युदासीने सर्वे मण्डलिनः सह।
सर्वधर्मेण तिष्ठेयुः प्रणमेयुरशक्तयः॥ ५५ क्रोडः॥ १॥

† समुत्पन्नेषु कृच्छ्रेषु सम्भूय स्वार्थसिद्धये।
आपत्प्रतरणं सम्यक् सर्वधर्म इति स्मृतः॥ ५५ क्रोडः॥ २॥
इदं श्लोकद्वयं मु॰ पु॰ नास्ति।

‡ पीडनं कर्षणमिति मु॰।

विहीनः' दुर्गमित्रबलरहितः, 'भूम्यनन्तरः' विजिगीषुभूम्यनन्तर इति अरेर्विशेषणं ॥ ५८ ॥

यैर्धर्म्मैररिः सुखोच्छेद्यो भवति तानाह, *लुब्ध इति। एवम्भूतयाऽरिसम्पदा युक्तो रिपुः सदा सुखोच्छेद्यो भवति ॥ ५८ ॥ [क्रोडः] ॥

कर्षणपीडनयोर्विषयमभिधातुमाह, †कर्षणमिति। 'कर्षणं' तनूकरणं, 'पीडनं' कर्षणादप्यधिकदुःखोत्पादनं महामात्रवधादिकं, 'काले', सर्वथानुकूले, 'कुर्वीत', विजिगीषुरित्यर्थः। 'आश्रयमानिनः' समाश्रयाभिमानिनः। उत्तरार्द्धं स्पष्टं ॥ ६० ॥

पूर्वोक्तः सहजो रिपुः सर्वथा उच्छेद्य इत्येवं दर्शयन्नाह, विभीषणस्येति। 'सूर्यसुतस्य' सुग्रीवस्य, विभीषणसुग्रीवयोः सोदर्यौ रावणवाली सहजौ रिपू। 'सर्वतन्त्रापहारित्वात्' मन्त्रराजादिकं सर्वतन्त्रं तदपहरणशीलत्वात् हेतोः, निजो रिपुरुच्छेद्य एव ॥ ६१ ॥

सोदर्यः कथमुच्छेद्यो भवतीति दर्शयन्नाह, छिद्रमिति। 'छिद्रं' रक्षाशैथिल्यादि, '‡मर्म' यत्राभियुक्तमात्रो म्रियते। '§वीर्यं' बलवत्तां, 'निजो रिपुः' सोदर्यादिः। असौ 'अन्तर्गतः' अन्तःस्थितः, 'दहति'। अत उच्छेद्य एव। स्पष्टमन्यत् ॥ ६२ ॥

न केवलं शत्रुविशेष एवोच्छेद्यः, मित्रविशेषस्योच्छेद्यताऽभीष्टेति दर्शयन्नाह, वर्त्तते इति। 'यत्', 'मित्रं', 'उभयात्मकं', अर्थादरिविजिगीष्वोर्मध्यवर्त्ति भूत्वा, '‖अरिपक्षपातेन', 'वर्त्तते' विश्वस्ते विजिगीषौ अपकरोमीति कृताध्यवसायं भवति, 'तदुच्छिन्द्यात्', 'वज्रीव त्रिशिरसं' इन्द्र इव त्रिशिरोनामकदेवविशेषं, 'कृतत्वरः' अकृतविलम्बः। त्रिशिरा नाम देवविशेषो दानवारिः, इन्द्रस्यामित्रं,

---

* लुब्धः क्रूरोऽलसोऽत्यन्तप्रमादी भीरुरस्थिरः।
मूढो योगावमन्ता च सुखोच्छेद्यो रिपुः सदा ॥ ५८ ॥ क्रोडः।

† कर्षणमिति मु०। ‡ कर्म चेति मु०। § वित्तमिति मु०।
‖ पक्षपातेनेति मु०।

स दानवाधिपत्ये सुतरां स्निग्ध इति वज्रिणा निहत इति पौराणिकी कथा ॥ ६३ ॥

कार्य्यवशादरेरप्युपचयो विधेय इति दर्शयन्नाह, बलिनेति। 'बलिना' बलवता, '*द्विषता' शत्रुणा, 'विगृहीतस्य' विग्रहकारिणः, 'कृच्छ्रवर्त्तिनः' सङ्कटापन्नस्य, 'शत्रोः', †'उपचयं कुर्वीत', 'आत्मोच्छित्तिविशङ्कया', भूम्यनन्तरादरावुच्छिन्ने बलिर्भूम्यन्तरो भवति बलवत्त्वात्। विजिगीषुमप्युच्छिन्द्यात् इति शङ्कया, भूम्यनन्तररूपेऽरावप्युपचयः कार्य एवेति ॥ ६४ ॥

एतदेव समर्थयन्नाह, यस्मिन्निति। 'यस्मिन्' भूम्यनन्तररूपेऽरौ, 'एनं' स्वशत्रुं, 'स्वगोचरं कुर्वीत' भृत्यभावे स्थापयेत्। स्पष्टमवशिष्टं ॥ ६५ ॥

अपरञ्च, वंशागत इति। 'वंशागतः' स्वकुलप्रभवः, 'यो रिपुः', 'विचलेत्' एकार्थाभिनिवेशित्वात् व्यभिचरति, यतः सः 'दुरवग्रहः' कथमप्यात्मसात्कर्तुं न याति, 'तस्य संशमनाय' तद्दमनार्थं, 'तत्कुलीनं' तद्दायादं, 'आशु समुन्नयेत्' सत्वरमुत्थापयेत्, अयमेवैतत् प्रतीकार इति ॥ ६६ ॥

किञ्च, विषमिति। 'विषं', 'विषेण' स्थावरविषेण, 'व्यथते' निर्वीर्य्यं क्रियते नान्येन, 'वज्रं वज्रेण भिद्यते', 'दृष्टसारेण' परिचितबलेन पोषितेनेत्यर्थः। शेषः सुगमः ॥ ६७ ॥

अपरञ्च, मत्स्य इति। विभीषणसूचितमर्म्मप्रहारैरावण उच्छिन्न इति भावः। अवशिष्टं प्रतीतमिति ॥ ६८ ॥

द्वादशमण्डलाराधनायाह, यस्मिन्निति। 'यस्मिन् कर्मणि कृते', 'मण्डलसंक्षोभः' मण्डलस्य द्वादशराजकरूपस्य संक्षोभोऽमर्षादक्षमा भवति, 'मेधावी', विजिगीषुः, 'तन्न कुर्य्यात्', 'प्रकृतीः' एकादशापि

---

* द्विषत इति मु०। † अपचयमिति मु०।

राजप्रकृतीः, तदीयास्च अमात्यादिकाः प्रकृतीः, 'अनुरञ्जयेत्', एवं कृते सकलमण्डलेष्टो भवति ॥ ६९ ॥

स्वपरविभागेन प्रकृतिषूपायप्रयोगमाह, साम्नेति। 'आत्मीयाः' मित्रादिकाः प्रकृतीः, 'साम्ना' सन्धिना, 'दानेन', 'मानेन' यथोचितपूजया, 'अनुरञ्जयेत्', *'परकीयास्तु' शत्रुतन्मित्रादिकाः प्रकृतीः, 'भेददण्डाभ्यां', 'दारयेत्' हन्यात् ॥ ७० ॥

मित्रादीनामप्यात्मीयत्वं कादाचित्कमित्येतद्दर्शयन्नाह, आकीर्णमिति। 'मण्डलं' चक्रवर्त्तिक्षेत्रं, 'सर्वं' निरवशेषं, 'आकीर्णं' व्याप्तं, 'मित्रैः', 'अरिभिः', 'एव च', भूम्यनन्तरभूम्येकान्तरतया तत्र मण्डले 'सर्वः' निरवशेषः, 'लोकः', 'स्वार्थपर एव'। तथा चोक्तं 'स नास्ति पुरुषो लोके यः श्रियं नाभिवाञ्छति। अशक्तिभजमानास्तु नरेन्द्रं पर्य्युपासते' इति ॥ एवञ्च कस्यचिदपि मित्रत्वं न विद्यते, एकार्थाभिनिवेशित्वादरित्वमेव सम्भाव्यमिति सर्वोऽपि लोकः स्वार्थपर एव। 'कुतो मध्यस्थता क्वचित्' क्वचिदपि कस्मात् माध्यस्थ्यं भवतीत्यर्थः ॥ ७१ ॥

एतदेव समर्थयन्नाह, भोगप्राप्तमिति। 'भोगप्राप्तं' भोगहेतुककोषसम्बद्धं, 'विकुर्वाणं' विकारं गच्छत्, 'मित्रमपि', 'उपपीडयेत्', 'अत्यन्तं विकृतं', चेत् 'हन्यात्', 'पापीयान्' निकृष्टतरः। स्पष्टमन्यत् ॥ ७२ ॥

हिताहितवर्त्तमानयोरेव मित्रामित्रस्वरूपत्वमित्याह, अमित्राण्यपीति। 'उपचयावहान्' हितकारिणो जनान्, 'अमित्राण्यपि', पूर्वं 'मित्राणि', कुर्वीत। शेषार्द्धं सुगमं ॥ ७३ ॥

एतदेव समर्थयन्नाह, बन्धुरपीति। 'बन्धुरपि' सोदर्य्योऽपि, 'अहिते युक्तः' अहितकारी, स 'शत्रुः', 'तं परिवर्जयेत्', स्पष्टं शेषार्द्धं ॥ ७४ ॥

---

* परकीयास्वेति मु०।

† बन्धुरप्यहिते युक्तः शत्रुस्तं परिवर्जयेदिति टीकासम्मतः पाठः।

मित्रं दोषवदिति सूचितं तदेवात्र समर्थयति, मित्रमिति। ‘बहुशः’ वारं वारं, ‘ज्ञातदोषं’ सुविदितापराधं, ‘विचार्य्य’ निचाय्य, ‘परित्यजेत्’, नान्यथा। ‘हि’ यतः, ‘अभूतदोषं’ अकृतापराधं, ‘त्यजन्’, ‘*सः’ विजिगीषुः, ‘धर्म्मार्थौ’, ‘उपहन्ति’, मित्रसाध्यस्वार्थस्तत्त्यागे स उपहन्यत एव ॥ ७५ ॥

विजिगीषोः स्वयमेव दोषगुणान्वेषित्वमाह, स्वयमिति। सुगमं ॥ ॥ ७६ ॥

व्यतिरेकमुखेनैतत् समर्थयति, न हीति। स्पष्टं ॥ ७७ ॥

मित्राणामनन्तरं कर्म्मभेदेन ज्यायोमध्यमकनीयसां स्वरूपमाह, मित्राणामिति। ‘कर्म्माणि’ उपकरणानि, ज्यायः कर्म्म उपकारलक्षणं यत् करोति तत् ज्यायोमित्रं। मध्यमं उपकारलक्षणं यत् करोति तत् मध्यमं मित्रं। कनीयः कर्म्म उपकारलक्षणं यत् करोति तत् कनीयो मित्रमित्यर्थः। श्लोकार्थः सुगमः ॥ ७८ ॥

मिथ्याभियोगकरणश्रवणे निषेधति, न हि मिथ्येति। स्पष्टं ॥ ७९ ॥

विजिगीषुणा मित्रारिविषये परप्रयुक्तानि वचनानि परीक्षणीयानि इति दर्शयन्नाह, प्रायोगिकमिति। ‘प्रायोगिकं’ भेदाद्युपायरूपप्रयोगभवं। यथा मुद्राराक्षसे चाणक्यचन्द्रगुप्तयोः कृतकृत्ययोर्भेदं कर्त्तुं राक्षसप्रयुक्तो वैतालिकः पठति—

“भूषणाद्युपभोगेन प्रभुर्भवति न प्रभुः।
परैरपरिभूतो यस्त्वमिवाज्ञः प्रभुः” ॥ [मु०पृ०६७]

इत्यादि। ‘मात्सरिकं’ मत्सरभवं, यथा तत्रैव नेपथ्ये चाणक्योक्तिः, “आः क एष मयि स्थिते चन्द्रगुप्तमभिभवितुमिच्छति” इति। ‘माध्यस्थ्यं’ इच्छाद्वेषराहित्यं, यथा तत्रैव चाणक्यः, परवचनमाकर्ण्य “नूनं सुहृत्तमः न ह्यनात्मसदृशेषु राक्षसः कलत्रं न्यासीकरिष्यतीति” [पृ०१४]।

* ‘सः’ इत्यस्य स्थाने ‘हि’ इति म० प० पठितं।

'पाक्षपातिकं' पक्षपातेन युक्तं, यथा तत्रैव चरेण समर्पयता राक्षस-नामाङ्कितां अङ्गुरीयकमुद्रां अङ्गुल्यां निवेश्य चाणक्येन मनस्येवोक्तं "ननु राक्षस एवास्मदङ्गुलिप्रणयी संवृत्तः" [पृ०१५] इति। 'सोपन्यासं' यस्मिन् वचसि स्थितस्य आर्थस्य उप समीपे न्यासः उपन्यासः तेन सह वर्त्तमानः सोपन्यासः। यथा तत्रैव चाणक्येन "भोः श्रेष्ठिन् स्वागतमिदमासनमास्यतां" इत्युक्ते चन्दनदासः प्रणम्य 'किं ण जाणादि अज्जो, जहा अनुचिदो उअआरो सहिअअस्य परिहवादो वि महन्तं दुःखमुप्पादेदि, ता इहज्जेव अहं उचिदाए भूमीए उववि-सामि' इति। चाणक्यः "भोः श्रेष्ठिन् मा मैवं उचितमेतदस्मद्विधैः सह भवतस्तदुपविश्यतामासन एव। चन्दनदासः स्वगतं उवलक्खिदमणेण किम्पि" इत्येवंविध उपक्षेप उपन्यास उच्यते [पृ०२३]। '*सानुशयं', अनुशयः पश्चात्तापः तेन सह वर्तमानः तं। यथा तत्रैव राक्षसः शस्त्रमाकृष्य ससम्भ्रमं, "मयि स्थिते कः कुसुमपुरमवरोत्स्यति। प्रवीरक प्रवीरक क्षिप्रमिदानीं—

प्राकारान् परितः शरासनधरैः क्षिप्रं परिक्षिप्यतां,
द्वारेषु द्विरदैः परद्विपघटाभेदक्षमैः स्थीयतां।
मुक्ता मृत्युभयं प्रहर्त्तुमनसः शत्रोर्बले दुर्बले,
ते निर्य्यान्तु मया सहैकमनसो येषामभीष्टं यशः॥

विराधः, अमात्यात्ममावेगेन, वृत्तमिदं वर्ण्यते। राक्षसः सलज्जं "कथं वृत्तमिदं मया पुनर्ज्ञातं स एव कालो वर्त्तते" इति [पृ०४१।४२।] एतत् सर्व्वं सानुशयं वचः 'जानीयात्', ॥ ८० ॥

विजिगीषोर्मित्रविषये वृत्तमभिधातुमाह, प्रकाशेति। 'स्वयं', विजिगीषुः, 'सुहृदां' मित्राणां, 'प्रकाशपक्षग्रहणं' स्पष्टतः एकपक्षपातं, 'न कुर्य्यात्', परन्तु 'एषां', मित्राणां, अन्योन्यमत्सरं', अहमेव

---

* संशयितमिति म०।

विजिगीषोर्मत इति परस्परमत्सरं, 'आशु' शीघ्रं, 'धारयेत्', स्पष्टं ॥ ॥ ८१ ॥

मित्रविशेषे वृत्तमभिधातुमाह, कार्य्यस्येति। 'कार्य्यस्य' पृथिवीपालनादेः, 'गरीयस्त्वात्' गुरुतरत्वात्, 'नीचानां' मित्रविशेषाणां, 'अपि', 'कालवित्' मित्रसाध्यकार्य्यकालज्ञः, 'सतोऽपि' विद्यमानानपि, 'दोषान्', 'प्रच्छाद्य' संगोप्य, 'असतः' अविद्यमानान्, 'गुणान्', 'वदेत्', ॥ ८२ ॥

बहुमित्रप्रशंसामभिधातुमाह, प्राय इति। 'प्रायः' बाहुल्येन, 'मित्राणि', 'सर्व्वावस्थानि' उत्तमाधममध्यमानि, म्लेच्छाटविकपुलिन्दयतिप्रभृतीनि, 'भूपतिः' विजिगीषुः, 'कुर्व्वीत', 'हि' यतः, 'बहुमित्रः' मित्रबाहुल्यवान्, 'रिपून्' शत्रून्, 'वशे स्थापयितुम्' वशीकर्त्तुं, 'शक्नोति' समर्थो भवति, नान्यथेत्यर्थः ॥ ८३ ॥

मित्रप्रशंसामाह, न तत्रेति। स्पष्टं ॥ ८४ ॥

मण्डलवृत्तमभिधातुमाह, अमित्राणीति। 'अमित्राणि', 'अवतः' पालयितृन्, 'दृढव्रतैः' अचलैः, 'मित्रैः' 'न गृह्णीयात्', शेषः सुगमः ॥ ॥ ८५ ॥

मण्डलं तच्छोधनञ्चाभिधातुमाह, मित्रेति। स्पष्टं ॥ ८६ ॥

विशुद्धमण्डलस्य राज्ञः प्रजाह्लादकत्वं साधुराजत्वमुपसंहरन्नाह, इतीति। सुप्रतीतं ॥ ८७ ॥

इति कामन्दकीयनीतिसारटीकायामुपाध्यायनिरपेक्षानुसारिण्यां मण्डलयोनिर्नामाष्टमः सर्गः ॥ * ॥

अथ नवमः सर्गः।

विशुद्धमण्डले षाड्गुण्यप्रयोगयोग्ये विजिगीषौ पूर्व्वपठितसन्धिप्रयोगं दर्शयन् सन्धिकार्य्यस्यावस्थामेव तावदाह, *बलवद्विगृहीत इति। 'बलवद्विगृहीतः' शक्तित्रयसम्पन्नशत्त्वभियुक्तः। 'अनन्यप्रतिक्रियः' दुर्गमित्रादिप्रतिक्रियारहितः, नितरां हीयमान इत्यर्थः। सुतरां 'आपन्नः' सङ्कटापन्नः, 'कालयापनां कुर्व्वाणः', अर्थात् वाङ्मात्रेण केवलं, 'सन्धिमन्विच्छेत्', न तु कर्म्मणा सहसैव। एवं कृते कदाचित् अभियोक्तुः व्यसने समुपस्थिते विग्रहावसरो घटेतेत्यभिप्रायः॥ ॥१॥

षोडशविधसन्धिं श्लोकत्रयेणोपदेष्टुमाह, कपाल इति। अदृष्टनर इति, स्कन्धोपनेय इति। सुप्रतीतं॥२॥३॥४॥

कपालोपहारसन्धिद्वयलक्षणमभिधातुमाह, कपालेति। 'समसन्धितः', घटकपालयोरिव विश्लिष्टयोररिविजिगीष्वोः शक्तिसाम्ये कोशदण्डाद्युपनतिं विनैव यः सन्धिः स समसन्धिस्तस्मात्, 'केवलं' नान्यथा इत्यर्थः। 'कपालसन्धिः', यथा कपालभङ्गप्रदेशे द्वितीयकपाले श्लेषिते बहिरभिन्न एव घटो दृश्यते न च निरन्तरसंश्लेषः, यथा सत्यशपथादिसन्धिकर्म्मरहितत्वात् वाङ्मात्रेण यः सन्धिः क्रियते स कपालसन्धिरुच्यते यथेष्टं, व्यभिचारादित्यर्थः। तथा 'सम्प्रदानात्' कोशदण्डादीनां सम्प्रदानेन 'यः' सन्धिः, क्रियते, 'स उपहारः' तन्नामकः सन्धिः, 'उच्यते', ॥५॥

सन्तानसङ्गतनामकसन्धिद्वयलक्षणमभिधातुमाह, सन्तानेति। 'दारिकादानपूर्व्वकः' कन्यासम्प्रदानकृतो यः सन्धिः, सः 'सन्तानसन्धिः', 'विज्ञेयः', 'मैत्रीपूर्व्वः' मित्रताव्यवस्थापनपूर्व्वकः सन्धिः, 'सङ्गतसन्धिः'। स्पष्टमन्यत्॥६॥

---

* बलीयसाऽभियुक्तस्त्विति मु०।

सङ्गतसन्धेः केनाऽपि कारणेन अभेद्यत्वात् काञ्चनसन्धित्वमपरसम्मत-मिति श्लोकद्वयेनाह, यावदिति । संगत इति । 'यावदायुःप्रमाणः', अरिविजिगीष्वोः आयुषः प्रमाणं यावदस्यावस्थानमित्यर्थः । 'समा-नार्थप्रयोजनः' तयोर्द्वयोरपि अर्थः समानः प्रयोजनानि च समा-नानि भवन्ति । अर्थविषये कोऽपि त्वदीयो मदीय एव, मदीयस्त्वदीय एवेति विभक्तिर्नास्ति, प्रयोजनविषये तु धर्म्मार्थकामविषयाणि प्रयो-जनानि उभयोः समानानि न तत्र विभक्तिः काचिदस्तीत्यर्थः । 'सुवर्णवत् *प्रकृष्टत्वात्', । स्पष्टमन्यत् ॥ ७ ॥ ८ ॥

उपन्याससन्धिलक्षणमाह, भव्यामिति । 'भव्यां' शुभां, 'एकार्थ-संसिद्धिं' एकस्य भूम्याद्यर्थस्य या सिद्धिः तां 'समुद्दिश्य' लक्षीकृत्य, 'उपन्यासकुशलैः', उपन्यासचातुरीविद्भिः, त्वं गत्वा तां भूमिं गृहा-णाहमपि गत्वा तामेव भूमिं ग्रहीष्यामीति उपन्यासपूर्व्वकं, 'यः' सन्धिः, 'क्रियते', 'सः' 'उपन्याससन्धिः', 'उदाहृतः', ॥ ९ ॥

प्रतीकारसन्धिलक्षणमाह, मयेति । स्पष्टं ॥ १० ॥

श्लोकान्तरेण तदेवाह, उपकारमिति । स्पष्टं ॥ ११ ॥

संयोगसन्धिलक्षणमाह, एकार्थामिति । 'एकार्थां' एक एवार्थः प्रयोजनं यत्र तां, तुल्यप्रयोजनामित्यर्थः । '†यात्रां' 'सम्यगुद्दिश्य' सुचारुरूपेणाभिलक्ष्य, 'यत्र' सन्धौ, 'अभिगच्छतः' उद्यच्छतः, अरि-विजिगीषू इत्यर्थः । 'स तु सन्धिः', 'संहितप्रयाणः' परमविश्वास-युक्तः, 'संयोगः' तन्नामा, 'सन्धिः', उच्यते ॥ १२ ॥

पुरुषान्तरसन्धिलक्षणमाह, आवयोरिति । 'यस्मिन्' सन्धौ, दण्ड-भयोपनतारिसमीपे एवं 'पणः' प्रतिज्ञा, 'प्रक्रियते', विजिगीषुणे-त्यर्थः,यत् 'आवयोः', 'योधमुख्याभ्यां, प्रधानयोद्धृपुरुषाभ्यां संहिताभ्यां '‡सदर्थः' भूमिलाभादिः, 'साध्यः', इति 'स सन्धिः', 'पुरुषान्तरः' तन्नामक उच्यते ॥ १३ ॥

---

* प्रहृष्टत्वादिति मु० । † क्रियामिति मु० । ‡ मदर्थ इति म० ।

अदृष्टनरसन्धिस्वरूपमभिधातुमाह, त्वयैकेनेति। 'अदृष्टपुरुषः', विजिगीषोः कश्चन पुरुषो न दृश्यते यत्र स इति। अन्यत्सर्व्वं सुप्रतीतं ॥ १४ ॥

आदिष्टसन्धिलक्षणमभिधातुमाह, यत्रेति। 'यत्र' सन्धौ, 'ऊर्जितः' प्रबलः, 'रिपुः', 'भूम्येकदेशेन पणेन' भूम्येकदेशदानप्रतिज्ञया, 'सन्धीयते', सः 'सन्धिविद्भिः' सन्धिधर्म्मविशारदैः, 'आदिष्टः' तन्नामकः सन्धिः, 'उच्यते', ॥ १५ ॥

आत्मामिषसन्धिस्वरूपमभिधातुमाह, स्वसैन्येन त्विति। 'स्वसैन्येन' स्वहितेन सैन्येन, यत् 'सन्धानं', सः 'आत्मामिषः' तदाख्यया प्रसिद्धः सन्धिः, 'स्मृतः', यतः 'प्राणरक्षार्थं सर्व्वदानादुपग्रहः क्रियते', सकलभूहिरण्यादिदानेनाप्यात्मरक्षार्थमुचितमुपग्रहीतुमित्यर्थः ॥ १६ ॥

परिक्रयसन्धिलक्षणमभिधातुमाह, कोषांशेनेति। 'कोषांशेन' कोषस्य तृतीयचतुर्थभागेन, 'कुप्येन' सुवर्णरजतभिन्नेन, उक्तलक्षणेन 'सर्व्वकोषेण वा' अथवा कोषसाकल्येन, 'शेषप्रकृतिरक्षार्थं' कोषवर्ज्यावशिष्टप्रकृतिसंरक्षणाय, यः क्रियते सः 'परिक्रयः' तन्नामकः, सन्धिः 'उदाहृतः', ॥ १७ ॥

उच्छिन्नपरदूषणाख्यसन्धिद्वयलक्षणमाह, भुवामिति। सारभूमिदानमुच्छेदहेतुः इत्यर्थः। 'सर्व्वभूम्युत्थितफलादानेन', '*परदूषणः' तवैतत्सर्व्वं फलं न भवति त्वया परोपद्रवः कृत इति परोऽत्र दूष्यते इति तदाख्यः सन्धिः ॥ १८ ॥

स्कन्धोपनेयसन्धिलक्षणमाह, परिच्छिन्नमिति। 'परिच्छिन्नं' इयत्तया कृतसङ्ख्यं, 'फलं' हिरण्यादि, 'यत्र' सन्धौ, '†स्कन्धस्कन्धेन

---

* परिभूषणः इति मु० का०। परदूषणस्तु टीकासम्मतः पाठः। परभूषणः इति शब्दक०।

† स्कन्धः स्कन्धेनेति मु०। प्रतिस्कन्धेनेति शब्दक०।

दीयते', इयता कालेन एतावत्सङ्ख्यकं फलं देयमिति निबन्धेन व्यवस्थीयते, 'तं', 'स्कन्धोपनेयं' तदाख्यं, 'सन्धिं', तज्ज्ञा वदन्तीत्यर्थः ॥ १९ ॥

सम्भवतः सन्धिविशेषानभिधाय, सुश्लिष्टसन्धिलक्षणं येषां तानभिधातुमाह, परस्परोपकारस्येति। 'परस्परोपकारः', रामसुग्रीवयोरिव यः सन्धिः। 'मैत्रः' मित्रत्वेनैव निरुपचरितेन यो भवति। 'सम्बन्धजः' दारिकादानपूर्व्वकः, 'उपहारः' यत्र कोषाद्याक्रियते। स्पष्टं शिष्टं ॥ २० ॥

एकस्यैवोपहारस्य प्रकृतसन्धित्वमस्मत्सम्मतमित्याह, एक एवेति। 'मैत्रवर्जिताः सर्व्वेऽन्ये', त्रयः सन्धयः, 'उपहारस्य भेदाः' उपहारसन्ध्यन्तर्गता एव। स्पष्टमन्यत् ॥ २१ ॥

एतदेवोपपादयति। अभियोक्तेति। 'अभियोक्ता' विजिगीषुः, 'बली' शक्त्यादिसम्पूर्णः, 'यस्मादलब्ध्वा न निवर्त्तते', तेन प्रार्थितमुपहरणीयमेव, तस्मादित्यादि सुगमं ॥ २२ ॥

असन्धेयमभिधातुं श्लोकपञ्चकेनाह, बाल इति। विरक्तेति। दैवेति। अदेशस्थ इति। *एतैरिति। श्लोकानामर्थः सुबोधः ॥ २३ ॥ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥

अनन्तरोक्तविंशतिसंख्यकानां पुरुषाणां एकैकशोऽसन्धेयत्वमभिधातुमादौ बालस्य तावदसन्धेयत्वे हेतुमाह, बालस्येति। स्पष्टं ॥ २८ ॥

वृद्धचिररोगिणोरसन्धेयत्वे कारणमाह, उत्साहेति। 'उत्साहशक्तिहीनत्वात्' उत्साहोऽत्रोद्योगस्तच्छक्तिहीनत्वात्, 'वृद्धः', विग्रहासमर्थ इत्यर्थः। 'तथा' एवं, 'दीर्घामयः', दीर्घव्याधिपीडितः, 'एतौ द्वौ', 'अपि', 'स्वैः' ज्ञातिभिः, 'एव', 'परिभूयेते', 'असंशयं', ॥ २९ ॥

---

* एतस्य श्लोकस्य चतुर्थपादे 'ध्रुवं यान्त्यचिराद्वशं' इति टीकासम्मतः पाठः ॥

सर्व्वज्ञातिबहिष्कृतस्यासन्धेयत्वमाह, सुखोच्छेद्य इति। स्पष्टं ॥ ॥ ३० ॥

भीरुभीरुकजनयोरसन्धेयत्वे कारणमाह, *भीरुरिति। श्लोकार्थः सुगमः ॥ ३१ ॥

लुब्धलुब्धानुजीविकयोरसन्धेयत्वं प्रतिपादयन्नाह, लुब्धस्येति। 'लुब्धस्य', 'असंविभागित्वात्' असम्यग्वृत्तिविधायित्वात्, 'अनुजीविनः' योद्धृपुरुषादयः, 'न युध्यन्ते', 'लुब्धानुजीवितैः', 'दानभिन्नैः' दानेनैवानायत्तैः, †'विहन्यते', विजिगीषुरित्यर्थः ॥ ३२ ॥

विरक्तप्रकृतिकविषयातिसक्तिमतोरसन्धेयत्वप्रतिपादनायाह, सन्त्यज्यत इति। पूर्व्वार्द्धं सुगमं। ‡'विषयेष्वतिसक्तिमान्' स्त्रीसम्भोगमद्यपानाद्यासक्तचित्तः। प्रतीतमन्यत् ॥ ३३ ॥

अनेकचित्तमन्त्रस्यानवस्थितचित्तत्वादसन्धेयत्वमाह, अनेकेति। स्पष्टं ॥ ३४ ॥

देवब्राह्मणनिन्दकदैवोपहतकयोरसन्धेयत्वमाह, §सदाऽधर्म्मेति। 'अधर्म्मबलीयस्त्वात्' देवब्राह्मणवृथानिन्दाजनितपापप्रभावात्, 'सदा', ¶'विशीर्य्यते' विनश्यति, **'स्वयं ह्येव' विजिगीषुणाऽभियुक्तः किल। 'दैवोपहतकस्तथा' दैवोपहतकोऽपि, जन्मान्तराचरितपापादेव विनष्टो भवति ॥ ३५ ॥

दैवचिन्तकरूपदैवपरस्यासन्धेयत्वमाह, सम्पत्तेस्वेति। 'आत्मना न विचेष्टते', यथोपनतेऽपि भोजने दैवपरो विपद्यत एव तथेत्यर्थः ॥ ॥ ३६ ॥

---

* वीरोऽपि भीरुपुरुषैः संग्रामे हि प्रमुच्यते इति संगतिलब्धः पाठः।

† निहन्यते इति मु०। ‡ विषयेऽप्यतीति मु०। § सदा धर्मेति मु०।

¶ विशीर्य्यन्त इति मु०। एतत् क्रियापदानुसारेण कर्तृपदमपि बहुवचनान्तं वर्त्तते किन्तूद्देशानुसारेण न तत् समीचीनमिति। ** स्वयं चैवेति मु०।